CATHERINE SELLERS

Escapadă norvegiană

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Pe domnul si doamna Pearsons, Zarah Thornton i-a cunoscut în cursul traversării Mării Nordului.

Originari din Shrewsbury ca si ea, aceştia se îndrăgostiră imediat de tânără şi, dat fiind că ei mai fuseseră în Norvegia, îi înfăţişară tabloul idilic al minunăţiilor care o aşteptau în „binecuvântata ţară a vikingilor". Ei se duceau la Bergen, pentru a participa la „zilele Grieg" din luma mai.

- Eu şi soţul meu îl adorăm pe Grieg, muzica lui este atât de romantică, spuse doamna Pearsons cu entuziasm. Ar trebui să asişti şi tu la acest festival.

-Mi-ar fi făcut o deosebită plăcere, dar, din nefericire, mi-am propus să stau doar câteva zile la Dalvik.

Zarah n-avea de gând să le dezvăluie

adevăratele motive ale călătoriei sale în Norvegia.

- Dalvik ai spus?

Doamna Pearson căută vreme de câteva secunde în memorie şi apoi se încruntă uşor, mirată:

- Dar Dalvik nu este o stațiune turistică, ci un sat cu câțiva locuitori, spuse domnul Pearsons.

- E o adevărată văgăună, dacă îmi permiți expresia, adăugă si soția lui. Iartă-mă, copila mea, dar ce ți-a venit să te duci în locul acela uitat de lume? Vei muri de plictiseală, zău asa...

- Nu prea cred, zâmbi Zarah. Am niste rude acolo.

- O, în cazul ăsta este cu totul altceva, dar dacă stau să mă gândesc bine, înainte să ne instalăm la Bergen, ne vom duce la Geilo, care este destul de aproape de Dalvik. Vrei să te ducem cu masina noastră?

- Sunteți foarte amabili, dar nu vreau să întârziați din cauza mea.

- Nu contează. Deci rămâne stabilit: vei merge cu noi, declară doamna Pearsons hotărâtă si mâine pe la ora asta vei fi la...

- La mătușa mea. Accept invitația dumneavoastră cu mare plăcere.

*

* *

A doua zi, pe la ora cinci după-amiază, Zarah aprecia la fel de mult amabilitatea noilor săi prieteni, dar începea să regrete că nu luase în cele din urmă trenul.

Intr-adevăr, încântați de ideea de a o face să descopere curiozitățile orasului Bergen, domnul si doamna Pearsons o luaseră pe drumul cel mai ocolit. In alte împrejurări, tânăra s-ar fi bucurat să hoinărească de colo-colo, dar din nefericire, nu se afla în Norvegia pentru o călătorie de plăcere. De aceea, după ce luă sfârşit pelerinajul obligatoriu la casa lui Edvard şi Nina Grieg, se uita la ceas cu nerăbdare. Când va mai ajunge la Dalvik? Ceea ce

omisese să le spună celor doi Pearsons era faptul că dinadins nu-i anunţase pe unchiul şi mătuşa ei că va sosi pe nepusă masă.

Merseră apoi o bună bucată de vreme până la Gullobotn şi Zarah trăgea încă nădejde că va ajunge la o oră rezonabilă la destinaţie. Din nefericire, pierdură din nou o grămadă de timp pe drumul de la Tysse la Norheimsund. Traversarea munţilor Toakgjell se dovedi a fi o adevărată aventură. Curbele periculoase alternau cu pantele foarte abrupte şi colţurile ascuţite de stâncă. Peisajul era într-adevăr grandios, dar lui Zarah i se păru cam neprietenos. Atunci când domnul Pearsons, închipuindu-şi fără îndoială că o va lăsa cu gura căscată pe „tânăra sa compatrioată”, opri pe podul Fykesund ca să admire mai bine panorama oferită de acesta, se hotărî să se lase în voia soartei. Măcar avea posibilitatea să vadă nişte lucruri superbe. începând din acel moment, se relaxă şi se bucură de restul călătoriei. Era pentru prima oară de la moartea mamei sale, care avusese loc în urmă cu o lună, când reuşea să se mai destindă şi ea puţin.

în timp ce feribotul îi transporta de la Kvandall la Kinsarvik, Zarah rămase pe punte ca să mediteze, fixând visătoare apa limpede a fiordului. în seara aceea era posibil ca viaţa ei să capete un cu totul alt sens...

* *

Zarah avea douăzeci si doi de ani. Viaţa părinţilor săi, Margaret si Felix Thornton, putea fi rezumată în câteva cuvinte. Căsătorită destul de târziu, la treizeci si sase de ani, mama ei se trezise părăsită de soţ foarte curând, de fapt imediat ce aflase că este însărcinată. La câtva timp după aceea, aflaseră că acesta murise într-un accident de avion. Dar ghinioanele nu luaseră

încă sfârsit. Se putea spune că venirea pe lume a copilului avea loc sub auspicii extrem de nefavorabile. Intr-adevăr, se dovedi că bebelusul, născut prematur, avea ambele picioare paralizate. Diagnosticul era necruțător: compresie medulară. Fetița nu va putea merge niciodată. Medicii îi dădură vestea mamei cu cele mai mari menajamente. Distrusă, Margaret nu mai avea nici o speranță. Operația nu era posibilă, pentru că ar fi pus în pericol însăsi viața lui Zarah.

Acum, după douăzeci si ceva de ani de la acea profeție sumbră, numai o mică cicatrice mai dovedea că fără operația efectuată ca o ultimă sansă acordată copilului, fetița ar fi rămas handicapată toată viața. Cum reusise Margaret să facă față din punct de vedere financiar costului mare al operației si al îngrijirilor ulterioare, Zarah nu aflase niciodată. Mama ei refuza să vorbească despre perioada aceea dureroasă din viața lor.

- Văd că ai căzut pe gânduri. Sper că n-ai necazuri în viața sentimentală.

Zarah tresări. Doamna Pearsons o privea zâmbind.

- Nu, de ce spuneți asta?

- Păi, frumoasă cum eşti, e imposibil să nu existe vreun logodnic care să te aştepte pe undeva.

- Sunt liberă ca pasărea cerului.

Zarah nu consideră necesar să mai adauge că avea de gând să rămână mereu aşa. îşi aminti cu o precizie uimitoare una din ultimele discuții pe care le avusese cu mama ei:

- Draga mea, trebuie să stăm puțin de vorbă, îi spusese ea, vădit stânjenită. Nu este un subiect uşor de abordat... în sfârşit, uite despre ce este vorba: din ce cauză nu te vezi cu nimeni?

Zarah o privise uluită:

- Ce vrei să spui?

- Mă refer, evident, la viața ta sentimentală. Probabil că ți se pare ciudată discuția asta dintre o mamă şi fiica ei, dar cred că este absolut necesară.

- Da? De ce?

Margaret inspirase adânc.

- Ei bine, eu cred că dacă vei continua să fugi ca până acum de bărbați, mi-e teamă că nu-ți vei găsi niciodată un soț.

„Am ajuns şi aici" îşi zise Zarah zâmbind în sinea ei.

De o bună bucată de vreme, căsătoria ei devenise ideea fixă a mamei sale, care vedea cu disperare cum îi respinge unul câte unul pe toți curtezanii ei. Zarah îşi clădise cu bună ştiință un turn de fildes si avea grijă să-i țină pe cavalerii ei la o distanță respectabilă. In forul ei interior, decretase o dată pentru totdeauna că dragostea nu era de ea!

- Pe scurt, sunt convinsă că sacrificându-ți viața pentru mine, nu-ți vei găsi perechea potrivită.

După ce trăsese acea concluzie tristă, Margaret clătinase din cap doborâtă de tristețe. Nicidecum impresionată, Zarah îi zâmbise politicoasă.

- Ei, nu-ți face griji, mamă. De fapt, ies si eu... din când în când.

- Nu îndeajuns. Accepți una sau două invitații si apoi te retragi imediat în cochilia ta. Haide, Zarah, spune-mi care-i problema! Nu te interesează nici unul din curtezanii care-ți dau târcoale?

Tânăra dăduse din umeri:

- Să spunem că nu avem aceleasi principii.

„De fapt, majoritatea nu se gândesc decât cum să se culce cu mine”, mai adăugă în sinea ei.

Margaret uitase subit de pesimismul ei si proclamă emfatic:

- Sunt sigură că mai devreme sau mai târziu vei face cunostință cu un bărbat care te va face să-ți schimbi părerea despre tagma masculină. Să stii că pasiunile tulburătoare si dragostea la prima vedere există cu adevărat, nu sunt vorbe de clacă!

-Asa cum este cea dintre mătusa mea si soțul ei norvegian?

- Da, ca cea dintre Anne si Haldor.

Margaret era emoționată ca întotdeauna când venea vorba despre sora ei.

*

*   *

Anne era cea de-a doua fiică a Juliei şi a lui Harry Gentry. Cu mult mai mică decât Margaret - între ele era o diferență de peste şaptesprezece ani - trăise puțin timp în preajma ei. în alegerea numelor celor doi copiii ai lor, părinții dăduseră dovadă de o rară lipsă de imaginație. După ce o botezaseră pe cea mare Margaret Anne, nu găsiseră nimic mai original decât s-o numească pe cea mică Anne Margaret, lucru care a dus curând la nenumărate confuzii. Pe certificatul de naştere al lui Zarah era trecut din greşeală numele mătuşii sale la rubrica „mamă”.

Când era mică, Zarah se amuzase adesea imaginându-şi deruta funcționarului de stare civilă când a fost vizitat de o oarecare doamnă Anne Margaret Gentry care venise s-o declare pe nepoata ei născută de doamna Margaret Anne Thornton. Probabil că acesta se zăpăcise total şi o trecuse pe Zarah ca fiind fiica Annei.

Apoi, cele două surori s-au despărțit. De fapt, Zarah bănuia că acestea nu fuseseră niciodată prea apropiate, probabil şi din cauza diferenței mari de vârstă dintre ele. Aşa se face că Zarah n-o cunoştea pe Anne care, la un an după naşterea ei, îl cunoscuse pe un industriaş din Oslo. Haldor Kildedalen, divorțat şi tatăl unui băiat, tocmai avea nevoie de o menajeră care să se ocupe de casă. îndrăgostită la nebunie, Anne îl urmase în Norvegia şi după şase luni se căsătorise cu el. Nici unul din ei nu se mai întorsese de atunci în Anglia.

Cam în acea perioadă, Margaret auzise vorbindu-se într-o emisiune medicală despre un neuro-chirurg pediatru care făcea, conform reportajului, adevărate minuni. Două luni mai târziu, Zarah era internată în spitalul lui din Paris, de unde ieşi curând vindecată complet. începând de atunci, şi-a petrecut copilăria la Shrewsbury, răsfățată de mama ei. Dat fiind că Anne se mutase definitiv în străinătate şi bunicii muriseră, în afară de mama ei nu mai avea nici o rudă.

Din nefericire, Margaret căzu victimă unei artrite care cu timpul o condamnă la scaunul cu rotile. în aceste condiții, era normal ca Zarah să nu aibă decât foarte puține contacte cu lumea exterioară.

Evident că suferise din cauza izolării, mai ales în adolescență. O vreme sperase din tot sufletul să se apropie de mătuşa ei prin intermediul scrisorilor, dar Margaret părea ciudat de reticentă. Dintr-un motiv necunoscut, ea nu prea ținea ca fiica ei să poarte o corespondență regulată cu Anne. Nevrând s-o supere, Zarah se resemnase să se limiteze la tradiționalele urări de Anul Nou şi de Crăciun şi la mici cadouri la aniversări.

Din cauza agravării bolii, Margaret încetase curând să-şi mai exercite profesiunea de infirmieră la domiciliu. Din fericire, ea şi Zarah n-aveau nevoie de banii aceia pentru a subzista. De multă vreme primeau în fiecare trimestru o pensie foarte substanțială care le ajungea cu prisosință pentru satisfacerea nevoilor lor. Banii, asa cum îi plăcea lui Margaret să sublinieze, erau rezultatul dispozițiilor exprese ale testamentului lui Harry Gentry. Printre alte beneficii, acestia îi permiseseră lui Zarah ca, la sfârsitul studiilor, să se consacre total rolului de infirmieră, cel puțin deocamdată.

In urmă cu o lună, Margaret murise ca urmare a unei creieze cardiace. Zarah simțea si acum lacrimi în ochi atunci când îsi amintea dimineața funestă în care o găsise zăcând pe podea fără suflare. Medicul chemat urgent nu putuse să facă altceva decât să constate decesul.

„Nu este adevărat... nu este posibil!” repetase tânăra în timp ce doctorul o ruga să fie curajoasă. Trupul fără viață al bietei Margaret fu ridicat de personalul salvării. Zarah fusese nevoită să se sprijine de spătarul unui fotoliu ca să nu se prăbusească în public. Şocul brusc, suferința si tristețea erau de nesuportat. Pentru prima oară în viața ei era singură, îngrozitor de singură. Anne, anunțată imediat prin postă, nu dăduse nici un semn de viață. Poate că scrisoarea se rătăcise pe drum... cel puțin asa voia Zarah să creadă.

După trei săptămâni de la înmormântare, se hotărî fără nici un chef să facă ordine în lucrurile dispărutei. Cu sufletul greu, începu să-i aranjeze hainele si obiectele personale. Cu ocazia asta, descoperi în fundul dulapului, ascunsă în spatele unui teanc de

cearsafuri, o cutie pe care n-o văzuse niciodată.

Conținutul acesteia, pe care-l împrăstie pe pat, o tulbură foarte tare. Erau o mulțime de desene de copil semnate „pentru mama”, caiete vechi si mai ales fotografii cu ea la grădiniță, la şcoală, când era mai mare... Chinuită de sentimentul pierderii ireparabile, Zarah avu impresia că abia în clipa aceea îşi dădea seama cu adevărat cât de mult o iubise Margaret.

La fundul cutiei se găsea o hârtie îngălbenită împăturită în patru. Era o copie a certificatului de căsătorie al părinților săi. îl citi cu emoție.. până când îi atrase atenția un cuvânt... sau mai bine-zis un nume! îl studie cu o atenție mărită, fiind din ce în ce mai nedumerită. Avea de-a face cu aceeaşi confuzie care denaturase şi textul certificatului ei de naştere. Şi aici prenumele celor două surori fuseseră inversate. Actul pe care-l ținea în mână consemna căsătoria celebrată între Felix Thornton şi *Anne* Margaret Gentry. Uitându-se mai atent, observă că în redactarea documentului se mai strecurase o greşeală: *Margaret* Anne Gentry apărea şi ea, dar în calitate de martor. Zarah căzu pe gânduri.

Schimbarea aceea de roluri devenea într-adevăr foarte stranie. E adevărat că se putea face o greşeală într-un registru de stare civilă, dar două erau deja prea mult! De altfel, o eroare identică fusese comisă la câteva luni după aceea, într-un alt act la fel de oficial. Din ce în ce mai nedumerită, Zarah citi documentul încă o dată şi descoperi o a treia şi a patra anomalie, care-i scăpaseră prima oară. Conform textului, mireasa avea nouăsprezece ani în momentul ceremoniei nupțiale şi nu treizeci şi şase, aşa cum ar fi trebuit. în sfârşit, la rubrica „profesiunea soției” nu era trecută aceea de infirmieră, ci cea de vânzătoare,

meserie pe care Margaret n-o practicase niciodată.

Atunci când Zar ah iesi din încăpere, încă socată de descoperirea făcută, era pe deplin lămurită. După toate probabilitățile, nu Margaret, ci Anne se măritase cu Felix Thornton.

In perspectiva acestei revelații, nu era de mirare că mama ei evitase cu grijă să vorbească despre căsătoria ei, deoarece de fapt nu fusese niciodată măritată! In consecință, era foarte normal ca cele două surori să se despartă pentru totdeauna. Lui Zarah nu-i venea să creadă că Margaret putuse să devină amanta cumnatului său si să-i facă si un copil!

Brusc îsi dădu seama că mergea pe o cale gresită. Acea versiune scandaloasă a evenimentelor nu se potrivea cu caracterul lui Margaret: cinstită, bună si altruistă. Nu, trebuia să existe o altă explicație, una atât de simplă în logica ei încât sărea în ochi. Zarah o respinse câteva momente, apoi se întoarse cu groază din nou la ea. Poate că certificatul ei de nastere nu conținea nici o greseală... în cazul în care era într- adevăr fiica Annei.

Această ipoteză acapară mintea lui Zarah cu forța unei obsesii. Măcinată de îndoieli, i se părea că universul care-i fusese până atunci familiar se prăbusise. Rămâneau o mulțime de întrebări fără răspuns! Cu ce scop au jucat teatru oamenii din jurul ei atâta amar de ani? De ce Margaret, care în cazul acesta nu i-ar fi fost decât mătusă, si-ar fi asumat rolul de mamă? Misterul era de nepătruns. Trebuia totusi să afle adevărul, dar unde să găsească răspuns la aceste întrebări? Numai Anne cunostea cheia enigmei.

în fiecare zi, Zarah pândea cu nerăbdare poştaşul, sperând că acesta îi va aduce o scrisoare din Norvegia ca răspuns la anunțul decesului pe care-l expediase la Dalvik, dar nu primi nici un mesaj, nici măcar o scrisoare de condoleanțe. Atunci când îşi dădu seama că aşteaptă degeaba, tânăra se hotărî să treacă la acțiune. Nu mai putea suporta acea stare de lâncezeală şi incertitudine apăsătoare care se instaurase în casă după moartea mamei sale.

La început, rezistă tentației de a scrie a doua scrisoare. Dacă din întâmplare mătuşa ei n-o primise pe cea dinainte, era convinsă că a doua putea avea aceeaşi soartă. Mai exista şi pericolul ca Anne să nu vrea să răspundă dintr-un motiv sau altul. Să telefoneze nu i se păru o idee bună. în cazul în care ar fi răspuns Haldor Kildedalen, Zarah n-ar fi avut altceva de făcut decât să tacă. Nu credea că soția lui îi vorbise acestuia despre trecutul ei. Să fi aflat că ea avea un copil din prima căsătorie? Puțin probabil.

în aceste condiții, singura soluție era să meargă personal în Norvegia, ideea care devenea din ce în ce mai obsedantă. Nu se simțea în stare să mai ducă o viață normală atâta vreme cât nu se va elibera de ceea ce devenise pentru ea o idee fixă: să descopere secretul naşterii sale. în aceeaşi seară cumpără un bilet pentru Edinburgh. De acolo, va lua vaporul până la Bergen şi va vedea după aceea cum îşi va continua drumul şi... cum va descoperi adevărul.

- Dalvik, anunță doamna Pearsons.

Smulsă pe neasteptate din lunga ei reverie, Zarah ridică brusc capul în momentul în care masina intra în sat. Domnul Pearsons se întoarse spre ea si-i zâmbi,

- Am ajuns. E adevărat, cam târziu, dar iată-ne în sfârsit la destinație.

Zarah îsi roti mirată privirea în jurul ei. Reusea cu greu să-si stăpânească sentimentul de ireal care o cuprinsese. Asteptase atât de mult acea clipă, încât acum avea impresia că visa.

- Unde se află casa mătusii tale? se interesă doamna Pearsons. Sper că nu va fi prea îngrijorată de faptul că n-ai ajuns până acum.

„O, nu e nici un pericol în privința asta, se gândi Zarah, usor tristă. Sunt puține sanse ca ea să se gândească la mine în acest moment."

Ii spuse adresa cu o voce nesigură. Acum, când se afla la fața locului, o anxietate inexplicabilă îi spulberase încrederea care o dominase până atunci. îndrăzneala îi dispăruse la gândul că urma să se impună în fața unor oameni care, desi erau ultimii membri ai familiei sale, erau totusi niste străini. Dacă acestia nu vor vedea cu ochi buni sosirea ei pe neasteptate?

- Aici este. Din nefericire, a sosit momentul să ne luăm rămas-bun.

Masina se opri în fața unei superbe case din lemn vopsită în galben, cu acoperisul foarte înclinat, lucru care dădea clădirii un aspect cu totul neobisnuit.

- Doriți să intrați cu mine câteva minute? le propuse ea pe neaşteptate prietenilor ei, simțindu-se brusc înfricoşată de a nu avea pe nimeni lângă ea.

Vizibil mirați de nervozitatea bruscă a tinerei, domnul şi doamna Pearsons refuzară în mod politicos. Ea îşi luă rămas- bun de la ei şi le mulțumi de mii de ori pentru amabilitate. Peste un

minut, Zarah se trezi singură, cu valijoara în mână.

Timiditatea ei caracteristică era dublată acum de o uşoară angoasă, dar era prea târziu să mai dea înapoi. Urcă treptele cu un aer curajos şi sună de două ori la uşă, apoi aşteptă cu inima bătându-i puternic în piept.

I se păru că trecuse un secol până când auzi un zgomot în interiorul clădirii. La parter se aprinse o lumină şi o voce masculină autoritară strigă la ea. Zarah îşi muşcă buza de jos. Evident, nu ştia nici un cuvânt norvegian. Ar fi bine dacă interlocutorul ei ar vorbi engleza, îşi spuse ea nervoasă la culme.

Uşa se deschise brusc şi se trezi nas în nas cu un bărbat care i se păru imediat foarte impresionant. Necunoscutul înalt, cu umerii laţi şi înfăţişare tinerească şi sportivă, o măsură din cap până-n picioare arborând o expresie nu prea îmbietoare.

- Bună seara, sunt... sunt Zarah Thornton, se bâlbâi tânăra.

Abia îşi rostise numele, că individul scăpă o înjurătură în timp

ce figura lui şi aşa neprietenoasă devenea de-a dreptul ostilă.

- Pe toţi dracii, domnişoara Thornton! Ar fi trebuit să mă aştept la asta!

Descumpănită de primirea lui glacială, abia observă că acesta se exprima fluent în limba ei şi continua bombănind de mama focului:

- Felicitările mele! N-ai pierdut deloc timpul, ai dat repede fuga încoace...

- Nu înţeleg, se bâlbâi Zarah. Am venit imediat ce...

- ... ce ai primit scrisoarea de la notar, nu e prea greu de ghicit, spuse necunoscutul.

Acesta clătină din cap cu un aer sarcastic şi adăugă:

- Evident, ar fi fost frumos din partea ta să participi şi la înmormântare, dar presupun că ți s-ar fi cerut prea mult.

în alte împrejurări, Zarah s-ar fi simțit jignită de tonul obraznic cu care i se vorbea, dar un anumit cuvânt o lovise ca un trăsnet:

- Funeralii, ai spus? întrebă ea, emoționată. Sper că nu i s-a întâmplat ceva mătuşii mele.

- Ca şi cum n-ai şti nimic! Anne a murit acum trei săptămâni.

Zarah se clătină din cauza şocului. Cea care probabil era mama ei murise şi luase în mormânt secretul ei...

Capitolul 2

Interlocutorului ei i se făcuse oare milă de paloarea bruscă a tinerei? Oricum, vocea îi deveni mai blândă.

- Mai bine intră înăuntru. Vino cu mine.

Fără să astepte vreun răspuns, îi luă cu o mână geamantanul, în timp ce cu cealaltă o conducea pe Zarah în interiorul casei. Ajunseră într-un salonas si individul îi făcu semn spre un fotoliu.

- Ia loc.

Ea dădu din cap, dar nu făcu nici o miscare. In încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare înainte să soptească:

- Mătusa Anne a murit... nu-mi vine să cred. Cum s-a întâmplat?

Necunoscutul dădu din umeri, enervat din nou.

- Știi foarte bine cum s-au petrecut lucrurile, doar ți-am spus în scrisoare. A murit în cinci aprilie.

- Mi-ai scris? Mie?

Pe figura lui Zarah se citea uimirea, dar el izbucni într-un râs trist:

- Bravo, continuă să te prefaci că nu-ți amintesti! Bănuiesc că nu stii nimic despre scrisoarea de la maestrul Langaard.

Zarah făcu ochii mari.

- De la cine?

- Eram sigur! explodă el. Deci ai pretenția că nu esti în legătură cu Olav Langaard, notarul Annei si executorul ei testamentar? E din ce în ce mai bine.

Enervată la culme, Zarah se apără cu ardoare.

- Nu „am pretenția”, ci afirm, îl corectă ea cu asprime. Și acum, te rog să mă scutesti de insinuările tale ridicole, din care

de altfel nu înțeleg nimic. Nici măcar nu stiu cine esti.

- Mă dezamăgesti, te aperi destul de prost. După părerea mea...

- Nu mă interesează părerea ta si te rog să nu mă mai tratezi ca pe o... acuzată! Şi pentru ce, Dumnezeule?! Sosesc aici după o călătorie epuizantă ca să mă văd agresată fără nici un motiv de cineva căruia nu-i cunosc nici măcar numele! Trebuie să recunosti că am de ce să fiu socată.

- Nu mai spune! Domnisoara e tare sensibilă!

Sufocată de indignare, Zarah se zburli sub priviea ironică a individului.

- Iți interzic...

- Linisteste-te. Tu esti cea care exagerezi. O călătorie cu avionul n-a omorât pe nimeni.

Cruzimea lui neintenționată o făcu să pălească.

- Ba da, pe tatăl meu, îngăimă ea în şoaptă.

- îmi pare rău. Nu ştiam.

- Oricum, eu am venit cu vaporul.

- Dar ăsta nu este drumul cel mai scurt, spuse el mirat. Ti-e frică să zbori?

- Şi ce dacă mi-e frică? Fiecare are slăbiciunile lui.

- Trebuie întotdeauna să încerci să le depăşeşti. Data viitoare...

- Nu va mai exista nici o dată viitoare. N-am venit în Norvegia decât în speranța că o voi cunoaşte pe mătuşa mea. Se înțelege de la sine că n-am nici un motiv să mă eternizez aici.

- O, o, ar fi prea frumos, spuse zâmbind partenerul ei de discuție, dar nu prea cred.

Zarah se făcu albă ca varul. Bădăranul! Nici în cele mai rele

previziuni nu-şi imaginase că i se va rezerva o primire atât de urâtă! Purtarea lui era incalificabilă!

- înainte să mă întorc acasă, insistă ea cu furie în glas, aş vrea totuşi să-l văd pe unchiul meu. Asta în cazul în care...

Tânărul se încordă uşor. Interpretase cu uşurinţă ezitarea lui Zarah şi termină fraza în locul ei pe un ton sarcastic:

- ...în cazul în care n-a murit şi el? Interesul tău faţă de el mă emoţionează până la lacrimi, dar dă-mi voie să te liniştesc: Tatăl meu se simte rău, dar este în viaţă, slavă Domnului.

- Tatăl tău! exclamă Zarah uluită.

- Memoria îţi cam joacă feste, domnişoară Thornton. Tot în scrisoarea pe care ţi-am trimis-o te anunţam că voi fi prezent la Davlik. Adu-ţi aminte! Sunt Stein Kildedalen.

Zarah tresări. Vreme de câteva secunde, se întrebă dacă nu cumva se găsea în faţa fratelui ei vitreg, dar îşi alungă repede această presupunere din minte. Dacă Anne ar fi cu adevărat mama ei, nu putea să fie şi a lui Stein, pentru că acesta părea să aibă în jur de treizeci de ani. Era prea tânără pentru a-l naşte. Atunci, Zarah îşi aduse aminte de rarele explicaţii pe care i le dăduse Margaret: Haldor Kildedalen avusese un fiu din prima căsătorie. Acesta era Stein, fără îndoială. Zarah şi el erau deci cel mult veri prin alianţă.

Lui Zarah nu-i fuseseră necesare decât câteva clipe ca să tragă acea concluzie. în momentul în care privirea ei o întâlni din nou pe cea a tânărului, observă că el o privea foarte atent. Se enervă foarte tare. De ce se uita aşa la ea? Se gândi că pe faţa ei se puteau citi preocupările ei cele mai intime şi, spre marea ei uimire, simţi că i se îmbujorează obrajii.

- Foarte drăguț...

- Ce anume?

- Felul în care roşeşti...

Luată total pe nepregătite, lui Zarah i se puse un nod în gât. Cum oare se produsese acea metamorfoză din monstrul care o umilise cu câteva minute mai înainte? Pentru prima oară, Stein Kildedalen renunțase la aerul lui rigid şi transformarea era spectaculoasă. Tânăra realiză brusc că individul era extrem de seducător. Această constatare n-o făcu decât să se teamă şi mai mult de el. Putea să fie oricât de irezistibil, nu se va lăsa intimidată cu nici un preț! înfruntându-i cu curaj privirea, începu să-l studieze şi ea la rândul ei.

Stein părea a fi un viking superb. Extrem de înalt, cu trupul plin de muschi si umerii lați, avea trăsăturile energice si rafinate. Pielea bronzată îi accentua si mai mult blondul aproape argintiu al părului ondulat. Maxilarele proeminente i-ar fi dat o anumită duritate, dacă nu le-ar mai fi atenuat aroganta curbă senzuală a gurii.

In momentul acela, buzele lui schițau un zâmbet, în timp ce ochii de un albastru intens, luminosi ca azuriul cerului, o studiau visători pe Zarah, care stătea nemiscată în fața lui.

- Semeni izbitor cu Anne, sopti el ca pentru sine.

Inima lui Zarah începu să bată într-un ritm accelerat. Trebuia oare să vadă în acea „asemănare izbitoare” semnul că era fiica Annei? Nu neapărat, îi sopti rațiunea. Adevărul era că avea si foarte multe puncte comune cu Margaret.

- Imi închipui ce soc va avea tatăl meu, continuă Stein

aproape în soaptă. Mă întreb cum va reacționa atunci când va vedea în tine portretul viu al celei pe care o iubea cel mai mult pe lume.

- Se adorau, nu-i asa?

- Puțin spus.

Privirea lui Stein părea că se pierde în depărtare.

- Perechea pe care o formau nu se deosebea prin nimic de amanții romantici din legendele străbunilor. Povestea lor de dragoste nu era cu nimic mai prejos decât ale acestora, deoarece stiau ce înseamnă o pasiune totală, absolută, dedicată unul altuia.

- E foarte frumos... zise Zarah emoționată.

- Da, e frumos dacă ar fi fost fără sfârşit...

Avea pe chip o expresie indescifrabilă. Zarah își drese glasul şi-l întrebă:

- Ce s-a întâmplat? Mă refer la moartea mătuşii.

- Ti-am povestit deja în scrisoare.

în ochii lui Stein apăruse din nou acea sclipire metalică ce nu prevestea nimic bun. Zarah se strădui să nu înceapă să se certe din nou cu el. O interesa mai mult să afle ce se întâmplase:

- Te deranjează dacă mă voi comporta ca şi cum n-aş fi primit scrisoarea de la tine?

Spre marea ei uşurare, el dădu din umeri şi continuă:

- Anne tocmai o primise pe a ta prin care o anunțai că i-a murit sora. Aflată încă în starea de şoc provocată de acea veste, prima ei mişcare a fost aceea de a se duce degrabă la notar ca să dea anumite dispoziții în legătură cu nepoata ei...

„Şi eu care o bănuiam de indiferență, se dojeni Zarah. Tăcerea ei este justificată de dispariția bruscă, altfel sunt sigură că

ne-am fi apropiat una de alta."

- ...Maestrul Langaard mi-a confirmat după aceea cât de afectată i se păruse Anne de acest deces. A părăsit cabinetul lui într-o stare de agitație extremă. Cufundată în gânduri, n-a văzut maşina care venea drept spre ea. Şoferul n-a zărit-o decât în ultimul moment, dar a fost prea târziu ca s-o mai poată evita.

Cu genunchii tremurând, Zarah se aşeză, sau mai degrabă se prăbuşi pe fotoliul cel mai apropiat.

-A... a murit pe loc?

Stein ezită câteva clipe si spuse cu o voce tristă:

-Nu. Eram prin preajmă si am însoțit-o în ambulanță până la spital, dar era deja în comă si n-a supraviețuit operației. Am crezut că tata va înnebuni de durere.

Zarah îsi duse mâinile la ochi.

-Probabil că mă blestemă acum, spuse ea.

-De ce spui asta?

- Pe undeva, mă simt responsabilă de tragedia care a avut loc. Dacă n-as fi trimis scrisoarea, probabil că Anne ar fi trăit si în ziua de astăzi.

-Da, dar pentru câtă vreme?

Zarah ridică uimită spre el ochii plini de lacrimi:

-Ce vrei să spui? Nefericita n-avea decât patruzeci si doi de ani.

-Era deja condamnată de multă vreme.

Zarah se simți depăsită de situație. Nu stia multe lucruri importante din viața celei care poate era mama ei.

-Anne stia?

- Da, si mi se pare corect să stii si tu, dacă în felul acesta poți

scăpa de remuscări. Medicii nu-i lăsaseră nici o speranță de vindecare. Din punctul ăsta de vedere, pot să spun că accidentul a scutit-o cel puțin de o lungă agonie.

Nesimțindu-se cu nimic mai alinată, Zarah dădu tristă din cap:

-Ați făcut tot posibilul ca s-o salvați? întrebă ea jeantă.

Stein nu înțelese sensul exact al acelei observații ambigue. El o interpretă ca pe o critică si fu indignat.

- Ce întrebare! îți închipui cumva că eu şi tata am stat cu brațele încrucişate, aşteptând deznodământul final? Am încercat tot ce era omeneşte posibil ca s-o salvăm pe Anne. Nu-ți permit să ai îndoieli în privința asta.

- Nu mă îndoiesc nici o clipă, m-am exprimat greşit, se bâlbâi ea. Am fost luată prin surprindere atunci când am descoperit brusc că mătuşa mea era atât de bolnavă...

Stein o privi drept în ochi fără nici o urmă de blândețe:

- Nu văd cum ai fi putut afla altfel. Nu se poate spune că ți-ai făcut în vreun fel simțită prezența în timpul vieții ei.

Se îndreptă spre uşa salonului şi aşteptă cu o evidentă nerăbdare ca ea să-l urmeze. Zarah se conformă în tăcere. Regreta că putuse să găsească pentru câteva clipe vreun farmec la bărbatul acesta. Era dur şi inuman. Chiar dacă în vorbele lui era şi un dram de adevăr, cu ce drept îşi permitea el s-o judece? N-avea nici un motiv să-i dea socoteală pentru faptele ei.

- Camera de oaspeți îți stă la dispoziție. Te voi conduce acolo.

Stein îşi bătea oare joc de ea? Până atunci o tratase mai mult ca pe un duşman decât ca pe un prieten!

- Nu e nevoie, refuză imediat Zarah.

- Poftim?

- Da, doar ți-am spus că n-am de gând să rămân aici.

- Tare mi-e teamă că n-ai de ales.

- Ba da. Deocamdată, sunt încă liberă să fac ce vreau.

Stein oftă, enervat.

- Nu fi copil. In curând va fi întuneric si nu uita că te afli la Dalvik, nu într-o stațiune turistică. Pe aici nu vei găsi un hotel decât la o distanță de câțiva kilometri.

Zarah se sili să-si ascundă supărarea. Dat fiind modul în care fusese primită, îsi propuse să nu-si impună punctul de vedere în casa aceea. Din nefericire însă, Stein avea dreptate. Era prea târziu să plece în căutarea unui adăpost. Ca să nu fie nevoită să doarmă sub cerul liber, trebuia să accepte invitația acelui individ, măcar pentru o noapte.

- Te-am convins?

Stein îi pândea reacția cu un aer siret, lucru care în cele din urmă reusi s-o enerveze pe tânără. Era obligată să cedeze, dar nu-i va putea ascunde ce avea pe suflet.

- Dar fiindcă mă inviți atât de drăguț, îl ironiză ea, ar fi urât să te refuz...

- Asta este si părerea mea.

Lui Zarah îi venea să-i tragă o pereche de palme!

- In orice caz, țin neapărat să-ți spun că as fi preferat...

- Să-l deranjezi pe tata la ora asta? i-o reteză brusc Stein. Ia-ți gândul de la asa ceva. Trebuie să recunosti si tu că, dată fiind situația creată de tine, ar fi mai bine să-l pregătesc puțin în legătură cu prezența ta aici.

Stein îsi sublinie vorbele cu un zâmbet trist:

- E un adevărat miracol că te afli în sfârsit printre noi.

Când se trezi a doua zi dimineață, soarele strălucea deja pe cer. îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama unde se găseşte şi în cele din urmă schiță o grimasă.

în seara dinainte, epuizată de discuția cu Stein şi mulțimea de veşti proaste pe care i le comunicase, tânăra se cufundase rapid într-un somn profund. Acum oboseala dispăruse, dar tristețea era încă prezentă. Numai la gândul că urma să-l întâlnească din nou pe Stein o deprima şi se mai temea şi de întrevederea cu Haldor. în cazul în care tatăl ar fi la fel de arțăgos ca fiul, dezastrul ar fi total.

„Singurul lucru sigur este acela că nu voi face greşeala de a mai pierde vremea la Dalvik", îşi spuse ea pentru a se mai linişiti. Stau numai atât cât să-i prezint condoleanțe unchiului şi după aceea voi pleca imediat. Stein Kildedalen nu va mai auzi în viața lui de mine şi aşa va fi cel mai bine."

Dar în timp ce se ridica din pat şi se îmbrăca într-un halat de casă, oftă adânc. N-avea rost să se amăgească: era foarte dezamăgită de eşecul călătoriei sale. Abia începuse şi se şi terminase. Deodată, zări pe noptieră o carte pe care n-o observase mai înainte. Era un ghid turistic în limba engleză cu titlul, culmea ironiei, „Bine ați venit în Norvegia!"

Zarah o deschise la întâmplare şi citi:

„...deoarece acest popor este fără îndoială printre cele mai frumoase din lume. Descinzând din vikingi, norvegienii au moştenit de la strămoşii lor un trup viguros, nişte trăsături perfecte şi mai ales o privire impenetrabilă, care este interpretată în mod greşit ca fiind indiferentă. în cazul acestora, natura aspră

a modelat omul după înfățisarea ei. Norvegianul este dotat cu un temperament vulcanic si cu o ironie sarcastică ce poate merge până la violență verbală...” Zarah ridică ochii spre cer. Avusese deja de-a face cu acea caracteristică a poporului norvegian! Foarte interesată, tocmai se pregătea să citească mai departe, când cineva bătu usor în usă.

- Tu esti, Stein? întrebă Zarah.

- *God Morgen,* fru Thornton, îi răspunse o voce feminină. Zarah deschise usa si dădu peste o femeie scundă si durdulie în vârstă de vreo saizeci de ani, care-i zâmbi cu căldură.

- *Frokost,* o anunță ea întinzându-i tava apetisantă pe care o ținea în mâini.

Aseză rapid mâncarea pe masă si se întoarse spre Zarah. Se prezentă, arătând cu degetul spre propria persoană:

- Fru Onsvag.

Zarah îi zâmbi.

- Incântată de cunostință. Nu vorbiți deloc englezeste?

- Jeg fostar ikke.

- E-n regulă. Trebuia să mă astept, comentă tânăra.

Vădit supărată că nu înțelegea, fru Onsvag dădu tristă din umeri. Imediat ce aceasta plecă, Zarah atacă micul dejun. De când luase masa la Bergen împreună cu familia Pearsons, nu mai pusese nimic în gură. Din fericire, *frokost-ul* care-i fusese pregătit era extrem de copios. Peste, mezeluri, brânză, rosie, ou fiert moale, alături de o cească de cafea, una de ceai si un pahar cu lapte.

După ce se sătură, Zarah se spălă şi se îmbrăcă. îşi puse rochia din jerse verde cu dungulițe albe, care ştia că-i scotea în evidență

silueta suplă şi-i accentua strălucirea ochilor de culoarea smaraldului. O ținută sobră s-ar fi potrivit mai bine împrejurărilor, dar n-avea aşa ceva la ea. Zarah îşi pieptănă visătoare splendidul păr negru care-i cădea pe umeri şi aşteptă răbdătoare ca Stein să binevoiască să vină s-o ia.

Trecu o oră şi nu-şi făcu apariția. Poate că Stein plecase de acasă? Nu cumva îşi închipuia că va sta toată ziua închisă în camera ei?! în sfârşit, pierzându-şi răbdarea, se hotărî să coboare în salon. De teamă să nu-l deranjeze pe unchiul ei, coborî scările în vârful picioarelor, având grijă să nu-i scârțâie treptele de lemn sub tălpi, dar precauțiunile ei se dovediră inutile.

- Pot să ştiu şi eu unde ai de gând să te duci cu aerul ăsta conspirativ?

Vorbele lui Stein o luară prin surprindere şi o făcură să scoată un strigăt.

- M-ai speriat!

- De ce? N-ai conştiința curată?

Zarah se înroşi la față, dar îi răspunse cu asprime:

- Deja reluăm ostilitățile? Credeam că ai uitat de existența mea!

- Cum aş putea să fac aşa ceva? zise Stein ironic.

- L-ai anunțat pe tatăl tău de venirea mea?

El nu răspunse, dar îi făcu semn să-l urmeze.

Extrem de intimidată, pătrunse într-o încăpere cu jaluzelele de la ferestre încă lăsate. La început nu distinse în semiîntuneric decât o siluetă gârbovită asezată în fotoliu, apoi ochii i se obisnuiră cu întunericul si zări un bărbat cu părul alb pe ale cărui trăsături scofâlcite se puteau citi frământările interioare. Ochii lui aveau tot culoarea albastru intens ca ai fiului său, dar în ei nu

mai strălucea nici o scânteie de viață.

Cufundat într-o profundă apatie, nu părea să fi observat prezența lor în încăpere. Stein îl scoase cu blândețe din reverie.

- *Far,* ea este Zarah Thornton, nepoata ta, sopti el.

Haldor Kildedalen întorse încet capul spre tânără.

Privirea lui stinsă o fixă pe Zarah, iar ea se înfioră de tristețea infinită pe care o citi în ochii lui. Un profund sentiment de compasiune puse stăpânire pe ea si o lăsă fără grai. Unchiul ei n-avea decât vreo cincizeci de ani, dar expresia de pe chipul lui era aceea a unui om distrus pe care nimeni nu-l va mai putea ajuta cu nimic, deoarece Haldor nu mai aparținea decât în mică măsură lumii celor vii, sufletul lui fiind deja în mormânt, alături de Anne. Foarte emoționată, Zarah îsi aminti cuvânt cu cuvânt confidențele lui Stein referitoare la frumoasa lor poveste de dragoste.

- Zarah Thornton... sopti Haldor.

Ii făcu semn cu mâna să se apropie si vorbi cu o voce stinsă:

- N-am mai apucat să-mi exprim compasiunea pentru decesul mamei tale. Am cunoscut-o destul de puțin pe Margaret, dar stiu că era o femeie excepțională.

Tânăra îi mulțumi dând usor din cap, apoi îsi prezentă si ea condoleanțele. In timp ce-i vorbea, ea observă că acesta o studia cu o atenție ciudată. Probabil că-l izbise asemănarea cu Anne... Stând nemişcat lângă ea, Stein îl privea îngrijorat pe tatăl său.

- Zarah, copila mea, şopti atunci Haldor, nu vrei să rămâi cu noi?

Probabil că-i observase reticența, de aceea insistă fără să-i mai aştepte răspunsul.

- Mi-ar plăcea tare mult să locuieşti la Dalvik. Aici este casa ta.

Luată pe nepregătite, Zarah spuse, bâlbâindu-se:

- Mi-e teamă că... nu este posibil...

- Te rog să accepţi.

Zarah se simţea dominată de două sentimente contradictorii. Pe de-o parte, nu-i plăcea să-i lase impresia lui Stein că-l minţise spunându-i că avea de gând să plece imediat. Ca să nu mai punem la socoteală şi faptul că nu-i prea surâdea să stea în continuare în preajma lui! Dar, pe de altă parte, îi era milă de tristeţea lui Haldor. în cazul în care prezenţa nepoatei lui pentru câteva zile i-ar putea aduce o oarecare alinare, nu trebuia să mai stea pe gânduri.

Era convinsă că Stein îi va face viaţa un iad, dar se simţea în stare să-i facă faţă.

Rupând primul tăcerea care se lăsase, Stein spuse brusc:

- încă nu ne-ai spus ce hotărâre ai luat...

Zarah ghici după tonul vocii lui că spera să refuze propunerea.

- Accept cu mare plăcere, se auzi ea spunând imediat.

Capitolul 3

- Scuză-ne, *far,* dar cred că eu si Zarah trebuie să avem o mică discuție.

Inainte ca tânăra să mai apuce să reacționeze, o mână de fier i se înclestă pe braț. Arborând un zâmbet nevinovat în fața lui Haldor, Stein o conduse rapid afară din birou.

- Dă-mi drumul! Ce vrei de la mine? gemu ea când rămaseră singuri.

Stein se dădu înapoi cu un pas si o privi cu un aer batjocoritor.

- Să-ți mulțumesc, bineînțeles. Ce generoasă esti să binevoiesti a trăi împreună cu noi.

- O fac pentru tatăl tău si numai pentru că mi-a cerut-o el.

- Nu prea cred, rânji Stein, dar te rog să mă crezi că-ți voi rămâne recunoscător toată viața pentru asta.

Zarah îsi stăpâni o usoară infiorare, deoarece observația lui ironică suna ca o amenințare. De ce o ura omul acela atât de tare? Cu siguranță, exista o explicație, dar care anume?

- Nu e nevoie, peste puțin timp n-o să te mai deranjez.

Tocmai se pregătea să plece, când vocea lui Stein o opri:

- Din nefericire, următoarele şase luni vor fi pentru mine un calvar...

- *Sase luni?* Probabil că este o glumă.

-Am eu aerul că glumesc?

- N-am promis să rămân nici şase săptămâni, nici măcar şase zile şi tu-mi vorbeşti despre o jumătate de an! De unde ai tras concluzia asta?

- Tu ştii mai bine ca mine.

- Eşti într-adevăr revoltător! explodă Zarah. îți închipui cumva că intenționez să rămân o veşnicie la Davlik? Avându-te pe tine ca gardian, şederea mea aici se va transforma într-un iad.

Fără să se arate deloc afectat de privirile furioase pe care i le arunca Zarah, Stein îi şopti mieros:

- Uiți probabil că interesul îți dictează să faci acest sacrificiu.

Aha! Se părea că nu fusese destul de clară, deci trebuia să pună punctul pe i...

- De fapt, este vorba despre interesul tatălui tău, nu al meu. Si acum, ascultă-mă cu atenție, Stein. Nu ştiu din ce motive te porți aşa cu mine, dar oricare ar fi ele, te anunț că n-am de gând să-ți mai suport multă vreme...

- încetează să mai joci comedia asta, suntem singuri.

Tonul lui era atât de jignitor, încât ea se opri brusc.

- Ce comedie?

- Păstrează pentru alții rolul de nepoată nefericită si mărinimoasă, pentru că eu nu mă las prostit de manierele tale. Am realizat imediat adevăratul motiv al călătoriei tale în Norvegia si trebuie să-ți mărturisesc că acesta nu-ți face deloc cinste!

- Serios? spuse Zarah simțind că se sufocă de indignare.

Oare Stein îi ghicise într-adevăr secretul? După aluziile pe care le făcea, se cam îndoia de asta. Mai degrabă probabil că o bănuia pe nedrept, evident, de cine stie ce masinațiune dubioasă...

Tânărul se oferi, fără să vrea, să-i dezvăluie obiectul neînțelegerii:

- N-are rost să mai minți. Te afli aici doar pentru a intra în

posesia prețioasei tale mosteniri. De fapt, n-ai nici cea mai mică intenție de a o compromite plecând înainte de termenul fatidic.

Prea uluită pentru a se mai gândi să protesteze cumva, Zarah analiză pe îndelete sensul cuvintelor lui. Deci asa stăteau lucrurile: încurcătura era în legătură cu banii pe care la moartea Annei urmau probabil să-i revină ei. Dar, dintr-un motiv pe care nu si-l putea explica încă, această mostenire depindea de durata prezenței ei aici. Acum, toate i se păreau deja foarte clare.

Zarah îsi aduse aminte că, după părerea lui Stein, Anne îsi modificase testamentul în favoarea ei imediat ce aflase de moartea lui Margaret. Oare acest lucru nu însemna că... Zarah se încruntă şi încercă să pună lucrurile cap la cap: gestul Annei era oare acela al unei mătuşi de pe alte meleaguri, grijulie față de viitorul nepoatei ei... sau acela al unei mame îngrijorate de soarta fiicei sale? în cazul din urmă, notarul fusese probabil informat despre detaliile pe care ardea de nerăbdare să le cunoască. Trebuia să dea de el în cel mai scurt timp posibil.

Convins că avusese ultimul cuvânt, Stein pândea reacția lui Zarah într-o atitudine plină de aroganță! Ea îşi anunță hotărârea fără măcar să clipească:

- Aş dori să-l cunosc pe maestrul Olav Langord despre care mi-ai vorbit.

- Olav Langaard, o corectă Stein pe un ton sarcastic. Nu te mai preface că nu-i ştii numele, doar ai luat deja legătura cu el.

Dând din umeri, Zarah nici măcar nu catadicsi să protesteze pentru a-şi dovedi buna-credință.

- în aceste condiții, când crezi că ar putea să mă primească la cabinetul său?

- Te aşteaptă în după-amiaza asta, la ora cinci fix.

Si cum pe fața lui Zarah se citea o imensă surpriză, el adăugă:

- Eram atât de sigur că te vei duce întâi la el, încât ți-am stabilit o întâlnire în dimineața asta.

Zarah fu scutită de a mai găsi vreo replică datorită sosirii lui Fru Onsvag, care-i anunță că era gata masa.

în timp ce se aşezau la masă, menajera îi aruncă o privire amicală musafirei. Această manifestare spontană de simpatie îi merse drept la inimă tinerei englezoaice. Şi unchiul ei se arătase afectuos față de ea, deci numai Stein o trata cu dusmănie. De acum încolo, îsi propuse să nu mai răspundă provocărilor lui decât cu un imens dispreț, cu atât mai mult cu cât bănuia că schimbul lor de cuvinte îi producea lui Stein o imensă plăcere răutăcioasă.

Haldor ajunsese înaintea lor în sufragerie. El se ridică politicos în timp ce Zarah se asezase în fața lui. Tânăra fu impresionată acum si mai mult de paloarea feței lui. Lumina puternică din încăpere îi scotea în evidență trăsăturile marcate de suferință si nopți nedormite.

Schimbă câteva cuvinte în norvegiană cu fiul lui, după care se opri brusc:

- Scuză-mă, Zarah, din obisnuință... Ştii că Anne a reusit în cele din urmă să vorbească limba asta la perfecție? De altfel, ce nu făcea ea perfect?

Evocarea soției sale probabil că trezise în el amintirea zilelor fericite, căci se opri imediat, cu privirea pierdută în depărtare.

Dat fiind că Stein nu ținu să facă nici un efort să întrețină conversația, prima parte a mesei se desfăsură într-o tăcere apăsătoare, punctată de câteva schimburi banale de cuvinte.

In momentul în care fură servite faimoasele lostrițe de prin partea locului, Fru Onsvag îi sopti ceva lui Stein:

-A, da? Ia te uită... zise el ridicând o sprânceană a mirare.

Zarah ghici în mod instinctiv că era vorba despre ea. Simțindu-se stânjenită, se încordă usor atunci când Stein se întoarse în sfârsit spre ea si-i spuse cu un aer prefăcut nevinovat:

- O să râzi, dar Fru Onsvag este convinsă că ți-ai pus rochia asta superbă ca să mă impresionezi. E adevărat?

-Asta în nici un caz, să fim serioşi, se apără ea lăsând capul în jos.

încântată de efectul pe care-l produsese, menajera mai spuse ceva care descreți fruntea lui Stein. El se grăbi să-i traducă tinerei, cu ochii plini de ironie.

- Da, după părerea acestei romantice fără leac, s-ar părea că nu voi mai rămâne mult timp burlac dacă ai de gând să fii în fiecare zi la fel de seducătoare.

Stacojie la față, Zarah se prefăcu interesată de ce avea în farfurie.

Aproape imediat, Haldor avu ideea excelentă de a renunța la mutismul lui şi în felul acesta sări în ajutorul nepoatei lui. Era la curent cu întâlnirea ei cu notarul şi o întrebă dacă are vreun mijloc de transport pentru a ajunge la cabinetul acestuia.

- Bănuiesc că te-ai înțeles cu Stein să te ducă la biroul lui cu maşina.

Lui Zarah îi veni să-i spună că nu se înțelegea cu el absolut deloc.

- Nu. Nu vreau să deranjez pe nimeni. Mă voi duce singură.

Haldor păru mirat şi în acel moment ea îşi dădu seama că

Dalvik era un sat prea mic pentru a avea un birou de avocatură. Acesta se găsea în altă parte, dar unde anume? Treabuia să se informeze foarte repede, era deja trecut de ora douăsprezece şi jumătate.

- Stai linistit, tată, interveni atunci Stein în discuție. Evident că o voi duce eu pe Zarah.

Tonul lui politicos, dar care nu admitea nici o replică, o descurajă pe tânără să mai protesteze. Uluită, sopti câteva vorbe de mulțumire din vârful buzelor. Prezența lui Stein risca să compromită succesul investigațiilor ei asupra Annei.

*

* *

Peste o oră, Zarah se aseza fără nici un chef în superbul Volvo al lui Stein. Plecară imediat din Dalvik, fără ca ea să cunoască destinația călătoriei lor. Tovarăsul ei de drum nu prea era amator de conversație, dar după câțiva kilometri îl întrebă:

- Mergem departe?

- La Geilo.

- Am trecut pe acolo împreună cu niste prieteni, domnul si doamna Pearsons.

- Aha.

- Sunt niste oameni foarte simpatici.

- Foarte bine.

Zarah se ghemui într-un colț. Laconismul lui era enervant. De ce Dumnezeu se străduia să facă oare conversație cu un asemenea bădăran?

Prefăcându-se absorbită de contemplarea peisajului, Zarah trecu în revistă principalele capete de acuzare pe care i le aruncase în față Stein cu atâta amabilitate. Lista era lungă si coplesitoare.

La început, fusese acuzată că e mincinoasă pentru că îndrăznea să pretindă că nu primise nici scrisoarea lui şi nici pe cea a notarului. Imediat apoi aflase că era şi lipsită de omenie, nevrând să asiste la înmormântarea mătuşii ei. De altfel, ea se purta şi ca o ipocrită jalnică: nu ştia să joace un rol şi să simuleze afectarea şi dezinteresul, căci nu trebuia să uite că era mai ales interesată: numai prețioasa ei moştenire avea importanță şi nimic altceva.

întristată, Zarah renunță să continue lista. Maşina îşi continua drumul cu viteză, astfel că ajunseră curând la Geilo. Tăcerea dintre ei riscând să se eternizeze, Zarah simți brusc nevoia de a trece la atac.

- Stein...

- îhî...

Ea inspiră adânc şi spuse pe nerăsuflate:

- E evident că nu-ți plac şi e dreptul tău să ai o asemenea percepție despre mine, dar vreau să-ți cer să faci un mic efort pentru mine. Vor fi suficiente câteva minute din timpul tău prețios. Să zicem că este vorba de un mic capriciu al meu, dar, dat fiind că împrejurări independente de voința noastră ne silesc să fim împreună pentru o vreme, mi s-ar părea foarte firesc să fiu şi eu pusă la curent cu anumite detalii familiale pe care nu le cunosc, despre viața sărmanei mele mătuşi, despre unchiul meu şi, de ce nu... chiar şi despre tine.

- Despre mine?

- Da, pentru început.

Zarah bănuia că acesta este uluit de discursul ei şi se grăbi să profite de deruta lui.

- Te rog să mă crezi că regret faptul că esti singura persoană

care-mi poate satisface curiozitatea, dar asta este, n-am ce să fac.

Evident nedumerit de acel discurs început pe neasteptate, Stein îsi recăpătă repede atitudinea obisnuită:

- O.K. Ce vrei să stii?

Zarah zâmbi usor, amuzată. Câstigase partida.

- Lucruri banale; de exemplu ce meserie ai?

In minutele care urmară, Zarah află mai multe lucruri decât în toți anii de corespondență cu Anne si din discuțiile cu Margaret. Descoperi că Haldor se retrăsese la Dalvik cu opt ani în urmă, lăsându-i fiului său dificila sarcină de a se ocupa de firma pe care o crease si care le purta numele. Stein era si în prezent directorul societății *Industries Kildedalen,* o importantă companie exportatoare de material lemnos situată în Lillestrom, în apropiere de Oslo.

- Și reusesti să conduci o asemenea afacere de la distanță, locuind la Dalvik? se miră Zarah, usor naivă.

Tânărul o lămuri că nu era decât o situație provizorie, până când tatăl lui va reusi să depăsească depresia care se abătuse asupra lui după moartea soției sale. Stein se va întoarce atunci la el acasă si va deveni din nou stăpân pe situație. Din nefericire, nu se putea sti când se va pune din nou pe picioare Haldor... sau dacă își va mai reveni vreodată.

Zarah deduse din scepticismul pe care-l citi pe fața lui că acesta se temea de ce era mai rău. Nici ea nu era mai optimistă, dar se feri să-si expună temerile referitoare la starea sănătății unchiului său.

- Deocamdată e prea devreme, zise ea încet. Trebuie lăsat să realizeze tragedia care l-a lovit. După aceea, totul va fi bine.

- Să te audă Dumnezeu!

Zarah încercă să mai destindă atmosfera, zicând:

- Nu ştiam că locuieşti atât de departe de Dalvik.

- Lillestrom este portul în care am înregistrată firma, dar mai am şi o altă reşedinţă pe coastă, la Stavanger, şi un apartament situat în nord, la Trondheim.

- Bănuiesc că te duci acolo atunci când se face vreme frumoasă.

- Ştiu ce vrei să spui, domnişoară Thornton, dar nu e bine să te bucuri aşa curând.

Zarah tresări şi rămase fără grai. Spusese acele vorbe la întâmplare, fără nici un gând ascuns şi Stein schimbase deja tonul discuţiei.

- Poftim?

- Da, probabil îţi spui în sinea ta că din cauza multiplelor mele preocupări şi a celor trei case, nu am cum să rămân şase luni la rând în Dalvik! Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că te înşeli amarnic.

- Greşeşti, te asigur că...

- Cu riscul de a te dezamăgi, vreau să te anunţ că n-am deloc intenţia să-mi părăsesc tatăl. In consecinţă, te sfătuiesc să te înarmezi cu multă răbdare, pentru că vei avea mare nevoie de aşa ceva! Oricât de greu ţi-ar fi, va trebui să-mi suporţi prezenţa până la capăt.

Zâmbi apoi angelic şi adăugă pe un ton dulceag:

- Ce zici, nu poţi avea nimic fără nimic, nu-i aşa?

Ochii lui Zarah fulgerară de furie.

- Nu fi meschin!

Aluzia sordidă la moştenire o făcuse să sară în sus, dar n-

apucă să-şi dea frâu liber indignării că Stein parcă maşina pe neaşteptate şi opri motorul.

- Am ajuns la destinație.

Zarah privi mirată la clădirea fastuoasă care se înălța în dreapta ei. în focul discuției, nici nu băgase de seamă când intraseră în oraş. Vrând să preîntâmpine o eventuală ripostă, Stein îi întinse geanta.

- Este ora trei fix. Să fiu în locul tău, nu l-aş face să aştepte pe avocat.

Zarah ieşi rapid din maşină şi văzu că Stein rămăsese la volan.

- Nu vii cu mine?

- Voi trece mai târziu să te iau. Nu vreau să-ți tulbur întâlnirea cu Langaard. E atâta romantism în afacerile referitoare la moşteniri!

*

* *

Masestrul Olav Langaard o primi pe Zarah foarte amical. Părea a avea între cincizeci şi cinci şi şaizeci de ani. Era scund, slab, cu sprâncene stufoase şi o față pătrățoasă brăzdată de riduri.

- Deci, dumneata esti nepoata lui Fru Kildedalen. Eram nerăbdător să te cunosc, domnisoară. Intră, te rog.

Vorbea perfect englezeste, desi accentul era mai puțin curat decât al lui Stein.

Zarah intră într-un birou luxos. Olav Langaard îi oferi un fotolliu si se asează în fața ei.

- Mai întâi, țin să-ți spun că regret enorm faptul că prima dumitale călătorie în Norvegia are loc în împrejurări atât de triste.

Schimbară apoi câteva cuvinte emoționante despre dispariția

Annei, apoi notarul ținu să-i prezinte lui Zarah scuzele lui.

- Este pentru prima oară în treizeci de ani când se întâmplă asa ceva în firma mea, o asigură el supărat. Am copiat gresit adresa dumitale din Anglia!

Deci, asta era! Zarah regreta că Stein nu era de față.

- Se poate întâmpla oricui, spuse ea cu amabilitate.

- Dar nu în cazul unui document de o asemenea importanță. Am fost pur si simplu consternat în momentul în care scrisoarea s-a întors cu mențiunea „retur la expeditor”.

Zarah se gândi că plicul nedesfăcut i-ar fi dovedit lui Stein că spusese adevărul.

- Inseamnă că scrisoarea se află aici?

- Din nefericire, nu. Secretara mea a crezut că face bine expediind-o din nou la Shrewsbury... chiar în momentul în care aflam de la vărul dumitale că te găsesti la câțiva kilometri distanță. Trebuie să recunosti că asa ceva nu se întâmplă prea des.

- într-adevăr, dar acum sunt aici şi cred că ăsta este lucrul cel mai important.

După acest preambul, masestrul Langaard reveni la motivul oficial al întrevederii lor.

- Domnul Kildedalen ți-a dezvăluit probabil natura moştenirii dumitale.

- Stein mi-a spus foarte puține lucruri despre asta, spre mirarea mea, de altfel.

- De ce?

- Pentru că nu mă aşteptam să fiu trecută în testamentul mătuşii mele.

- Din cauza riscurilor unei noi oferte publice de cumpărare?

Notarul îşi dădu seama din privirea rătăcită a fetei că habar n-avea despre ce vorbeşte el.

- Este esențial să ştii ce s-a întâmplat, domnişoară Thornton, căci un pericol asemănător te poate pândi în orice moment şi de data asta dumneata eşti cea care te vei confrunta în mod direct cu el.

Zarah aştepta continuarea cu o atenție sporită.

- în urmă cu aproape un an de zile, un puternic grup financiar internațional a vrut să cumpere *Industries Kildedalen.* Aşa cum era de aşteptat şi în ciuda valorii uriaşe a ofertei, vărul tău s-a opus cu înverşunare vânzării firmei sale. Din nefericire, el deține numai cincizeci la sută din acțiunile afacerii, nici măcar una în plus, dar a avut marea şansă de a fi sprijinit de către mama lui vitregă, în aşa fel încât compania a rămas în cele din urmă în proprietatea familiei dumitale. Nu vreau să-ți ascund faptul că dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi fost o catastrofă.

Zarah dădu din cap, căzută pe gânduri.

- Dar cum i-a venit în ajutor Anne lui Stein? Şi de ce a făcut-o tocmai ea?

- Fru Kildedalen era acționară cu părți egale în firmă. Ea a votat întotdeauna ca fiul ei vitreg.

Zarah era din ce în ce mai surprinsă.

- Cu părți egale? Dar asta trebuie să însemne o avere!

- Chiar asa si este, cu atât mai mult cu cât a mai crescut în ultimii ani...

- S-a dublat? întrebă Zarah la întâmplare.

Olav Langaard zâmbi cu indulgență.

- Inzecit, ar fi mai corect spus. Ca urmare a mostenirii, vei ajunge alături de Stein Kildedalen în fruntea unui adevărat

imperiu financiar. De fapt, de acum înainte poți să te consideri asociata lui.

Capitolul 4

- Cum? Eu sunt proprietara a jumătate din firma lui Stein? spuse Zarah simțind că se sufocă.

Avocatul fu nevoit să repete de două ori pentru a o face să înțeleagă. Profund şocată, nu reuşea să se convingă că dintr-o dată, moştenirea aceea făcea din ea o femeie bogată, dar pe de altă parte o lega în mod indisolubil de Stein. Asociatul ei! Devenise peste noapte asociata lui într-o companie despre care în urmă cu o oră nici măcar nu ştia că există.

-Acest lucru este specificat foarte clar în testament, insistă maestrul Langaard. Voi da citire codicilului adăugat acestuia de către mătuşa dumitale chiar în ziua morții sale.

încă sub influența şocului, Zarah ridică mâna:

- Nu e necesar, vă cred pe cuvânt.

- Aşa e regula, copila mea. Trebuie să-ți transmit ultimele ei dorințe.

Derutată, tânăra îl auzi pe Olav Langaard dregându-si glasul si începând cu o voce solemnă:

„Subsemnata Anne Margaret Kildedalen, născută Gentry, în deplinătatea facultăților mele mentale, declar în fața notarului că las mostenire toate acțiunile pe care le dețin la *Industries Kildedalen* nepoatei mele Zarah Thornton, în prezent cu domiciliul în Anglia. Sus-numita nu va intra însă în posesia mostenirii decât cu condiția să rămână timp de sase luni consecutiv în Norvegia. Exprimându-mi convingerea că va sti în continuare să dea o bună întrebuințare mostenirii care i se cuvine, am deplina încredere că..."

Zarah nu mai asculta. Cuvintele îi jucau pe dinaintea ochilor.

De ce oare mătusa ei, care abia o cunostea, îi oferise acel cadou... dacă nu era mama ei? Clauza ciudată referitoare la cele sase luni, se putea explica si ea prin dorința dispărutei de a-si apropia fiica de singura familie care-i mai rămânea. Aceasta era în orice caz singura interpretare logică si Zarah si-o însusi în mod instinctiv.

- Doresti să mai fac o pauză?

Olav Langaard observase emoția tinerei. Ea îl privi cu recunostință.

- Continuați, vă rog.

Atunci când el ajunse la evaluarea mostenirii, Zarah păli în momentul în care auzi mărimea sumei. Apoi, el aranjă cu grijă documentele si-i zâmbi.

- în calitatea mea de executor testamentar, evident că rămân la dispoziția dumitale. Ai nevoie de lămuriri suplimentare?

- Cred că da.

Zarah rămase pe gânduri câteva secunde. Atâta timp cât nu se baza pe nimic palpabil, nu trebuia ca notarul să afle despre bănuielile referitoare la descendența ei. Aşadar, nu te grăbi, îşi impuse ea. Pentru început, era mai bine să-i pună întrebări referitoare la un alt subiect.

- Cum a cumpărat mătuşa mea acțiunile? Bănuiesc că treptat, pe vremea când erau mai ieftine.

- Nu. Am cunoscut-o suficient de bine pe Fru Kildedalen pentru a-mi da seama că dânsa avea toate calitățile din lume, în afara aceleia de femeie de afaceri. N-a căutat niciodată să facă speculații şi, ca să fim drepți, nici nu prea a avut nevoie.

- De ce?

- Acele faimoase acțiuni, domnişoară Thornton, i le dăduse soțul dânsei, care le avea de la fiul lui.

Stein! Iar venise vorba despre el! Zarah avu senzația clară că el se afla în centrul tuturor discuțiilor.

- Sunteți absolut sigur?

Maestrul Langaard păru uşor şocat.

- Evident. Actele referitoare la aceste transferuri au fost întocmite şi semnate aici, pe acest birou.

Tânăra părând mirată, Olav Langaard începu să-i povestească pe îndelete cum se derulaseră evenimentele.

- Herr Kildedalen, unchiul dumitale, s-a hotărât destul de devreme să-l lase pe Stein la conducerea companiei. Cred că nu se simțea suficient de tânăr şi dinamic pentru a reuşi s-o scoată din starea jalnică în care ajunsese. în realitate *Industries Kildedalen* era aproape în pragul falimentului în momentul în care aplicarea planului de gestiune extrem de drastic al vărului dumitale a reuşit să-l stopeze şi apoi să înregistreze profituri. Cei opt ani de eforturi înverşunate i-au permis în cele din urmă să clădească din nimic întreprinderea înfloritoare din care jumătate îți revine acum ție.

Ca pentru a conferi greutate vorbelor sale, avocatul făcu o pauză înainte să încheie.

- Imediat ce Stein a devenit sigur că averea familială care îi fusese încredințată se afla în sfârşit în afara pericolului, s-a grăbit să împartă proprietatea cu tatăl său. I-a cedat cincizeci la sută din acțiuni. Un gest, după părerea mea, de o rară eleganță morală.

- Aşa gândesc şi eu.

Foarte impresionată de relatarea lui, Zarah se pronunțase fără

nici o ezitare.

- Stein s-a comportat într-adevăr perfect din toate punctele de vedere, continuă ea emoționată, şi acum recunosc că nu mi-l imaginam capabil de aşa ceva...

Olav Langaard o privi cu o uşoară tristețe.

- Ai o mie de motive să reacționezi aşa. Nu-ți ascund faptul că în mediul de afaceri, unii au rânjit nemulțumiți când au aflat că Herr Kildedalen se grăbise să-i ofere acțiunile soției sale.

- Mai întâi de toate, ar fi trebuit să se astepte la acest gest si în al doilea rând, nu văd ce este de râs în donația asta, îi răspunse ea usor jignită.

- Scuză-mă dacă ți se pare că joc rolul de avocat al diavolului, dar întrebarea este dacă si vărul dumitale se astepta la asa ceva.

Zarah luă lucrurile în serios.

- Mi se pare evident. El era primul care trebuia să ia în calcul o asemenea eventualitate!

- Din întâmplare, gurile rele au spus cu totul altceva.

- Ce-au spus?

- Că directorul general al companiei *Industries Kildedalen* a regretat multă vreme faptul că fusese prea naiv.

- Naiv, Stein? Glumiți! Inseamnă că nu prea-l cunoasteți.

In clipa aceea îsi dădu seama că luase apărarea tânărului cu un entuziasm care era cel puțin surprinzător...

Olav Langaard o privea amuzat.

- Sper că n-o să te superi dacă voi spune în loc de concluzie că vărul dumitale si-a asumat un „risc calculat".

Zarah zâmbi si ea. Spusese deja destul de multe lucruri ca să-

si poată lua libertatea de a ajunge la capătul pledoariei sale spontane.

- Sunt convinsă că nu s-a gândit nici la risc, nici la calcul. Dacă tatăl lui i-ar fi lăsat mostenire acțiunile lui soției sale, nu s-ar fi întâmplat nimic. Stein era sigur de Anne ca de sine însusi. Ştia că la momentul potrivit putea conta pe ea si evenimentele ulterioare i-au dat dreptate: în cazul afacerii cu cumpărarea, a primit sprijinul necondiționat al mătuşii mele.

- Aşa cum este sigur că-l va primi şi din partea dumitale dacă va fi cazul, nu-i aşa?

- Evident... şopti Zarah jenată, dar în sinea ei se temea mai ales de momentul în care va obține în mod legal controlul asupra a jumătate din imperiul lui.

„Dată fiind părerea jalnică pe care o are despre mine, Stein se aşteaptă probabil la ce e mai rău. încep să înțeleg de ce mă urăşte atât de mult."

Zarah se hotărî să lămurească un lucru.

- Maestre Langaard, ce se va întâmpla în cazul în care, în loc să rămân alături de „asociatul" meu, voi dori să vând pur şi simplu partea mea? Desigur, este vorba doar de o ipoteză.

- Asta va însemna nici mai mult nici mai puțin decât sfârşitul companiei *Industries Kildedalen.* Trădat de propria lui parteneră, de data asta nu va putea face nimic.

- Nici măcar să cumpere partea mea? insistă Zarah pentru a-şi lua acest fapt de pe inimă.

- Ba da, dar la ce preț? Compania nu-şi va mai reveni niciodată.

Ea dădu din cap în semn că înțelesese cum stau lucrurile.

- Aşa mă gândeam şi eu.

Se lăsă o tăcere profundă. Olav Langaard se uită discret la ceas, dar tânăra observă:

- Am abuzat de timpul dumneavoastră...

- Deloc, domnisoară Thornton. N-am programat nici o altă întâlnire după cea cu dumneata. Dacă mai ai nevoie si de alte lărmuriri, îți stau la dispoziție.

Zarah luă de bună invitația lui.

- As vrea să vă pun o întrebare de ordin personal.

- Să vedem dacă pot să-ți răspund la ea.

- Mi-ați mărturisit cu puțin timp în urmă că ați cunoscut-o foarte bine pe Fru Kildedalen. V-a vorbit vreodată despre mine în vreun fel care să vă fi atras atenția?

Notarul păru mirat.

- Nu cred, era o persoană foarte discretă.

- Sunteți sigur? Pentru mine e foarte important.

- Stai puțin, să mă gândesc.

Zarah avu impreia că avocatul se prefăcea că scotoceste prin memorie pentru a-i face plăcere. Ori nu stia nimic, ori nu voia să spună nimic.

- Ințeleg perfect că sunteți legat de jurământul profesional, dar totusi...

Maestrul Langaard o opri cu un semn, zâmbind usor plictisit.

- Nu asta e problema, domnisoară Thornton. Nu este vorba despre secretul profesional. Nu mi s-a făcut nici cea mai vagă aluzie în legătură cu dumneata. Trebuie să-ți mărturisesc că, până la ultima vizită a mătusii dumitale, nici nu stiam că are o nepoată

în Anglia. Imi pare rău...

Zarah lăsă capul în jos, extrem de dezamăgită.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi se ridică să plece. Chiar în acel moment, secretara avocatului veni să-i anunțe că Herr Kildedalen aştepta în anticameră. Olav Langaard o însoți politicos până la uşă şi-i spuse lui Stein:

- Verişoara ta este foarte simpatică. Cred că am avut împreună o discuție utilă şi mai ales foarte rodnică!

Zarah îşi muşcă buza de jos. Rodnică! Cuvântul fusese prost ales. în starea de spirit în care se găsea, Stein nu-l va lăsa să treacă fără să acționeze. Ceea ce se şi întâmplă.

- Oh, nu mă îndoiesc absolut deloc de asta! spuse el cu răceală.

Notarul nu observă privirea aspră pe care i-o aruncase Stein când rostise cuvintele „verişoară simpatică". îi întinse mâna în mod cordial.

-Aşa cum am stabilit, îți voi cere să te constitui în garanta clauzei discutate. Cine îmi va putea certifica mai bine decât tine peste şase luni că domnişoara Thornton n-a părăsit Norvegia?

După ce se întoarse la Dalvik, Zarah urcă în camera ei fără să mai rostească nici un cuvânt.

Stein rămăsese tăcut pe tot parcursul drumului. Lui Zarah, care-l studiase în mod insistent, i se păruse mai mult înspăimântător decât supărat. Se gândea probabil la necazurile pe care i le va produce curând asociata pe care i-o impusese destinul... Trebuise să lupte îndelung cu dorința impulsivă de a-i jura pe toți sfinții că nu dorința de câştig o

adusese acolo, dar în mod inevitabil, el ar fi întrebat-o atunci din ce motiv întreprinsese acea călătorie si n-ar fi stiut ce să-i răspundă. Secretul ei o reducea la tăcere.

La ora sapte seara, Fru Onsvag bătu încet în usă. Zarah înțelese că cina era servită. Aceasta se desfăsură fără nici un incident, dar si fără prea multă agitație. Haldor o întrebase pe tânără dacă întrevedea cu notarul o mulțumise. Evitând cu grijă privirea lui Stein, dăduse un răspuns afirmativ si după aceea unchiul ei căzuse din nou în mutismul lui obisnuit.

După ce terminară de mâncat, Haldor se retrase, cerându-si politicos scuze. Zarah nu se putu abține să nu-l invidieze. Ar fi sters-o si ea cu dragă inimă din încăpere, dar conveniențele nu-i dădeau voie s-o facă si oricum n-ar fi vrut să-i lase lui Stein impresia că fugea de el. Era si asa destul de constient de - influența pe care o exercita asupra ei.

Rămasi singuri, Stein si Zarah trecură în salon ca să-si bea cafeaua. Fără să scoată nici un cuvânt, el îsi apropie încet fotoliul de cel în care stătea tânăra. Imobilizată lângă bibliotecă, Zarah se prefăcu interesată brusc de titlurile cărților care nu stia nici măcar cum se traduce. Făcea totul pentru a nu părea că observă faptul că Stein o privea insistent.

„Incă zece minute si aparențele vor fi salvate”, se linisti tânăra în sinea ei. Duse ceasca la buze. Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. „Acum voi pleca. Stein n-are decât să creadă ce-o vrea!” Abia luase acea hotărâre, când el clătină din cap cu un aer siret.

- O plăcere rară, spuse el.

- Ce anume?

- Tăcerea asta. Tinerele cu care am avut de-a face nu m-au obişnuit cu aşa ceva. Voi, englezoaicele, sunteți întotdeauna atât de calme?

Zarah ridică ochii spre cer.

- Spui calme, dar te gândeşti de fapt la cuvântul „plictisitoare”.

- Deloc. Credeam că ți-am dovedit până acum că nu mi-e teamă de cuvinte. Eşti bănuitoare de felul tău?

Ea preferă să se stăpânească.

- S-ar putea.

- De asta mă temeam şi eu: eşti prea emotivă, spuse Stein pe un ton protector.

- Cu tine, ar fi totuşi mai bine să nu fiu. îmi vine câteodată să...

Zarah se abținu să continue. La ce bun? Era evident că Stein nu aştepta decât o ocazie potrivită ca s-o necăjească. Se ridică din fotoliu, foarte hotărâtă.

- Bună seara.

El nu luă în seamă intenția ei de a pleca şi o privi cu o candoare prefăcută.

- Probabil că asta este o trăsătură de familie. Mă refer la sensibilitatea ta exagerată. Tatăl meu mi-a relatat adesea că această calitate - sau defect, cum vrei s-o iei - l-a impresionat la Anne şi sora ei încă de când le-a întâlnit pentru prima oară, la puțină vreme după ce te-ai născut tu.

Zarah se încorda. Acea remarcă în aparență lipsită de interes

declansase în mintea ei o idee interesantă. De ce nu-i venise mai devreme? Atunci când Haldor făcuse cunostință cu cea care urma să-i devină soție, *cum se numea ea oare? Domnisoara Gentry* sau *doamna Thornton?* Asta schimba totul. Dacă Anne nu mai purta numele de fată pe vremea aceea, asta era dovada clară că ea era mama lui Zarah. In caz contrar, Margaret recăpăta, sau mai binezis păstra drepturile asupra acestui titlu.

- Nu vreau să fiu indiscret, dar ce Dumnezeu am spus atât de teribil?

Emoția bruscă a lui Zarah nu-i scăpase lui Stein. Ea îsi reveni rapid si-i răspunse cu ironie:

- Mai si întrebi? Doar teoria ta strălucită explică foarte bine situația: este vorba cu siguranță din nou despre un acces nejustificat de emotivitate.

- Să zicem că asa este, spuse el zâmbind amuzat.

Zarah n-avea chef să părăsească terenul. Nemulțumită de esecul anchetei sale desfăsurată în biroul notarului, uitase pur si simplu că Stein putea fi si el o prețioasă mină de informații despre trecutul Annei.

- Apropo de amintiri, începu ea pe un ton indiferent, mi se pare că mătusa mea l-a urmat inițial pe tatăl tău în Norvegia în calitate de menajeră.

- Asa este, dar am bănuit mereu că inventase acest pretext ca să-i usureze venirea aici si instalarea în locuință.

- Nu ştiam că eşti atât de romantic.

- De ce n-aş fi? Ți se pare un defect?

- Nicidecum, dar te-ai fi putut gândi că un bărbat divorțat şi

cu un băiat de crescut ar avea totuşi nevoie de o menajeră.

- Nu şi în cazul în care băiatul respectiv avea pe vremea aceea paisprezece ani şi nu locuia împreună cu tatăl lui.

- Oh...

Zarah văzu cum speranțele ei abia înfiripate îşi iau zborul pentru totdeauna.

- înseamnă că n-ai cunoscut-o pe mătuşa mea înainte de căsătorie?

Stein dădu din cap în sens negativ.

- Dar nu regret că s-a întâmplat aşa. N-am avut o copilărie fericită decât din ziua în care Anne şi Haldor au obținut prin proces să mă stabilesc definitiv la ei.

Uitând de necazurile ei, Zarah fu emoționată de acea confidență.

- Până atunci ai stat la cămin?

-Şi mai rău: stăteam la mama, asta era problema. Obținuse custodia mea, dar educația era una din ultimele ei griji.

- Nu te iubea? îl întrebă tânăra cu timiditate.

- Să spunem că mulțimea amanților ei nu-i mai lăsau timp ca să se ocupe de mine. Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de mine dacă Anne nu m-ar fi scos de sub influența ei dezastruoasă.

Discretă, Zarah nu făcu nici un comentariu. Chiar dacă ar fi vrut, Stein nu i-ar fi permis. El se smulse din noianul de amintiri neplăcute si o atacă direct.

- Ții neapărat să reînvii trecutul? La ce-ți foloseste?

Zarah se fâstâci.

- Ăă... La nimic, se bâlbâi ea pălind, dar mi se pare foarte trist

să aflu că...

-A, nu, scuteste-mă de compasiunea ta, auzi? Pare la fel de falsă ca si interesul subit pentru mătusa ta.

Zarah îl fulgeră cu privirea.

- Dacă asa gândesti cu adevărat, atunci dă-mi voie să-ți spun că te compătimesc din toată inima, îi spuse ea furioasă.

Cu un aer de demnitate rănită, îi întoarse spatele si făcu un pas spre usă. Un singur pas, căci în aceeasi clipă el o prinse de mână, forțând-o să stea pe loc.

- Nu pleca atât de repede. Vreau să-ți acord sansa de a te explica.

- Cât de mărinimos esti! glumi ea. Dar nu sunt fraieră, stiu că partida este pierdută dinainte.

- De unde stii?

- N-o să mă crezi niciodată.

- Hai să încercăm.

Stein îi dădu drumul la mână si asteptă.

Zarah dădu din umeri. In definitiv, n-avea nimic de pierdut.

- Pentru a nu ştiu câta oară, începu ea cu o voce obosită, îți spun că nu ştiam nimic despre moartea mătuşii mele atunci când am sosit aici. în consecință, nu râvneam la nici o moştenire.

- Bun. Să zicem că aşa este.

Zarah ridică ochii spre el, nedumerită. Stein nu aşteptase ca ea să mai aducă şi alte argumente pentru a ceda.

- Vorbeşti serios?

- Admit afirmația ta ca pe o ipoteză. Acum urmează demonstrația.

- N-am cum s-o fac, pentru că n-am nici o dovadă.

Stein o privi drept în ochi.

- M-aş mulţumi şi cu un răspuns coerent. Dacă zici că n-ai fost atrasă de bani, de ce ai mai venit până aici?

Zarah se tulbură. Era exact întrebarea de care se temea cel mai mult.

- Mă întrebi...

- Care este motivul exact care te-a determinat să vii aici pe neaşteptate? Trebuie să existe o explicaţie logică pentru purtarea ta.

Ea şovăi. îi trecu prin cap să inventeze o minciună, dar renunţă. Nu va proceda astfel, pentru că era un om cu conştiinţă. îi va spune tot adevărul şi Stein va fi liber să tragă concluziile care-i vor conveni.

- Ascult, domnişoară Thornton.

Zarah se încorda când observă insolenţa tonului din vocea lui Stein si se hotărî să nu mai spună nimic.

Mutismul ei îi declansă tânărului un râs sarcastic.

- Am fost convins că voi reusi să te demasc! spuse el triumfător. Numai pofta de câstig te interesează, domnisoară!

- Nu este adevărat!

- E clar ca apa de izvor! Nu urmăresti decât averea noastră!

Se măsurară din priviri ca doi dusmani de moarte.

- Dacă vrei să stii, spuse Zarah scrâsnind din dinţi, ţin să te anunţ că nu eram deloc săracă înainte ca mătusa mea să mă desemneze ca unică mostenitoare.

- Esti de-a dreptul obraznică!

Văzu cum maxilarele lui Stein se încordează din cauza furiei, dar nu se lăsă intimidată.

- Acesta este adevărul! N-am nevoie de banii tăi ca să trăiesc în mod decent. Intâmplător, până acum nu mi-a lipsit nimic.

Stein făcu explozie.

-Eu stiu mai bine ca oricine acest lucru, pentru că *eu sunt cel care te întreține de ani de zile!*

Capitolul 5

Zarah rămase încremenită.

Prea amețită pentru a-i mai da replica potrivită, îl văzu pe Stein trecând de la furie la ironie.

- Zarah Thornton, tare mi-e teamă că te-am cam redus la tăcere, zise el rânjind. Nu cumva ideea că eşti o femeie întreținută îți jigneşte sensibilitatea!? De-a lungul timpului, am avut totuşi impresia că te simți bine în postura asta.

Enervată la culme, Zarah se trezi din amorțeală şi trecu la atac.

- E cea mai ridicolă afirmație pe care am auzit-o vreodată!

- Serios? Dat fiind că o spui pe tonul ăsta...

Stein făcu un pas spre ea cu o sclipire amenințătoare în ochi:

- ... o să-ți povestesc eu ceva ce este într-adevăr ridicol. A fost ridicol să mă chinuiesc muncind pe brânci vreme de opt ani ca să-i pot permite unei tinere fără minte să trăiască în lux şi nepăsare.

Zarah deschise gura să se apere, dar el n-o luă în seamă şi continuă, accentuând fiecare silabă:

- Gândeşte-te la asta şi îndrăzneşte apoi să-mi spui că nu eşti o ghiulea pe care sunt nevoit s-o târăsc după mine. Asta ai fost pentru mine mereu. Chiar şi atunci când mă luptam cu cele mai mari dificultăți, tu şi mama ta erați în grija mea. De aceea...

- Opreşte-te, te rog...

Ieşită din minți, tânăra aproape că urlase. Spre uimirea lui, Stein o ascultă şi între ei se lăsă o tăcere adâncă.

Zarah inspiră adânc şi vorbi cu o voce vibrând de indignare.

- Ai spus deja prea multe, sau poate prea puține în legătură

cu povestea asta. Te sfătuiesc să-ți ceri scuze sau să aduci dovezi în sprijinul afirmațiilor tale!

Stein se încruntă. Părea sincer mirat.

„Ce păcăleală!... Nu mă duce el pe mine cu aerul ăsta de inocență jignită! îşi spuse ea în minte. Cum îşi poate închipui c-o să cred asemenea calomnii?”

Totuşi, dacă se gândea mai bine, devenea mai puțin sigură. Deplina siguranță de sine a lui Stein reuşise să-i zdruncine serios convingerile. Se petrecuseră o mulțime de evenimente într-un timp destul de scurt. Cum putea să fie sigură de ceva anume când totul se dădea peste cap în jurul ei! Adevărurile de ieri, astăzi nu mai erau atât de adevărate. Şi dacă Stein nu mințise?

El se uita din nou la ea cu privirea aceea albastră pe care ea n-o putea întâlni fără să se înfioare.

- Să fim sinceri, Zarah, a fost nevoie măcar o zi din viața ta să muncesti ca să trăiesti?

- Nici n-am avut posibilitatea s-o fac. Mama era invalidă si starea ei de sănătate necesita prezența mea permanentă lângă ea.

- N-ai răspuns la întrebarea mea.

- E adevărat că nu mi-au lipsit niciodată banii, dar pensia pe care o primeam reprezenta o mostenire din partea bunicului meu din partea mamei. Sper că nu ai nici o obiecție în privința asta.

- Ba da. Ai văzut acel testament? L-ai văzut cu ochii tăi?

Zarah îsi ținu respirația. De fapt, nu avea nici o dovadă a existenței acestuia. In copilărie crezuse ceea ce-i spusese mama ei referitor la acel subiect si după aceea îl luase drept un fapt împlinit. In prezent, era cuvântul lui Margaret împotriva aceluia al lui Stein.

Deodată, i se lumină fața. Găsise argumentul decisiv.

- Orice ai vrea să insinuezi, am un motiv logic să n-am dubii în legătură cu acel document. Va fi usor de verificat dacă mătusa mea primea si ea trimestrial aceeasi sumă. Bunicul meu n-ar fi putut s-o favorizeze pe una din fiice în detrimentul celeilalte.

Stein distruse acest argument foarte usor.

-Gresesti. Anne n-a primit nici un ban din Anglia. Tot ceea ce avea provenea de la *Industries Kildedalen.* Aceeasi firmă pe care tu o storceai de bani în timp ce eu mă speteam s-o salvez de la faliment.

Zarah se cam săturase de acuzațiile lui. Cearta permanentă cu Stein, care se termina mereu în avantajul lui o umplea de nervi. în plus, avea tot timpul impresia că este purtată de la Scylla la Caribda de răsturnările de situație care o luau mereu prin surprindere.

- Nu mai recurge la insinuări pentru că nu te cred.

Stein dădu din umeri indiferent.

- Fugi de un lucru foarte evident.

- De tine aş vrea să fug!

El zâmbi dispreţuitor.

- Cine te împiedică? Din câte ştiu eu, nu te reține nimeni.

Simțindu-se umilită, Zarah încercă să-l jignească şi ea.

- Eşti foarte viclean şi calculat, zise ea, dar îți înțeleg clar jocul: silindu-mă să plec, nu urmăreşti decât să pui mâna pe moştenirea mea... Asta se numeşte abuz de încredere!

Doamne Dumnezeule! Ce vorbe scosese din gură! încremenită de spaimă, îl văzu pe tânăr sărind în sus, jignit şi

furios la culme, înainte de a mai încerca să se controleze.

- Primul vapor care pleacă în Anglia! zise el scrâşnind din dinți. îmi vei face plăcerea să iei primul vapor. în privința blestematelor alea de acțiuni, ți le voi cumpăra la prețul pe care-l vei stabili tu.

- Nu-ți poți permite, ştiu de la maestrul Langaard.

Stein se stăpânea cu greu, dar Zarah se hotărâse să nu cedeze în fața lui.

- Iți promit că îți voi da atâția bani cât n-o să poți cheltui în vecii vecilor.

Zarah clătină din cap, palidă ca un cadavru.

- Cât? urlă el.

Mijea ochii într-un mod extrem de periculos.

- Câți bani vrei să pleci din Norvegia si să nu te mai întorci niciodată? insistă el prinzând-o de umeri. O să te despăgubesc pentru efortul depus!

Jignită de moarte, Zarah îi trase o pereche de palme.

După o secundă, bătea în retragere, înspăimântată de ceea ce făcuse.

Stein se năpusti spre ea cu viteza unei păsări de pradă si o luă în brațe. Cu răsuflarea tăiată, ea încercă să-l respingă din toate puterile, dar fu în zadar.

Stein râse usor. Ii imobiliză lui Zarah ambele mâini, apoi îsi apăsă buzele pe gura tinerei. Ea se zbătu sălbatic dar nu reusi să scape, încetând apoi să-i mai opună rezistență. Stein o privi adânc în ochi.

- Dă-mi drumul imediat! strigă ea răsuflând cu greutate.

- Nu încă.

Se înclină din nou spre ea si o sărută pătimas. Ea trebui să se lupte cu mâinile lui îndrăznețe, dar si cu gura lui tandră si lacomă. Ințelese rapid că pierduse. Isi lăsă pleopele în jos si-i răspunse la sărut.

Stein îsi reveni brusc, lăsând-o răvăsită de emoție.

- Pericolul a trecut, Zarah.

Nota de satisfacție din vocea lui avu efectul unui duş rece. Ca să nu vadă cât este de tulburată, îşi aținti asupra lui o privire furibundă.

- De ce ai făcut asta? Consideri că în felul ăsta m-ai despăgubit?

- Absolut deloc. Consideră că este vorba despre o pedeapsă meritată. îți vei aduce mult timp aminte că nu-ți poți bate joc de mine fără să fii pedepsită.

Târziu în noapte, Zarah tot se gândea la acel incident. Omul acela era monsturos! Nu numai că, încă de la început se purtase cu ea într-o manieră incalificabilă, dar îndrăznise în seara aceea să abuzeze de forța lui fizică pentru a o supune. Cum îşi permisese s-o trateze în halul acela şi cum putuse să-i cadă atât de uşor în brațe? Aceste gânduri n-o lăsau să doarmă.

în sfârşit, cu nervii la pământ, Zarah se întrebă de ce nu reuşea totuşi să-l urască pe Stein...

*

* *

Printr-un acord tacit, evitară amândoi să vorbească despre ce se întâmplase în ziua anterioară. în timpul servirii micului dejun pe care-l luară împreună cu Haldor în sufragerie, Zarah se miră că nu zăreşte silueta familiară a lui Fru Onsvag. Stein îi spuse că

era ziua ei liberă. Atunci, tânăra se oferi să se ocupe ea de problema mesei.

Iesind din obisnuita lui tristețe, Haldor o privi ca si cum i-ar fi dat o veste extraordinară.

- E grozav, Zarah. Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să stiu că te simți bine aici. Acum, casa asta este si a ta. Poți să faci ce vrei.

Tânăra îl privi pe Stein cu coada ochiului. Nu scosese nici un sunet si-si bea cafeaua învăluind-o cu o privire impenetrabilă.

- Spune-mi, copila mea, n-ai mai avut niciodată probleme cu picioarele? o întrebă Haldor pe nepusă masă.

Lui Zarah îi trebuiră câteva secunde să-si dea seama ce voia să spună Haldor.

- Vă mai amintți de operația mea? Am făcut-o acum douăzeci de ani.

- Dacă îmi amintesc?

Figura greu încercată a lui Haldor se lumină pentru câteva clipe.

- Dar noi doi suntem cunostințe vechi. Erai încă în spital atunci când Anne a plecat cu mine în Norvegia, dar făcusem deja cunostință!

Zarah zâmbi.

- Să n-aveți nici o grijă, după aceea n-am avut nici o dificultate în ceea ce priveste mersul. Ba am fost si campioană la tenis si judo la colegiu.

- Interesant, si eu am centura neagră, interveni nepăsător Stein. As fi curios să te întâlnesc într-un meci amical.

Zarah avu o reacție de retragere instinctivă.

- îți mulțumesc foarte mult! Vrei să profiți ca să-mi mai furi încă un...

Stacojie la față, lăsă cuvântul „sărut” să-i moară pe buze. Unchiul ei auzise toată discuția.

Stein se legăna în scaun, cu o mutră ironică.

Haldor îşi plimbă privirea mirată de la Zarah la fiul său, apoi schiță un zâmbet, primul după multă vreme.

* *

A doua zi de dimineață, a încropit cu destulă uşurință cu ce alimente găsi în frigider una din acele mese reci după care auzise că se dau în vânt norvegienii. Pentru cină, avea de gând să gătească una din specialitățile ei, atunci când îi va sta mintea la aşa ceva. Deocamdată, avea altceva mai bun de făcut. Aruncă o privire la ceasul de pe perete. Stein şi tatăl lui vor pleca în curând la cimitir şi ea va rămâne singură în casă.

Zarah termina de aranjat un platou apetisant cu brânzeturi când auzi maşina îndepărtându-se. După câteva secunde, intră în birou, unde văzuse că există un telefon. Trebuia să acționeze repede, pentru că Stein putea să apară dintr-o clipă în alta. Scotoci nervoasă în buzunar şi scoase la iveală numărul băncii ei din Shrewsbury. Ea şi mama ei aveau acolo un cont. Apelul ei putea fi explicat prin moartea lui Margaret şi putea în felul acesta să afle în mod discret ceea ce o chinuia de câtva timp.

După o asteptare interminabilă, vocea unei persoane se auzi în sfârsit la celălalt capăt al firului. Zarah se prezentă repede, dar interlocutoarea ei nu părea deloc grăbită:

- Thornton Zarah, într-adevăr, spuse ea pe un ton monoton. Fiica lui Margaret Anne, cotitulară a unui cont, care a decedat de

curând. Dosarul pe care-l am în față confirmă că situația defunctei este stabilă.

- As vrea să stiu dacă s-a făcut recent vreun virament trimestrial. In caz afirmativ, vă rog să fiți amabilă să-mi citiți...

- Imi pare rău, nu putem oferi nici o informație prin telefon i-o reteză interlocutoarea ei.

- Dar este foarte urgent, doamnă! Şi de o importanță capitală!

- Regret. Trimiteți-ne o cerere scrisă.

- Cecul despre care vă vorbesc nu este semnat... Probabil că persoana a uitat s-o facă, improviză Zarah în disperare de cauză. Vreți măcar să verificați?

- Asteptați puțin...

Zarah bătu nervoasă darabana cu degetele în birou. După o scurtă pauză, vocea ursuză se auzi din nou.

- Vă înselați, domnisoară Thornton. Cecul este în regulă. Este trecut si numele instituției lângă semnătură.

- Mă miră ce-mi spuneți, spuse Zarah cu viclenie.

- Uitați ce se întâmplă, domnisoară, vă repet că este scris foarte clar: *Industries Kildedalen, Lillestrom, Norvegia.*

- E-n regulă. Vă mulțumesc.

Zarah închise telefonul, căzută pe gânduri.

Aşadar, Stein nu mințise. Misterul devenea din ce în ce mai adânc. De ce oare mama ei îi ascunsese atâția ani faptul că trăiau din generozitatea familiei Kildedalen?

Zarah îşi aduse aminte deodată că lui Stein i se părea că seamănă în mod izbitor cu Anne. Ce bine ar fi dacă ar putea să facă rost de vreo fotografie a ei! Oricât de ciudat ar părea, Margaret nu păstrase totuşi nici măcar una singură.

împinsă de dorința subită de a privi măcar o dată figura mătuşii sale, tânăra deschise cu nerăbdare un sertar al biroului şi începu să-i studieze conținutul. Abia îşi vârâse mâinile în interiorul sertarului, că un curent de aer o făcu să ridice capul. Stând nemişcat în pragul uşii, Stein o fixa cu o privire dispreţuitoare.

înghițindu-şi cu greu saliva, Zarah îşi imagină consternată tabloul jalnic pe care probabil îl oferea, cu figura ei vinovată şi actele personale ale lui Haldor împrăştiate în jurul său.

- îți... îți voi explica totul, spuse ea bâlbâindu-se.

în timp ce Stein se apropia încet de ea, o trecu un fior de spaimă. Riscând să-i zdrobească degetele, Stein împinse cu putere sertarul şi-şi încrucişă brațele pe piept cu un aer ironic.

- îmi place că nu pierzi deloc timpul, spuse el pe un ton glacial. Nu există nici un obiect de valoare în biroul ăsta.

- Dar nu voiam...

- Cum ai îndrăznit? o opri el, turbat de furie. Şi când mă gândesc ce încredere oarbă are tatăl meu în tine!

Cu trăsăturile schimonosite de mânie, o prinse de mână şi o târî după el până în capătul celălalt al încăperii. Zarah observă o casă de bani, pe jumătate ascunsă după o draperie.

- Toți banii unchiului tău sunt acolo. Asta căutai, nu-i aşa? Deschide-l! Cifrul reprezintă data de naştere a Annei. Hai, ce mai aştepți?

Zarah se înroşi sub povara figurii lui.

- Nu sunt o hoață, protestă ea enervată.

- Te-am văzut cu ochii mei. Scotoceai prin...

- Scotoceam, e adevărat, dar voiam doar să găsesc o fotografie a mătuşii mele. Ai făcut ieri aluzie la asemănarea dintre noi şi atunci...

- ...atunci, te-ai simțit brusc roasă de curiozitate, încheie el fraza cu o ironie ucigătoare. Măcar este vorba despre un sentiment uman. Vreme de atâția ani n-ai manifestat nici un fel de interes față de ea şi acum, dintr-o dată, ți s-a trezit dorul de familie! Surprinzător, nu-i aşa?

Nici măcar nu apucă să contraatace, că Stein o înşfăcă de mână şi o împinse în coridor. îngrozită, nu se simți în stare să-i opună rezistență în timp ce el o îmbrâncea spre scară. Oare unde o ducea? îşi spuse ea, înspăimântată la culme.

Obținu răspunsul câteva clipe mai târziu, atunci când el deschise brusc uşa camerei lui Haldor.

- Dă-mi drumul, spuse ea gemând.

- Cu cea mai mare plăcere!

Ca si cum contactul cu ea îl dezgusta, Stein o eliberă din strânsoare si se îndreptă spre măsuța de noapte. Fără să scoată un cuvânt, luă de pe ea o fotografie înrămată si i-o întinse.

Frica lui Zarah dispăru în momentul în care văzu femeia în vârstă de aproximativ patruzeci de ani care-i zâmbea. Ea studie cu emoție părul ei negru, atât de asemănător cu al ei, si fața frumoasă luminată de niste ochi verzi migdalați.

Dar ceea ce o socă mai ales si chiar mai mult decât asemănarea cu mătusa ei, a fost uluitoarea similitudine dintre Anne si Margaret. Zarah avea impresia că o priveste pe mama ei în urmă cu douăzeci de ani.

Fără voia ei, ochii i se umplură de lacrimi si Zarah se întoarse rapid ca să pună fotografia la locul ei.

In momentul în care se pregătea să părăsească încăperea, Stein îi ațînu calea si-i privi cu atenție trăsăturile îndurerate.

- Plângi? o ironiză el.

Zarah nu se simțea în stare să se mai prefacă si nici măcar să găsească un răspuns potrivit.

- Anne... mi-a amintit de mama...

Stein privi câteva secunde în ochii ei plini de tristețe, apoi expresia feței i se îmblânzi si o mângâie usor pe obraz.

- Moartea ei este încă prea recentă, nu-i asa? sopti el.

Uluită de accesul lui de simpatie, tânăra nu reusi decât să dea încet din cap. Fu si mai mirată atunci când Stein adăugă, căzut pe gânduri:

- Hotărât lucru, Zarah, frumusețea este la voi o trăsătură de familie.

Complimentul neaşteptat o emoționă profund. Simți că se înroşeşte în obraji şi se dădu în mod instinctiv cu un pas înapoi.

Stein o ura. Era posibil ca durerea ei să-i fi stârnit mila, dar asta n-o să dureze mult. în urmă cu câteva minute n-o acuzase acelaşi individ de hoție?

Această amintire o făcu să-şi recapete combativitatea. Ridicându-şi cu mândrie bărbia în văzduh, şuieră:

- Păstrează distanța, Herr Kildedalen! Nu uita că ai de-a face cu o hoață!

Nu fu nevoie să mai adauge şi altceva. Stein dispăru rapid, trântind uşa în urma lui. Zarah nu-l mai zări toată după-amiaza.

* * *

Cu mintea aiurea, făcu inventarul conținutului congelatorului şi scoase nişte carne de friptură pe care avea de gând s-o gătească, pregătind un sos cu piper verde. După ce stabili meniul, se hotărî să facă o plimbare.

De când sosise la Dalvik, încă nu avusese ocazia să meargă singură la cimitir şi dorea să se reculeagă la mormântul Annei.

Neştiind în ce direcție s-o ia, apucă la întâmplare pe o potecă. Merse o bună bucată de vreme şi la o cotitură a drumului zări un bărbat care venea din sens opus.

- God dag.

Accentul probabil că o dăduse de gol, pentru că individul începu s-o privească mai atent.

- Esti americancă?

Era înalt, avea un fizic plăcut si o privire scrutătoare. La început Zarah ezită, dar apoi îi zâmbi si ea. Necunoscutul avea o înfățisare decentă si era foarte simpatic.

- Nu, sunt englezoaică. Ai putea să-mi spui si mie încotro este cimitirul?

Văzând că tânărul face o mutră mirată, ea consideră necesar să mai adauge:

- Mătusa mea, Fru Kildedalen, este îngropată acolo si...

- Şi doresti să vezi locul unde-si doarme somnul de veci, bineînțeles, completă el cu înțelegere. Dă-mi voie să mă prezint: sunt Rolv Fjelv.

- Zarah Thornton.

- Stai în Dalvik?

- Da, la unchiul meu, Herr Kildedalen.

- Ce nenorocire, oftă el. Nefericitul era tare îndrăgostit de soția lui. Mama a fost prietenă cu mătusa ta. Moartea acesteia a afectat-o foarte mult.

Zarah tresări. Cum de nu se gândise mai înainte? In douăzeci de ani, Anne avusese destul timp să-si facă prieteni! Şi printre persoanele pe care le frecventase nu se putea să nu existe cineva care să cunoască numele pe care-l purta în momentul sosirii ei în Norvegia...

- Fru Kildedalen îşi făcuse mulți prieteni? se interesă ea, încercând să-şi mascheze interesul pentru subiecul respectiv.

- De fapt, era iubită de toată lumea, dar din câte îmi aduc aminte nu ieşea niciodată fără soțul ei.

Dezamăgirea întunecă privirea lui Zarah.

- Am înțeles... Dar mama ta? Era apropiată de ea?

- Erau destul de apropiate, într-adevăr, cel puțin până la divorțul mamei. în prezent, ea locuieşte în Statele Unite.

Lui Zarah îi venea să plângă. Abia îi mijiseră speranțele, şi acestea deja erau spulberate în neant.

Probabil că Rolv Fjelv îi observase dezamăgirea, pentru că se încruntă uşor.

- Pari tulburată.

Ea se strădui să-şi revină şi schiță un zâmbet.

- Oh, din cauză că... n-am întâlnit-o niciodată cât timp a trăit şi mi-e necaz acum că am neglijat s-o vizitez.

Zarah văzu nedumerirea din privirea lui şi se grăbi să-i explice:

- Speram să am ocazia de a sta de vorbă cu cineva care a cunoscut-o de mai multă vreme, de dinainte de căsătorie, de

exemplu... Am fi putut să depănăm amintiri.

Tânărul dădu din umeri în semn de neputință.

- Regret, domnişoară. Prin locurile astea, nimeni n-a auzit vorbindu-se despre ea decât sub numele de Anne Kildedalen.

Era inutil să mai insiste.

Foarte abătută, Zarah află direcția în care se afla cimitirul şi se despărți repede de Rolv Fjelv.

Găsi foarte usor mormântul Annei. Rugăciunea fierbinte îi aduse pe moment o usoară alinare, dar acest sentiment nu dură mult, din nefericire, căci înainte să plece, nu se putu împiedica să soptească:

- Oare voi sti vreodată cine ai fost în realitate, Anne?

Drumul de întoarcere i se păru mai lung decât la ducere. Se uită la ceas si constată că era în întârziere. Absența ei prelungită fusese de bună seamă observată, pentru că Stein îi iesi în cale imediat ce intră în holul casei.

- Unde ai fost? o întrebă el pus pe ceartă.

Enervată de primirea ostilă care i se făcuse, Zarah se hotărî să-l pună imediat la punct.

- Deoarece văd că te interesează subiectul, te informez că am fost la cimitir, îi răspunse ea pe un ton aspru.

Dacă-si închipuise cumva că în felul acela îl va reduce la tăcere, se înselase amarnic.

- Serios? Şi cu ce te-ai dus până acolo?

- Ca toată lumea, pe jos.

Și fără să mai adauge un singur cuvânt, îi întoarse spatele cu dispreț.

Capitolul 6

Trecu o săptămână întreagă fără ca Zarah să descopere nici un indiciu despre trecutul mătuşii sale. Prezența ei la Dalvik devenea cu atât mai neplăcută cu cât Haldor, deşi se purta foarte frumos cu ea, trăia permanent în trecut, iar Stein îl ignora pur şi simplu.

Pentru prima oară de când sosise acolo, începu să se gândească la întoarcerea în Anglia. Puțin îi păsa dacă-şi pierdea moştenirea plecând din Norvegia înainte de trecerea celor şase luni stipulate în testament. Haldor i le făcuse cadou din dragoste Annei, aşadar era corect să i le dea înapoi prin plecarea ei. De altfel, nu mai suporta să locuiască sub acelaşi acoperiş cu Stein şi cum mijloacele financiare nu-i permiteau să se instaleze într-o pensiune, n-avea altă soluție decât să se întoarcă în țara ei.

Luase deja această hotărâre, când într-o bună dimineață sună telefonul. Zarah tocmai se pregătea să urce în camera ei, când Stein apăru în pragul biroului, cu o expresie posomorâtă pe față.

- E pentru tine, spuse pe un ton glacial.

- Pentru mine? întrebă ea uluită.

Nu binevoi să-i dea nici un răspuns. Ii întoarse spatele si se făcu nevăzut în interiorul biroului. Zarah îl urmă, roasă de curiozitate. Cine putea s-o sune aici? Nimeni nu-i cunostea adresa. Probabil că era Olav Langaard, care dintr-un motiv oarecare voia să stea de vorbă cu ea...

Prefăcându-se că nu observă privirea de inchizitor a lui Stein, Zarah luă timid receptorul în mână:

- Alo?

-Bună dimineața. Rolv Fjelv la telefon. Iți mai amintesti de mine?

Ea îngăimă ceva ce aducea a afirmație. De fapt, întâlnirea cu tânărul norvegian îi iesise complet din minte.

-Imi pare bine că am reusit să te găsesc, continuă el vesel. Imi era teamă că nu mai esti în Dalvik.

Constientă de faptul că Stein nu pierdea nici o vorbă din răspunsurile ei, îi veni brusc ideea de a-l sfida.

-Da, sunt încă aici, după cum vezi. Norvegia este o țară atât de minunată, încât n-am de gând s-o părăsesc atât de curând.

-Excelent! exclamă Rolv cu entuziasm. Tocmai voiam să te invit la masă în seara asta. Ce părere ai?

Zarah rămase tăcută câteva clipe. Ştia că ar fi fost înțelept să refuze în mod politicos invitația. Rolv i se păruse destul de simpatic, dar si un pic cam afemeiat. Era aproape sigură că invitația lui nu era atât de nevinovată cum voia el să pară.

- Drăguț din partea ta, dar m-ai luat pe nepregătite.

- Te rog să accepți, insistă el cu o voce dezamăgită. M-am informat despre prietenele mătusii tale si mi-am adus aminte de numele unei persoane care o vizita adesea împreună cu mama.

- Ai putea...

Zarah se opri la timp. Aproape că uitase de prezența lui Stein.

- Ai putea să treci să mă iei de acasă? improviză ea repede un răspuns.

- Bineînțeles. La şapte si jumătate îți convine?

- E perfect.

îşi luară rămas-bun în mod politicos, apoi Zarah închise

telefonul. înainte să părăsească încăperea, îndrăzni să arunce o privire spre Stein. Faţa lui aspră exprima un amestec de dezaprobare şi furie care o provocă să-l sfideze. în definitiv ce drept avea s-o judece?

- în cazul în care n-ai auzit, te anunţ că în seara asta nu voi lua masa cu voi.

Se aştepta la o replică sarcastică de genul: „în sfârşit, o veste bună!", dar reacţia lui glacială o ului.

- Pot măcar să ştiu şi eu cine este bărbatul pe care te crezi îndreptăţită să-l inviţi în casa tatălui meu?

Obrajii lui Zarah se înroşiră ca para focului. îşi propuse să-l aştepte pe Rolv în faţa casei. Prefera să-i pândească venirea în faţa uşii decât să-l invite într-o casă în care, ca şi ea, nu era binevenit.

- Se numeste Rolv Fjelv, îi răspunse ea cu răceală.

- Din ce în ce mai bine! Şi unde l-ai întâlnit?

- Pe drumul spre cimitir. Esti mulţumit?

Jignită de acel adevărat interogatoriu, Zarah îi întoarse spatele si iesi din birou atât de grăbită, încât era gata să se ciocnească de Fru Onsvag.

La ora sapte si jumătate fix coborî în hol. Spre marea ei deziluzie, Stein era acolo. Privirea lui insistentă se fixă asupra rochiei frumoase de culoarea mierii de albine pe care o îmbrăcase si maxilarele i se crispară.

- Bună seara! îl salută ea veselă. Să nu te crezi cumva obligat să mă astepţi până mă întorc!

- Te sfătuiesc să nu te întorci târziu! suieră el.

Tocmai se pregătea să-i spună ce credea despre ordinele lui,

când Stein i-o luă înainte si adăugă:

- Tatăl meu adoarme foarte greu, asa că n-as vrea să fie trezit în toiul nopții de trântirea portierelor masinii.

După ce încheie de vorbit, se făcu nevăzut.

Atunci când Rolv Fjelv sosi la volanul unui Range Rover rosu, Zarah abia îsi recăpătase calmul. Zâmbetul admirativ pe care i-l adresă tânărul o făcu să se simtă mai bine.

- Esti radioasă ca un soare de aprilie!

Ii zâmbi si ea, gândindu-se că probabil tânărul îsi recapitulase vocabularul galant pentru acea ocazie. Rolv o duse la un restaurant elegant din zonă si complimentele lui deveniră din oră în oră mai înflăcărate. Din nefericire însă, timpul trecea fără ca el să abordeze subiectul pentru care
acceptase invitația lui. La desert, Zarah nu mai rezistă.

- Apropo, spuse ea ca şi când îi venise brusc o idee, parcă aveai de gând să-mi vorbeşti despre o prietenă a mătuşii mele.

- Ah, da. De fapt, nu ştiu mare lucru.

- Dar spuneai că ai descoperit numele unei anumite persoane, insistă Zarah dezamăgită.

- Nu eu, sora mea, care trebuie să-ți spun că e infirmieră la Oslo.

Se porni apoi să povestească la nesfârşit despre calitățile sufleteşti ale lui Leikny, care în timpul liber făcea vizite la domiciliu fostelor paciente ale spitalului.

- Ca să accepte să plece în vacanță, a trebuit să mă ofer ca voluntar pentru a o înlocui. în fiecare dimineață mă duc la Oslo şi petrec câteva ore împreună cu protejații ei.

- Şi este vreuna din ele care s-o fi cunoscut pe mătuşa mea? se

interesă Zarah cu o voce stăruitoare.

- Cum? A, nu, nicidecum, zise el cu o veselie exasperantă. Ca să revenim la problema care te interesează, i-am povestit surorii mele despre întâlnirea noastră şi atunci şi-a amintit de Fru Wenstad. Mama se ducea cu ea adesea la Fru Kildedalen.

Zarah îi sorbea cuvintele.

- Ştii cumva adresa acestei Fru Wenstad? Bănuiesc că locuieşte la Davlik.

- Nu, din nefericire. S-a mutat în urmă cu mulți ani.

Toate speranțele tinerei se spulberară ca un fum. Acum se găsea tot în punctul de unde plecase. Oare va reuşi vreodată să dezlege misterul care învăluia sosirea mătusii ei în Norvegia? Lăsându-se pradă gândurilor ei negre, tresări brusc atunci când Rolv îi atinse mâna.

- Ce-ar fi să dansăm?

- Poftim?

- N-ai chef să dansezi?

- Ba da, minți ea ca să nu-l jignească, dar unchiul meu este cam bolnav si n-as vrea să-l deranjez întorcându-mă prea târziu.

Pe chipul însoțitorului ei apăru un zâmbet înțelegător.

- Fireste. In cazul ăsta, te conduc acasă imediat.

Temându-se ca Rolv să nu profite de întuneric pentru a încerca să-i fure un sărut, Zarah coborî din masină în clipa în care acesta opri în fața casei. Tocmai se pregătea să-i mulțumească si s-o steargă, când el veni si o luă pe după umeri.

- Iți mulțumesc pentru seara plăcută petrecută împreună, îi spuse Zarah dezlipindu-se încet de el.

-As putea să te văd si mâine?

-Nu cred că am să pot. Unchiul meu este foarte afectat de moartea mătusii mele. M-as simți vinovată dacă l-as lăsa singur si m-as duce să mă distrez.

- Atunci, îmi dai voie să-ți mai telefonez? insistă cavalerul ei.

Zarah era în stare să-i promită orice, numai să scape odată de el!

-Bineînțeles, Rolv. As fi încântată.

După aceea, îi făcu usor cu mâna si intră în casă.

Fiind preocupată de modul în care urma să procedeze ca să afle adresa lui Fru Wenstad, la început Zarah nu-l observă pe Stein, care stătea nemişcat în mijlocul holului, cu lumina stinsă. Atunci când îl văzu, ezită uşor, apoi se îndreptă curajoasă spre el.

-Bună seara. Nu trebuia să stai să mă aştepți, începu ea cu o voce timidă. Mi-am propus să mă întorc acasă devreme.

-Nu mai vorbi de parcă locuința asta ar fi a ta, i-o reteză el cu duritate. Ai tot timpul tendința de a uita că aici n-ai decât statutul de musafir nepoftit.

Zarah se simți umilită şi se înroşi la față. Jignită profund, îşi înfrână furia şi se hotărî să-i aplice o lovitură după alta.

- Din nefericire pentru tine, n-am deloc intenția să eliberez terenul. Vrei nu vrei, casa asta este şi a mea vreme de încă cinci luni de acum încolo!

Sclipirea furioasă din ochii lui Stein n-o făcu însă să se simtă mai bine.

- O să-ți pară rău dacă îndrăzneşti să mi te pui de-a curmezişul. îți spun pentru ultima dată: pleacă imediat înapoi în

Anglia!

- Lăsându-ți partea mea de moştenire? spuse ea râzând. Eşti într-adevăr mult prea generos!

- Dacă dispari de aici, o să am grijă să primeşti tot ce ți se datorează. Sunt chiar gata să-ți semnez pe loc o recunoaştere a datoriilor față de tine.

- Nu te mai obosi atâta! Amenințările tale nu mă impresionează. De altfel, dă-mi voie să-ți amintesc faptul că sunt oaspetele tatălui tău, fie că-ți place, fie că nu. Şi voi rămâne aici atât cât va dori el.

-Ai grijă! Dacă te prind vreodată că pui la cale vreo intrigă ca să-l influențezi în vreun fel...

- Ei si? Ce-o să-mi faci? i-o reteză Zarah cu un zâmbet răutăcios.

Dar o scurtă privire aruncată pumnilor lui crispați o determină să bată în retragere. Ii întoarse spatele cu dispreț si se făcu rapid nevăzută.

*
* *

In zilele care urmară, Zarah îl evită cât putu pe Stein, ceea ce nu fu deloc greu, dat fiind că si el se încăpățâna s-o ignore.

Cu ocazia rarelor lor momente de ceartă, atunci când tensiunea dintre ei devenea de nesuportat, îsi lua o haină pe umeri si iesea să se plimbe. In felul acesta îl întâlni din nou pe Rolv Fjelv, în mod cu totul întâmplător.

Acesta păru încântat s-o vadă si se apropie de ea zâmbindu-i cu căldură.

- Chiar mă gândeam la tine! spuse el. Ti-am telefonat

acum
o jumătate de oră si vărul tău mi-a spus că nu esti acasă. Mi s-a părut că nu era prea bine dispus...

Zarah nu făcu nici un comentariu. Văzu că Rolv se scotoceşte prin buzunare cu o faţă de conspirator şi scoase o bucată de hârtie.

- Adresa lui Fru Wenstad! spuse el triumfător.

Tinerei îi venea să-l sărute de bucurie, dar înainte de a apuca să-i mulţumească, un Volvo îi depăşi în mare viteză. Preţ de o secundă desluşi trăsăturile şoferului. Era Stein! Zâmbetul radios îi muri pe buze.

- Măcar eşti mulţumită? se interesă Rolv, surprins de încordarea ei bruscă.

- Bineînţeles! Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Datorită ţie, voi putea să-i scriu şi astfel...

- Am o idee mai bună, spuse el repede. Fru Wenstad locuieşte la Oslo. Dacă vrei, pot să te duc la ea chiar mâine dimineaţă.

Zarah se sili să nu se arate prea entuziastă.

- Poţi să faci asta?

- Oh, deja ai uitat... Duminica e ziua în care îi vizitez pe protejaţii surorii mele, aşadar îmi este uşor să te iau cu mine.

- Aşa este, dar n-o să te deranjez?

- Dimpotrivă!

Ceva anume din tonul vocii lui o făcu să se simtă stânjenită.

- Seara ne întoarcem la Dalvik?

- De fapt, mă gândeam să ne întoarcem a doua zi de dimineaţă, recunoscu el cu o uşurinţă suspectă. Leikny mi-a

încredințat cheile de la apartamentul ei. Există o cameră şi pentru tine, dacă doreşti...

Un clopoțel de alarmă se declansă în mintea lui Zarah. Cel mai înțelept era să-i refuze oferta si să procedeze asa cum se gândise la început, adică să-i scrie lui Fru Wenstad si să-i propună să se întâlnească undeva. Dar era atât de nerăbdătoare, încât lăsă prudența la o parte. Asteptase mult prea mult această întâlnire.

\- Mulțumesc, Rolv, accept cu plăcere, dar în ceea ce priveste cazarea, prefer să merg la un hotel.

Răspunsul ei păru să-l satisfacă. Rolv sugeră să se vadă a doua zi dimineață la ora sapte si ea fu de acord.

După ce se întoarse acasă, Zarah era în culmea fericirii. Avea în sfârsit o pistă! Temerile referitoare la intențiile lui Rolv i se păreau neîntemeiate. Era convinsă că putea să-l țină la distanță dacă era necesar. De altfel, rezultatul pe care-l va obține merita să-si asume un asemenea risc. Mâine va afla în sfârsit cu certitudine numele mamei sale!

Tocmai se pregătea să coboare la cină, când îsi dădu seama că uitase ceva. Cum îsi va motiva absența în fața unchiului său? Evident, va trebui să-l informeze, dar ce pretext să folosească? Dacă i-ar spune că se duce la Oslo ca să stea la taifas cu o veche prietenă a soției lui, Haldor ar fi pisat-o cu întrebări incomode...

Zarah se simțea usor nervoasă când intră în sufragerie. Moralul îi scăzu si mai mult când dădu cu ochii de Stein. Mai uitase un amănunt: nu va fi deloc usor să se justifice sub privirea de gheață a tânărului!

Luară masa, fără ca pe parcursul ei să fi găsit vreun pretext să abordeze subiectul care o interesa. Abia la desert, când simţi că Haldor urma să se retragă curând, se hotărî să deschidă discuţia.

- Apropo, unchiule Haldor, mâine am de gând să mă duc la Oslo, spuse ea dintr-o răsuflare, ignorându-l cu bună ştiinţă pe Stein.

Haldor întoarse încet ochii spre ea.

- La Oslo?

- Da. Am chef să fac un pic pe turista, zise ea zâmbind forţat.

Nu-i plăcea că trebuie să mintă, dar din nefericire n-avea altă soluţie. Credea că scăpase destul de uşor, dar se înşelase, pentru că nu luase în calcul şi poziţia lui Stein.

- Putem să ştim şi noi cum ai de gând să ajungi acolo? se interesă el cu o voce tărăgănată.

Zarah fu tentată să nu-i răspundă, dar ar fi fost un gest grosolan faţă de unchiul ei.

- Foarte simplu: Rolv Fjelv mi-a propus să mă ducă el.

Nu înţelese de ce trăsăturile feţei lui Stein se întunecară de furie, dar se încordă instinctiv, fiind convinsă că se pregătea să-i adreseze un comentariu jignitor.

De fapt, cel care vorbi fu Haldor.

- Dar te vei întoarce, Zarah, nu-i aşa?

Expresia îngrijorată de pe faţa lui o tulbură.

- Bineînţeles, dacă mă mai primiţi înapoi, şopti ea cu blândeţe.

Zâmbetele lor reciproce fură spulberate de intervenţia brutală a lui Stein.

- Te întorci mâine seară?

Asprimea din tonul vocii lui o lăsă perplexă. De ce oare se prefăcea că e nemulțumit? Zarah era convinsă că în realitate se bucura să scape de ea. Atunci, la ce bun atâta ipocrizie? Era gata să-i răspundă că nu-l priveau treburile ei, dar tot din respect pentru Haldor se abținu în ultimul moment.

- De fapt, aveam intenția să-mi prelungesc şederea până luni.

- Bănuiesc că Fjelv va fi foarte bucuros să te însoțească.

Agresivitatea lui o enervă.

- Bănuiala ta este corectă, spuse ea printre dinți.

Zarah observă rapid privirea mirată cu care îi fixa Haldor şi adăugă cu foarte multă politețe în glas:

- Totul este aranjat, Stein, nu-ți face nici un fel de gnjL

Sfârşitul cinei se desfăşură într-o tăcere totală.

Stein părea căzut pe gânduri şi tânăra avea impresia, pentru prima dată că citeşte în el ca într-o carte. O văzuse în după-amiaza aceea împreună cu Rolv şi mintea lui bănuitoare probabil că era pe cale de a construi un adevărat roman. Nu trebuia să fii prea inteligent ca să-ți dai seam că, după părerea lui, călătoria lor la Oslo ascundea de fapt o escapadă amoroasă!

* * *

A doua zi dimineață, în timp ce Range Roverul se îndrepta spre capitală, Zarah căzuse pradă unei agitații extreme. Ascultând doar cu o ureche pălăvrăgeala însoțitorului său, îsi controla cu mare greutate nervozitatea din ce în ce mai accentuată. Oare ce surprize îi va rezerva întâlnirea cu Fru Wenstad?

Când ajunseră în sfârsit la Oslo, după patru ore de drum,

anxietatea ei atinsese punctul maxim. De ceea, atunci când văzu că Rolv parchează masina în fața unei case frumoase din lemn, inima începu să-i bată nebuneste în piept.

- Asadar... aici locuieste prietena mătusii mele?

- Nu, aici stă sora mea, o corectă el zâmbind. Am un chef nebun să beau o cafea, tu nu?

Zarah clătină din cap fără convingere.

De fapt, n-avea chef decât de un singur lucru: să-l cunoască pe martorul care-i va oferi posibilitatea de a afla cum se numea Anne înainte de căsătorie. Totusi, ca să nu-l supere pe Rolv, acceptă să-l urmeze în apartamentul lui Leikny.

O invită să intre în bucătărie unde, sporovăind tot timpul, pregăti cafeaua. Când se duseră în sfârsit în salon, Zarah era enervată la culme. Nu numai că tânărul nu se mai oprea din pălăvrăgit, dar nici măcar nu-şi dădea seama că o plictiseşte de moarte.

Stătea lângă el pe o canapea, cu ceaşca în mână, în momentul în care Rolv o cuprinse cu brațul pe după umeri. Ea tresări şi se desprinse rapid de el, cu sprâncenele încruntate.

-A, da? Vrei să termini de băut cafeua mai înainte? îi spuse el cu un aer îmbufnat.

- înainte de ce?

Zâmbetul lui complice o făcu să sară brusc în picioare.

- Tare mi-e teamă că e o neînțelegere la mijloc, spuse ea cu o voce glacială.

Rolv râse uşor neîncrezător, dar zâmbetul lui încremeni pe buze în momentul în care citi pe fața ei că nu glumea deloc.

- Bine dar... am căzut de acord să petrecem noaptea împreună, protestă el.

Zarah îl privi uluită.

-Acord? Visezi, băiete! Ti-am spus foarte clar că voi dormi la hotel.

-Dar toată lumea ştie că e absolut imposibil să găseşti vreo cameră liberă la Oslo, în weekend.

-Ei bine, eu nu ştiam.

Simțindu-se dintr-o dată foarte obosită, îşi luă poşeta şi jacheta de pe fotoliu.

-As face mai bine să plec.

Exclamația necăjită a amorezului ei aproape că o făcu să râdă nervos.

-Doar n-ai de gând să pleci pur si simplu!

-Imi pare rău, Rolv. Iți mulțumesc încă o dată că m-ai adus până aici, spuse ea îndreptându-se spre usă.

-Stai puțin! Nu vreau să te abandonez într-un oras pe care nu-l cunosti deloc. Dă-mi voie măcar să te las undeva, în centru.

Constientă de faptul că-l jignise foarte tare, Zarah era convinsă că se va mulțumi s-o ducă numai până la prima stație de autobuz, dar, spre marea ei surpriză, acesta se pare că nu uitase de promisiunea de a-i face o vizită lui Fru Wenstad. Curând, opri în fața unei clădiri vechi.

- M-am gândit că ți-ar plăcea s-o cunosti pe prietena mătusii tale înainte de a porni în căutarea unui hotel.

In timp ce ea studia cu atenție fațada dărăpănată a clădirii,

Rolv smulse o filă dintr-un carnețel pe care mâzgăli rapid câteva cuvinte.

- Tine, spuse el zâmbind cu umor. Atunci când vei constata cu ochii tăi că nu există nici un pat disponibil în Oslo, poți să mă suni la numărul ăsta sau să iei un taxi până la sora mea...

Zarah vârî bucata de hârtie în buzunar si râse, usor amuzată.

- Rolv, eşti incorigibil, zău aşa! si coborî din maşină.

El îi făcu cu ochiul şi demară în trombă.

Rămasă singură, tânăra se apropie de uşa imobilului. Adresa detaliată pe care i-o dăduse Rolv i se gravase în memorie, astfel că se îndreptă fără nici o ezitare spre apartamentul A2, a cărui intrare dădea în stradă.

Inspiră adânc şi apăsă pe butonul soneriei.

Secundele care urmară i se părură că durează un secol. Apăsă încă o dată, dar tot fără succes. Din interiorul casei nu se auzea nici un zgomot. Refuzând să admită că Fru Wenstad nu era acasă, sună din nou, şi mai insistent. Apoi, cu sufletul întristat, se hotărî să plece.

Blestemându-şi ghinionul, Zarah o luă gânditoare pe Karl Johansgate fără să se bucure de farmecul acelui Champs- Elysées norvegian. Când începu să plouă, se uită la ceas: era trecut de ora unsprezece. Probabil că Fru Wenstad se întorsese acum acasă. Nu putea decât să spere că nu va mai ieşi din nou în oraş.

înainte să verifice cum stăteau lucrurile, Zarah intră într-o cafenea şi comandă un ceai fierbinte. îşi bea infuzia cu înghițituri mici uitându-se la magazinele de vizavi, când o voce uşor de recunoscut se auzi în spatele ei, făcând-o să tresară.

- Bună ziua...

Zarah rămase mută de uimire în timp ce-l studia pe Stein cu ochii măriți de mirare. în mod normal, el ar fi trebuit să se afle la o distanță de trei sute de kilometri de aici!

Abia după ce se aseză în fața ei la masă îsi recăpătă uzul vorbirii.

- Dar... cum? De ce? Ieri n-ai spus că ai de gând să vii la Oslo...

Stein se lăsă pe spătarul scaunului, privind-o cu ironie.

- Tatăl meu era îngrijorat în privința ta. Am preferat să-l linistesc pornind în căutarea ta.

- Tatăl tău era...

Zarah se opri brusc, alarmată dintr-o dată.

- Dar l-ai lăsat singur! E extrem de imprudent...

Se opri din nou, stupefiată.

Stein îi zâmbea. De data asta era un zâmbet deschis, sincer, care i se păru atât de neobisnuit la el, încât rămase cu gura căscată:

- Stai linistită, o asigură el. Stă cu el unul din prietenii lui vechi, Herr Juvkam. Mi-a promis că va avea grijă de el.

Zarah abia îi auzea explicațiile. Era efectiv fascinată de senzualitatea buzelor lui. Ii veni în minte fără să vrea sărutul lor pasionat si un val de căldură îi înrosi obrajii.

- Deci unchiul Haldor te-a... te-a trimis? se bâlbâi ea forțându-se să se controleze. Dar nu exista nici măcar o sansă la un milion să mă găsesti aici! Cum ai ghicit cartierul în care mă voi găsi?

De pe chipul lui Stein dispăru orice urmă de veselie.

- M-am bizuit pe instinct si m-am dus direct la Leikny Fjelv care mi-a spus că pleacă în vacanță. Nu era asadar prea greu de înțeles de ce fratele ei se grăbea atât de tare să te atragă în apartamentul ei.

- Te-ai întâlnit cu Rolv?

Lui Zarah i se pusese un nod în gât de teamă ca acesta să nu-i fi făcut vreo aluzie la Fru Wenstad şi la nerăbdarea ei de a o cunoaşte.

- Da, m-am întâlnit, spuse Stein laconic.

-Atunci, bănuiesc că ți-a explicat faptul că m-a dus până în centru ca să...

- ...să cauți o cameră la un hotel, ştiu!

Zarah nu mai avu timp nici să-şi tragă sufletul. Stein se înclinase amenințător spre ea cu trăsăturile schimbate de furie.

-Adevărul e că eşti de o naivitate inimaginabilă! Oricine ar fi înțeles imediat ce se ascundea de fapt în spatele invitației lui Rolv.

- Mulțumesc, îi răspunse ea supărată. Data viitoare voi fi mai atentă.

- Nu e nimic de râs în toate astea! explodă el. Te vei trezi într-o bună zi în patul vreunui necunoscut, dacă te vei mai lua după primul om care-ți va ieşi în cale!

Roşie la față de ruşine. Zarah aruncă o privire în jurul ei şi-şi adună în grabă lucrurile. Nu va mai tolera nici o clipă să fie insultată în halul acela, şi mai ales în public.

Ieşi în stradă cu un mers ţeapăn. Atunci când Stein apăru lângă ea, se prefăcu că nu-i observă prezenţa şi că e interesată de vitrinele magazinelor.

- Şi până la urmă, ai găsit vreo cameră liberă pentru la noapte?

- Lasă-mă în pace, şuieră ea printre dinţi.

- Cu alte cuvinte, nici acum n-ai unde să te duci.

Fără să ţină cont de protestele ei, Stein o prinse de braţ şi o obligă să schimbe direcţia de mers.

- Maşina mea este parcată la doi paşi de aici. Nu mai face atâtea mofturi! Gândeşte-te mai bine cât de îngrijorat va fi tatăl meu în cazul în care mă voi întoarce singur la Dalvik, lăsându-te să dormi sub cerul liber.

Stăpânindu-şi furia, Zarah se aşeză în tăcere pe scaunul din faţă al Volvo-ului. Era mai înţelept să nu se certe cu Stein. Cu cât obţinea mai repede ce dorea, cu atât vor porni mai repede la drum şi va avea libertatea să se întoarcă la Fru Wenstand.

Dar năduful lui Zarah se transformă într-o stare vecină cu demenţa în momentul în care văzu că Stein se opreşte în faţa unui hotel extrem de luxos. Ea îl urmă până la recepţie, rugându-se în sinea ei să nu mai aibă nici o cameră liberă. Cu banii pe care-i avea, n-ar fi putut niciodată să-şi ofere o noapte într-un asemenea palat... şi nici nu putea să-i spună toate astea lui Stein, pentru că ar fi considerat că este vorba de o manevră pentru a-l determina pe el să achite nota de plată!

Nervozitatea ei ajunse la culme atunci când observă că recepţionera îi întindea lui Stein două chei în loc de una.

Deodată, fără să mai stea pe gânduri, Zarah făcu stânga-mprejur şi se năpusti afară din hotel, obsedată de un simplu gând: în cazul în care tânărul intenționa să-si petreacă noaptea la Oslo, nu va mai reusi să scape de el si să se ducă la Fru Wenstad.

Mânată de instinct, sări într-un autobuz si aruncă o privire peste umăr, ca si cum diavolul în persoană s-ar fi aflat pe urmele ei. Abia după câteva minute îsi dădu seama de stupiditatea gestului ei. De ce fugise în felul acela? Cu siguranță, Stein n-ar fi avut de gând să rămână la Oslo, în timp ce tatăl lui îi pândea îngrijorat sosirea acasă. Rusinată de felul copilăresc în care se comportase, Zarah coborî la prima stație.

Total dezorientată, opri un taxi si-i dădu adresa lui Fru Wenstad, pe care o stia pe dinafară.

Când ajunse la fața locului, primul lucru care-i atrase atenția fu Volvo-ul lui Stein, parcat în fața apartamentului A2...

Incremenită de uimire, îl văzu pe Stein coborând si îndreptându-se spre ea cu pasi mari. Crezu că i se înmoaie picioarele când îl auzi că spune cu o voce glacială:

- Dacă m-ai fi întrebat, te-as fi informat că Fru Wenstad nu mai locuieste aici de trei luni. Şi acum, te rog să mă scuzi, eu mă întorc la Dalvik. De acum încolo, joacă-te de-a v-ați ascunselea fără mine!

Capitolul 1

Stein se afla deja la volanul maşinii când Zarah îşi dădu seama că nu mai avea nimic de făcut la Oslo. De ce ar mai rămâne în capitală, dacă demersul ei n-avusese succes? înțelese atunci foarte clar că Dalvik pur şi simplu o vrăjise. Simțea nevoia să fie din nou în acel sătuc pe care îl îndrăgise încet-încet şi în casa aceea care acum era şi a ei.

Zarah se apropie cu timiditate de maşină. Stein se prefăcu că n-o vede şi la un moment dat chiar se temu că va pleca fără ea. Prinse mânerul portierei.

- Stein... eşti drăguț să mă duci şi pe mine acasă? şopti ea cu o voce nesigură.

Privirea glacială pe care i-o aruncă acesta o făcu să facă un pas înapoi. Era convinsă că-i va spune verde-n față că „acasă" pentru ea însemna oraşul Shrewsbury!

- Urcă o dată, ce mai aştepți?

Lăsând la o parte mândria, Zarah se grăbi să execute ordinul.

In primele două ore de drum, între ei domni o tăcere apăsătoare. Era evident că Stein se hotărâse să nu scoată nici o vorbă si, de altfel, Zarah se si ferea să deschidă discuția.

- De cât timp n-ai mai pus nimic în gură? se interesă deodată tânărul.

- Nu-mi mai aduc aminte.

O frână bruscă o proiectă cu capul înainte. Fără să țină seama de protestele ei, Stein o luă pe un drum secundar si opri peste câteva minute în fața unui restaurant. Peste mai puțin de zece minute se aflau asezați la masă, în fața unor farfurii pline cu mâncare scandinavă.

- De ce ții atât de mult să te întâlnesti cu Gyda Wenstad? o întrebă Stein pe neasteptate.

Zarah tresări. Trebuia totusi să se astepte la întrebarea aceea. Făcând un efort urias, reusi să schițeze un zâmbet vesel.

- Oh, nu e nimic important, minți ea.

Văzu imediat că nu-l convinsese si mai adăugă:

- Voiam doar să stau puțin la taifas cu ea.

- De ce?

După o usoară ezitare, renunță să mai invoce vreun pretext.

- Pentru că voiam să stau de vorbă cu cineva care a cunoscut-o pe mătusa mea, recunoscu ea cu reticență. Mama îmi vorbea uneori despre ea, dar după ce am aflat că a murit si... ceea ce a urmat, mi-am dat seama că de fapt nu stiu nimic despre viața ei.

- în Anglia nu ai alte rude apropiate?

- Nu.

Trăsăturile feței lui Stein părură să se mai îmblânzească puțin.

- Ăsta este motivul prezenței tale aici? Ai venit nu ca urmare a chemării maestrului Langaard, ci pentru că te simțeai singură pe lume după moartea lui Margaret?

Zarah îl privi uluită. De când sosise în casa lor, o acuza permanent de lucrurile cele mai rele, iar acum constata că-i acorda subit o oarecare prezumție de nevinovăție.

- Nu, recunoscu ea cu sinceritate, prea emoționată ca să mai menționeze din nou că nu primise nici o scrisoare de la notar.

Zarah regretă imediat mărturisirea pe care o făcuse. Aflând că singurătatea nu era adevăratul motiv al venirii ei, risca să fie

supusă unui interogatoriu foarte riguros. Cu sau fără voia ei, n-avea altă soluție decât minciuna.

- îți voi explica de ce am plecat din Anglia, şopti ea. Jumătate din vila în care trăiam împreună cu mama aparținea surorii ei. Trebuia să aflu dacă Anne avea de gând să păstreze...

Sclipirea furioasă pe care o văzu apărând în ochii lui îi îngheță vorbele pe buze. N-o credea. Aşa cum n-o crezuse ieri, n-o credea nici acum... Disprețul care i se citea pe figură era elocvent.

- Aşadar ai plecat la Dalvik, spuse el cu ironie, şi netamnesam ai simțit nevoia să te informezi despre trecutul mătuşii tale. Evident, nici nu ți-a trecut prin gând că eu şi tatăl meu am fi fost cei mai în măsură să-ți oferim aceste informații. Ai preferat să te adresezi unor străini!

Stârnită de privirea lui sarcastică, Zarah n-avu altă soluție decât să adopte metoda furiei dezlănțuite. Era singura armă capabilă să-i apere secretul.

- De ce m-aş fi adresat ție? Tot ce-am primit din partea ta de când te-am cunoscut, n-au fost decât nişte insinuări jignitoare! Cât despre tatăl tău...

Se opri după ce-şi amintise de unchiul ei, chinuit de o mare suferință. Se simți invadată de un val de tandrețe şi furia i se mai calmă.

- Spune mai departe! spuse Stein scrâşnind din dinți. Cât despre tatăl meu...

- Cum aş putea să-i mai cer ceva? şopti ea cu emoție. Este atât de tulburat de moartea soției lui! Ar însemna să fiu lipsită de inimă să-l mai întristez şi eu cu întrebările mele referitoare la

ea...

Sinceritea ei îl lăsă rece.

- Foarte emoționant. Bănuiesc că urmează să pretinzi că ai acceptat să ieşi cu Fjelv din cauza informațiilor prețioase pe care le deținea.

- Rolv a fost foarte amabil cu mine! Atunci când a aflat că doream s-o cunosc pe Fru Wenstad, mi-a telefonat ca să-mi propună să luăm cina împreună. Asta e tot!

Stein schiță un zâmbet rece.

- Asa am bănuit si eu. Te-a anunțat că Gyda Wenstad locuieste la Oslo si n-ai avut altceva mai bun de făcut decât să-l rogi să te ducă acolo.

Zarah se cam săturase de criticile lui. Neamaiavând de gând să-i dezvăluie faptul că Rolv avea drum oricum în capitală, îsi făcu o plăcere răutăcioasă să-l ia peste picior:

- Cum ai ghicit? îl ironiză ea.

- Şi tu, cum de n-ai ghicit la ce riscuri te expui plecând singură cu Fjelv?

Zarah se înfioră. Stein se dovedea a fi foarte perspicace... Trebuia neapărat să-i risipească bănuielile.

- Eram în perfectă siguranță cu el. Nu trebuie să fii prea inteligent ca să-ți dai seama că Rolv este un bărbat sensibil si generos.

Dat fiind că el nu spunea nimic, adăugă pe un ton aspru:

- De altfel, întrevederea cu Fru Wenstad n-avea prea mare importanță pentru mine, asa cum ți-am mai spus deja.

O undă de scepticism apăru în ochii lui Stein.

- Mă uimesti, pur si simplu.

- E normal să-mi doresc să vizitez Oslo, nu-i asa? De când am venit, n-am iesit niciodată din Dalvik.

Cel puțin acest lucru era adevărat.

-Asa este, aprobă el.

- Să nu-ți închipui cumva că mă plâng de asta, dar atunci când Rolv mi-a propus să mă ducă acolo cu masina, m-am gândit că era ocazia ideală de a face si un pic de turism.

El îi adresă un zâmbet cam nesigur.

- Nu ți se pare firesc să încerc să profit de asta ca s-o contactez pe prietena mătuşii?

Convins sau nu, Stein abandonă subit subiectul în discuție, spunând:

- Gyda nu era numai o prietenă bună a Annei. Mama mea vitregă îi aprecia foarte mult şi talentul de croitoreasă.

Ieşind pentru câteva momente din rezerva lui obişnuită, el îi spuse că fusese însărcinat adeseori să ducă metraje de materiale la Gyda Wenstad. Zarah îl ascultă cu atenție, fiind convinsă că acum deținea o pistă care-i va permite să-şi regăsească martorul. Nu-i dezvăluise Stein că Gyda nu mai locuia la Oslo de trei luni? Asta însemna că probabil îi ştia noua adresă.

Zarah se dovedi înțeleaptă şi nu-i mai puse întrebări tânărului. îşi dăduse prea multă osteneală să se prefacă indiferentă. Dacă l-ar fi pisat acum cu întrebările, ar fi distrus tot ce construise între timp. Era mai bine să aibă un pic de răbdare, simțind că un pas greşit i-ar putea fi fatal.

- îți mulțumesc pentru masa excelentă, Stein, îi spuse ea pe un ton vesel.

Tânărul îi aruncă o privire pătrunzătoare, se ridică fără să spună nici un cuvânt şi o însoți până la maşină.

Pe drum nu mai schimbară decât cuvinte sporadice. După ce ajunseră la destinație, Zarah îi spuse lui Stein un „bună seara" rapid şi urcă direct în camera ei.

Imediat ce se trezi din somn, Zarah se simți dominată de un sentiment de exaltare amestecată cu nerăbdare. Trebuia neapărat să afle adresa lui Fru Wenstad.

Din nefericire, trebui să astepte în tăcere toată ziua. Totul părea să se opună planurilor ei. Atunci când apărea Stein, rămânea fără grai si el pleca sub un pretext oarecare exact în momentul în care se hotăra în sfârsit să-i vorbească.

A doua zi, Zarah se trezi înarmată cu hotărâri ferme. O va face azi sau niciodată! Asteptă totusi toată ziua o ocazie favorabilă si în cele din urmă coborî la cină cu intenții războinice. Va obține o discuție cu Stein la sfârsitul cinei!

Dar cu toate astea, în timpul mesei hotărârea ei se schimbă, observând comportamentul neobisnuit al lui Haldor. Acesta se uita pe rând când la ful lui, când la nepoată. După expresia acestuia, se părea că avea ceva de comunicat.

Deodată, Haldor îsi drese glasul si spuse pe nerăsuflate:

- Copii, în weekendul ăsta vă las singuri. Mă duc la pescuit.

Hotărârea în sine n-avea nimic surprinzător, dar era prima inițiativă de acest gen de la moartea soției sale.

Nestiind ce să creadă despre gestul lui Haldor, Zarah aruncă o privire spre Stein si citi pe fața lui un amestec de usurare si îngrijorare.

- Vrei să te duci la pescuit, *Far?* Crezi că e bine ce faci?

Haldor făcu o mutră dezarmantă.

-Ai prefera să stau tot timpul închis în casă?

- Nu, sigur că nu, recunoscu Stein relaxându-se. Bine, atunci vom porni la drum mâine dimineață.

Haldor tuşi uşor înainte să spună:

- De fapt, m-am hotărât să plec cu Brage Juvkam. Săptămâna trecută mi-a propus să mă duc cu el la Eidfijord, unde are o casă de vacanță. în cele din urmă i-am telefonat în după-amiaza asta şi i-am spus că îi accept invitația. Asta e tot.

Stein nu părea deloc încântat de veste.

-Drumul până la Eidfjord este destul de dificil, comentă el pe un ton îngrijorat. Sper că n-ai de gând să conduci tu.

- Nu, va conduce Brage. Poimâine, în schimb, voi fi bucuros dacă ai putea să vii să mă iei.

- Atunci, aşa rămâne. Voi pleca devreme duminică dimineață.

- Poate împreună cu Zarah? sugeră Haldor pe un ton nevinovat. în doi, drumul parcă nu e atât de plictisitor...

Zarah nu prea era convinsă de adevărul spuselor lui, dar îi zâmbi drăgălaş unchiului său.

Imediat ce Haldor se duse la culcare, se întoarse brusc spre Stein, care-l urmărea pe tatăl lui cu o privire visătoare.

- Sunt bucuroasă că luat această hotărâre şi poți să stai liniştit, totul va fi bine.

- Da, cred că ai dreptate. De fapt, am impresia că ție ți se datorează escapada asta...

Zarah făcu ochii mari de uimire.

- Mie? Dar eu n-am făcut nimic.

- Ba da, ai făcut mai mult decât îți poți închipui, o asigură el cu convingere.

„Zâmbetul îl face să capete un farmec nemaipomenit” își spuse ea fără să vrea. Realiză din nou cât de irezistibil i se luminau ochii atunci când o priveau cu bunăvoință, ca în clipa aceea...

-Am observat că starea de sănătatre a tatălui meu s-a îmbunătățit de când ai venit tu si nu este vorba de vreo coincidență: cred că prezența ta aici este benefică pentru el.

Zarah clipi des din gene, emoționată de tonul lui cald, atât de neobisnuit atunci când i se adresa ei.

- M-as bucura să fie adevărat, sopti ea.

Stein dădu din cap afirmativ si adăugă vesel:

- Oricum, influența ta binefăcătoare merită un premiu! Ce-ai spune...

- A, nu! Doar n-ai de gând să-mi oferi bani! se indignă instinctiv Zarah.

După aerul ironic al lui Stein își dădu seama că se înselase asupra realelor lui intenții. Simți că se înroseste de rusine.

- Mă gândeam să te duc mâine la Fagernes. Nu vrei să stii de ce?

- Ba da. E un oras frumos?

Stein dădu din cap si spuse indiferent.

- Acolo locuiesc Egil si Gyda Wenstad, Zarah.

- Oh...

Era prea surprinsă ca să mai încerce să-şi ascundă bucuria. Aşadar, Stein îi propunea, în momentul când se aştepta cel mai puțin, să facă ceea ce ea nu îndrăznise să-i ceară ceva mai

devreme.

- S-ar părea că eşti mulţumită, observă el.

Zarah preferă să ocolească răspunsul şi-l întrebă cu un calm prefăcut:

- Fagernes se află departe de Dalvik?

- Destul de departe, dar cred că ne vom putea întoarce până-n seară.

- Mă voi trezi în zorii zilei.

Stein schiţă un uşor surâs.

- în cazul ăsta, vom pleca imediat după tatăl meu.

A doua zi, Zarah coborî prima la micul dejun. Haldor şi Stein veniră şi ei în momentul în care îşi făcu apariţia Herr Juvkam. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, foarte înalt şi slab, a cărui înfăţişare impunătoare contrasta cu figura lui agreabilă. Se înclină curtenitor în faţa lui Zarah şi-i adresă într-o engleză stâlcită un compliment referitor la frumuseţea ei.

în momentul în care se pregătea să plece împreună cu Haldor, Brage Juvkam îşi duse mâna la frunte cu un gest teatral şi scoase din buzunarul interior un teanc gros de bancnote pe care i le dădu lui Stein, spunându-i ceva în norvegiană şi însoţindu-şi vorbele de gesturi ample. Apoi ieşi pe uşă, însoţit de Haldor. Rămas singur cu Zarah, Stein îi explică scena dinainte în câteva vorbe. Brage era în felul lui ceea ce se numeşte un tip original. Avea oroare în special de bănci şi carnete de cecuri. Meseria lui de constructor de bărci îi impunea totuşi să aibă asupra lui nişte sume importante de bani, nedând atenţie riscurilor pe care şi le asuma.

De data asta însă nu era vorba de banii lui, ci despre ai lui

Haldor, pe care acesta i-i împrumutase, de unde şi insistenţa lui de a fi puşi în seiful casei.

Stein se achită imediat de sarcină şi se întoarse la Zarah.

- Plecăm?

- Când doreşti.

Dar abia pusese mâna pe mânerul uşii, că îşi şi muşcă buza de jos, cuprinsă de o anumită temere:

- Şi dacă Fru Wenstad nu e acasă în weekendul ăsta?

- Va fi, spuse el hotărât.

- Eşti sigur?

- Desigur. Am sunat-o ieri-seară ca s-o anunţ că-i vom face o vizită.

Zarah se strâmbă uşor.

- De ce oare n-oi fi sunat-o chiar eu?

- Probabil din cauză că nu-i ştii numărul, îi sugeră Stein râzând pe ascuns.

Peste trei minute, puternica maşină Volvo o pornea pe drumul spre Fagernes, via Gol.

Zarah rămase tăcută în timpul primei părţi a călătoriei. Recapitula la nesfârşit în minte diferitele întorsături pe care le putea lua discuţia cu Gyda Wenstad. Dacă totul mergea bine, în câteva ore va afla care din cele două surori îi era de fapt mamă...

Oare Stein va interpreta tăcerea ei ca pe un semn de ostilitate? Sau îi venise brusc ideea de a reface relaţiile dintre ei pe o bază nouă?

- Zarah...

- Da?

- îţi propun un armistiţiu.

-Dar, din câte stiu, de data asta nu ne-am mai certat, spuse ea mirată.

-Asa este. Să profităm de momentele astea de liniste ca să încheiem un pact de neagresiune. Soarele străluceste pe cer, ne aflăm într-o zonă splendidă... Hai să dăm uitării ceea ce ne-a învrăjbit până acum.

Zarah îl privi uluită pe tovarăsul ei de călătorie. Avea degetele usor crispate pe volan. Ar fi putut să jure că asteaptă răspunsul ei cu neliniste, ca si cum acesta ar fi avut pentru el o importanță capitală.

- Ei bine? continuă Stein cu o voce tensionată.

Ea acceptă ramura de măslin pe care i-o întindea si-i zâmbi aproape tandru.

- Sunt de acord.

începând din clipa aceea, pălăvrăgiră despre o mulțime de lucruri într-o atmosferă extrem de relaxată. Atunci când masina intră în Fagernes, puțin după miezul zilei, Zarah parcă nici nu simțise când trecuse timpul. în momentul în care Stein îi arătă casa familiei Wenstad, i se puse un nod în gât.

Gyda Wenstad apăru imediat în pragul usii si-i întâmpină pe musafiri cu brațele deschise. Avea în jur de cincizeci de ani, era încă o femeie foarte frumoasă cu părul blond şi ochii albaştri şi melancolici. Purta o rochie din mătase neagră, sobră dar elegantă, şi emana un farmec discret. Zarah era emoționată de faptul că o întâlnea în sfârşit pe cea care fusese prietena cea mai apropiată a Annei.

- Intrați, intrați, copii, probabil că sunteți morți de foame, începu Gyda luând-o de braț pe Zarah. Egil este în garaj, dar ne

vom aşeza curând la masă.

-Mă duc până la el. Mă întorc repede.

Zarah îl privi cum se îndepărtează şi înțelese că avea noroc. în lipsa lui putea să-i pună întrebări Gydei fără să stârnească bănuieli. Dar trebuia s-o facă repede, n-avea decât două-trei minute la dispoziție.

Din fericire, Gyda abordă ea însăşi subiectul care o interesa.

- Sunt atât de bucuroasă să te cunosc în sfârşit, domnişoară Thornton! Semeni grozav cu Anne pe vremea când avea vârsta dumitale!

-Vă rog să-mi spuneți Zarah... Dumneavoastră erați foarte apropiată de mătuşa mea, nu-i aşa?

- Şi încă cum... Cele mai bune prietene din lume, oftă Gyda cu ochii înlăcrimați. Asta din cauză că ne cunoşteam de foarte multă vreme.

Fără să-şi dea seama de tensiunea care o domina pe tânără, ea o invită să ia loc pe sofa.

- îmi amintesc de prima noastră întâlnire la Dalvik... de parcă ar fi fost ieri!

- Anne abia sosise în Norvegia pe vremea aceea.

- Ei, asa e, cum trece timpul! Anne încă nu era soția lui Haldor, ci menajera lui.

- într-adevăr, asa am auzit si eu, sopti Zarah cu inima bătându-i puternic în piept. Apropo, sub ce nume v-a fost prezentată?

- Numele pe care-l avea atunci.

Gyda se încruntă, mirată de întrebare.

- Ce ciudat, am uitat complet!

Făcând un efort urias, Zarah reusi să nu-si trădeze enervarea atunci când Fru Wenstad continuă cu cruzime, fără voia ei:

- Dar asta nu mai are nici o importanță, acum. Neferita va rămâne pentru noi toți Anne Kildedalen si e foarte bine să fie asa.

Nevrând încă să se recunoască înfrântă, Zarah încercă o manevră disperată:

- Ce uitucă sunt! Mătusa mea se numea Gentry, evident, spuse ea cu o naturalețe forțată. Numele ei de fată nu vă spune nimic?

- Păi...

Gyda păru surprinsă. Spre marea dezamăgire a lui Zarah, renunță imediat să mai scotocească în memorie.

-Anne Gentry... repetă ea sovăitoare. N-as putea să jur, dar este posibil. în sfârsit, habar n-am...

în momentul acela, Stein se întoarse în încăpere împreună cu Egil Wenstad. Zarah era atât de albă la față, încât nu putea să nu observe că se petrecuse ceva acolo, dar, din fericire, nu făcu nici un comentariu.

Masa de prânz care urmă, în ciuda amabilității gazdelor sale, fu pentru tânără un calvar fără sfârşit. După ce i se spulberaseră speranțele pe care şi le pusese în mărturia lui Fru Wenstad, nu mai voia decât să se refugieze într-un colț şi să-şi jelească nefericirea.

Pe la ora trei după-amiază, probabil lui Stein i se făcu milă de ea, deoarece anunță pe nepusă masă că trebuia s-o pornească spre casă.

- Deja? se lamentară în cor cei doi soți.

Zarah îşi folosi ultimele forțe pentru a-şi juca rolul de

musafir politicos şi zâmbitor, dar atunci când se trezi în sfârşit singură cu Stein în maşină, între ei domni o tăcere sinistră.

însoțitorul ei îi respectă la început muțenia, dar după câteva sute de kilometri încercă să deschidă discuția despre un subiect inofensiv, ca şi la ducere, dar în zadar. Zarah era prea deprimată ca să-i dea măcar replica într-o conversație.

Stein păru s-o înțeleagă, dar ea ştia că mai devreme sau mai târziu el va vrea să ştie despre ce era vorba. Şi nu se înşela deloc.

Abia intrară în casă şi Zarah îl şi anunță că în seara aceea nu vrea să mănânce nimic.

- Noapte bună, Stein, pe mâine.

El se mulțumi să dea din cap cu un aer complice.

- Vizita de astăzi nu pare să fi avut rezultatul asteptat...

- N-are nici o importanță, îți mulțumesc că m-ai dus la Fagernes.

- Ce se întâmplă, Zarah?

Ea se înrosi sub privirea lui inchizitorială.

- Nimic serios! Mă simt doar puțin obosită, asta e tot.

Stein se încruntă si se proțăpi în fața ei cu mâinile încrucisate pe piept.

- Doar nu-ți închipui c-o să dau crezare unei asemenea explicații?

- Nu vreau decât un singur lucru, îi răspunse Zarah oftând, să rămân singură. Poți înțelege asta, nu-i asa?

- Te voi lăsa în pace... atunci când îmi vei spune si mie ce anume te-a tulburat în halul ăsta.

Cuprinsă de un impuls brusc, încercă să scape de interogatoriul în toată regula care stia că va urma, grăbindu-se să

ajungă în camera ei. După câteva secunde, Stein o ajunse din urmă cu o înfățisare mai calmă, dar foarte hotărâtă.

îsi cufundă privirea în ochii plini de deznădejde ai tinerei.

- Acum cred că vei analiza mai bine situația. Nu mă misc de-aici până nu-mi explici si mie ce anume te determină să fii atât de tristă.

Capitolul 8

Zarah îşi dădu seama prea târziu ce greşeală făcuse: nu trebuia să fugă în camera ei. Stein nu era omul care să accepte o eschivare. Acum îi va pune mii de întrebări până va descoperi adevărul.

- Nu sunt tristă, pretextă ea furioasă.

- De ce minți? Văd foarte bine că te-a tulburat ceva anume.

- Nu-i adevărat! Ai prea multă imaginație, se apără ea.

- Serios? înseamnă că doar mi-am imaginat tăcerea ta din maşină? Doar mi-am imaginat expresia ta absentă şi abătută?

Stein zâmbi ironic şi continuă:

- Dacă te-aş cunoaşte mai puțin, dacă n-aş şti că te zbârleşti la cea mai mică provocare, poate că m-aş fi lăsat înşelat, dar...

- Mă zbârlesc? tresări Zarah.

- ...dar nu este cazul, continuă Stein fără să ia în seamă întreruperea ei. Trebuie să recunoşti că până acum n-am fost obisnuit cu o asemenea pasivitate din partea ta. Tu, care în general sari imediat cu ghearele scoase la atac!

- Dar n-am făcut mereu...

Se opri si regretă imediat că vorbise. încercase să deturneze discuția, dar nu reusise decât să atragă si mai mult atenția asupra ei.

în ochii lui Stein apăru o sclipire indescifrabilă. Simți brusc că nu mai poate respira.

- Ba da, spuse el rar. O singură dată te-am văzut retrăgându-ți ghearele. Adu-ți aminte.

Zarah se înfioră fără să vrea sub privirea pe care el si-o fixase asupra buzelor ei. Cu inima bătându-i nebuneste în piept, ghici

ce va urma.

Stein se apropie usor de ea.

- în ziua în care te-am sărutat, ai...

- Prefer să nu-mi mai aduc aminte de asta, i-o reteză ea repede.

Nu era o tactică bună. îsi blestemă lipsa de diplomație atunci când văzu că trăsăturile feței lui Stein încremeniseră.

- Ia te uită... încerci să dai uitării sărutul nostru, Zarah?

De data asta, groaza puse cu totul stăpânire pe ea, dar dat fiind că voia cu disperare ca el să nu observe starea ei de panică, abordă o atitudine distantă si glacială.

- Fii amabil si părăseste camera, te rog. As vrea să rămân singură.

Cum Stein nu schița nici un gest în acest sens, Zarah se hotărî să ia inițiativa si-si înălță capul cu dispreț.

- Foarte bine, în condițiile astea, mă văd nevoită să plec eu.

Pusese deja mâna pe clanță, când Stein o prinse de încheietură şi o sili să se întoarcă.

Simplul contact cu mâna fu de-ajuns pentru a o tulbura profund.

- Dă-mi drumul, Stein, te rog!

Dacă atitudinea lui ar fi fost mai agresivă, poate că ar fi fost tentată să-i opună o mai mare rezistență, dar blândețea privirii lui îi spulbera orice încercare de a i se opune. Niciodată până atunci n-o mai privise în felul acesta.

- Te rog să ai încredere în mine, Zarah, îi şopti el atingându-i uşor obrazul. Spune-mi din ce cauză eşti atât de tulburată.

Ajunsă la capătul puterilor, ea clătină încet din cap.

- Nu, nu... pot.

- Ai încredere în mine.

Ca pentru a o linişti, Stein o prinse uşor de mijloc.

- E atât de greu? insistă el. Vorbeşte, Zarah... n-ai nici un motiv să te temi. Vorbeşte!

- Oh, Stein...

Renunțând să-i mai opună rezistență, îşi sprijini capul de umărul lui. Atunci când el o sili cu blândețe să se uite la el, simți pur şi simplu că parcă se îneacă în profunzimea ochilor lui.

Stein o strânse în brațe şi buzele lui îi atinseră uşor gura. Zarah nu încercă să se opună. Cedă imediat în fața acelui sărut care deveni curând din ce în ce mai pasionat. îl cuprinse cu brațele pe după gât, mângâindu-i părul des de pe ceafă, îsi lipi trupul cu lăcomie de al lui, incapabilă să-si stăpânească dorința care clocotea în trupul ei.

Stein o ridică de parcă ar fi avut greutatea unui fulg si o duse în pat.

- Nu..., gemu Zarah respirând cu greutate.

El îsi întrerupse mângâierile si se ridică într-un cot ca s-o poată privi mai bine.

- Nu-ți fie teamă, *min kjaereste,* îi sopti el cu tandrețe. Nu ai motive să-ți fie frică de mine.

Ochii verzi ai lui Zarah se aburiră de emoție. Era aproape sigură că *min kjaereste* însemna în norvegiană „draga mea”.

Valul de fericire care explodă brusc în trupul ei nu-i mai lăsă nici o umbră de îndoială: *îl iubea pe Stein!* Această descoperire o îngrozi, dar o si încântă în acelasi timp. Neputând să mai scoată nici un cuvânt, ridică spre el o privire emoționată care lui

probabil i se păru înspăimântată, deoarece o sărută cu blândețe pe frunte.

-Ai încredere în mine, Zarah, te implor!

Aceste puține cuvinte o treziră instantaneu la realitate. „Ai încredere în mine!” era aceeasi propoziție pe care o folosise Stein în urmă cu câteva minute, atunci când încercase să-i smulgă cu viclenie secretul. Simți o durere cumplită în suflet.

îl împinse brusc pe tânăr si sări din pat. în timp ce încerca nervoasă să-si aranjeze hainele de pe ea, acest gând îngrozitor câştiga din ce în ce mai mult teren în mintea ei înfierbântată. Totul era calculat. îi adormise neîcrederea într-un mod odios, numai în scopul de a o face să vorbească!

- Zarah!

Se ridicase şi el din pat. Vru s-o ia în brațe, dar ea se dădu furioasă înapoi.

- Ia mâna de pe mine!

Pe figura lui Stein apăru o expresie de mirare amestecată cu tristețe.

- Dar, Zarah... în urmă cu doar câteva clipe...

- Acum câteva clipe erai pe punctul de a învinge, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-am revenit la timp!

Trăsăturile lui Stein se aspriră şi o sclipire metalică trecu fulgerător prin ochii lui albaştri.

- Doar nu vrei să spui că te-am forțat să mă săruți! Ai fost şi tu de acord!

- Evident, îi răspunse ea cu tristețe. Cum aş fi putut să-ți rezist? Ti-ai propus să foloseşti orice mijloace pentru a mă cuceri. N-am avut nici o şansă să-ți opun rezistență!

Spre mirarea ei, el nu se supără şi încercă s-o liniştească.

-Zarah, ştiu foarte bine că eşti lipsită total de experiență...

- Dar nu candidez pentru vreun post! i-o reteză ea, furioasă.

-Nu înțelegi...

- O, ba da! Şi încă perfect. Ai mai avut şi tupeul să-l critici pe Rolv Fjelv! Eşti chiar mai rău decât el! Rolv este aşa cum este, dar măcar nu joacă dublu.

- Ce vrei să spui?

Tonul aspru al întrebării n-o descurajă pe Zarah.

- Vreau să spun doar că prefer să am de-a face cu un om de care stiu că trebuie să mă tem, decât un un monstru care, prefăcându-se plin de compasiune, nu se dă înapoi de la nimic pentru a-si satisface mârsava curiozitate!

Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Stein părea să se transformase într-o statuie. Atunci când în cele din urmă vorbi, o făcu cu o voce rece si dură ca lama unui cuțit.

- Ai terminat?

Zarah se înfioră, dar reusi să rămână tare pe poziții.

- Vrei să spun mai mult?

- Nu, ai spus destule.

în secunda în care credea că se va prăbusi pe podea dacă el nu pleca imediat, Stein iesi pe usă cu un mers furios. Se întoarse din prag, pentru a-i arunca o ultimă privire încărcată de un dispreț evident.

- Dat fiind că, după câte se pare, îmi place să joc dublu, urlă el, ar trebui să faci si tu la fel, dacă ții neapărat să fii crezută.

Ea se înrosi la față, ghicind ceea ce va urma.

- Spui că am încercat să te seduc, dar rar mi-a fost dat să văd o femeie care să răspundă cu atâta senzualitate la niste avansuri pe care le consideră calculate!

Stând întinsă în pat, cu ochii larg deschişi în întuneric, Zarah număra orele în aşteptarea somnului.

Deci, se îndrăgostise de Stein... Acum când realiza acest lucru, purtarea ei din ultimele zile avea o explicație clară: bărbatul acesta avea puterea de a-i stârni sentimentele după bunul lui plac.

De-a lungul anilor, mulți tineri se arătaseră interesați de ea, dar îi respinsese destul de repede. De fapt, îi tratase cu o totală indiferență la început, şi fără nici un regret după aceea. Şi iată că în prezent căzuse victimă iubirii, ea care se credea imună față de genul ăsta de riscuri...

La ora patru noaptea, neputând să doarmă, Zarah se ridică din pat şi se duse să facă o baie. Contrar aşteptărilor ei, apa fierbinte şi parfumată n-o relaxa deloc. încerca în zadar să nu se mai gândească la cele petrecute în seara precedentă. Cuvintele, ca şi mângâierile lui de altfel, îi reveneau permanent în minte.

„Nu înțelegi”, îndrăznise el să-i spună. De fapt, purtarea lui i se părea foarte normală! îşi pusese în cap să-i descopere secretul şi în concepția lui, scopul scuza mijloacele folosite.

Totuşi, această explicație i se părea din ce în ce mai neverosimilă. Din cauza furiei, nu luase în seamă un aspect foarte important: până acum, Stein n-o mințise nici măcar o singură dată. într-adevăr, îi vorbise adesea arogant şi uneori chiar grosolan, dar întotdeauna procedase astfel pentru a-i servi un adevăr. De aici, putea trage concluzia că poate şi în seara

anterioară fusese sincer cu ea...

Plină de îndoieli, Zarah îşi aminti cât de mult o rugase, o implorase aproape, Stein. în cazul în care insistența lui nu ascundea nici o altă intenție suspectă, oare de ce încercase acesta s-o provoace? în ce scop dorea să afle ce o chinuia?

Tânăra revăzu instantaneu scena în care Stein o invitase la restaurant atunci când se întorseseră de la Oslo. Acolo îi făcuse impresia că era gata să acorde încredere nevinovăției ei. Ce se întâmplase de uitase lunga listă a prejudecăților lui? Pentru o clipă, fu tentată să se întrebe dacă nu cumva Stein începuse să aibă pentru ea un sentiment care nu prea aducea cu ura sau indiferența...

Cu obrajii în flăcări, Zarah îşi alungă acest gând din minte. Ce idei puteau să-i treacă prin cap! Ieşi din baie tremurând, se şterse cu prosopul şi-şi puse un halat de casă. Decât să se întindă din nou în pat, preferă să se uite visătoare pe fereastră. Era încă noapte şi se anunța o furtună.

Neacordând atenție spectacolului naturii, recunoscu fără voia ei că i-ar fi plăcut să-l creadă pe Stein pe cuvânt. Oare cum ar fi reacționt dacă i-ar fi mărturisit ce o frământa? Ar fi văzut în gestul ei o dovadă de dragoste? Dădu din umeri, melancolică. Oricum, lăsând la o parte dubiile ei, n-avea nimic de mărturisit. Nu ştia nici acum care din cele două surori era mama ei. Memoria slabă a lui Fru Wenstad pusese capăt speranțelor ei. Nu va mai putea afla nimic în plus despre perioada în care s-a căsătorit unchiul ei şi...

în clipa aceea, Zarah găsi soluția.

Tresărind ca si când ar fi suferit socul unei descoperiri bruste,

rămase câteva secunde încremenită. De ce naiba nu se gândise la asta până atunci? Era atât de simplu si în felul acela ar fi putut să evite atâtea demersuri inutile! Toate întrebările pe care si le punea aveau drept obiect descoperirea unui certificat de căsătorie. De fapt, avea nevoie de un alt certificat de căsătorie, si anume acela dintre Haldor si Anne, pe care aceasta din urmă ar apărea cu numele de fată, Gentry, sau de văduvă, adică Thornton! Zarah s-ar lămuri dintr-o privire.

Mai rămânea să facă rost de document.

Trecu în revistă diferitele modalități prin care ar putea să-l obțină. O cerere directă n-ar putea fi strecurată usor în cursul unei conversații, chiar dacă s-ar preface că acel act ar avea pentru ea o valoare sentimentală. De altfel, nu se va folosi de acest pretext cu Haldor, care cu siguranță va suferi dacă va aminti în prezența lui de căsătoria cu cea pe care o pierduse de curând.

Cât despre Stein, după cum arăta figura lui atunci când plecase, s-ar fi putut considera norocoasă dacă ar mai fi vorbit vreodată cu ea.

Evident, Zarah mai avea si posibilitatea de a urma calea legală să se adreseze discret biroului de stare civilă, dar obținerea unui răspuns ar putea dura săptămâni de zile, deoarece nu putea să le menționeze data si locul în care a avut loc nunta.

Usor descurajată, Zarah ridică brusc fruntea cu hotărâre. Undeva, prin casă, trebuia să existe o copie a documentului. Ei îi revenea sarcina s-o găsească prin propriile mijloace. Sub impulsul unei dorințe bruşte, ieşi din cameră şi coborî scara în vârful picioarelor. Fru Onsvag încă dormea şi Stein va pleca în curând să-l ia pe tatăl lui de la Edifjord. Trebuia să acționeze

rapid.

Intră în biroul lui Haldor şi încercă să deschidă seiful. îşi amintea că cifrul era acelaşi cu data de naştere a Annei. Cunoscând starea de spirit a unchiului său, îşi zise că acesta pusese înăuntrul seifului bunul lui cel mai de preț: amintirea despre căsătoria lui.

Cu inima bătându-i puternic în piept, Zarah scoase mai întâi teancul de bancnote de la Brage Juvkam, apoi începu să studieze cu atenție diferitele documente oficiale existente acolo. Curând, constată plină de tristețe că nu acolo va descoperi cheia enigmei...

Bubuitul tunetelor se auzea din ce în ce mai aproape. Temându-se ca furtuna să n-o trezească pe Fru Onsvag, a cărei cameră era învecinată cu biroul, Zarah se grăbi să aşeze la loc actele în ordinea în care le găsise.

Dar în momentul în care închidea uşa grea a seifului, observă că uitase să pună înapoi şi banii de la Brage Juvkam. în aceeaşi clipă, lumina orbitoare a unui fulger o făcu să descopere o umbră uriaşă pe perete. Zarah se întoarse, scoțând un strigăt înăbuşit.

Stein stătea în pragul biroului palid ca un cadavru. Pe fața lui se citea o mare uimire, amestecată cu durere.

- Stein! Oh, ce m-ai speriat, exclamă Zarah îngrozită.

- Nu-ți mai găseai linistea?

Tonul cinic al tânărului, agravat de expresia evident ostilă, reusi s-o deruteze. Ea îngăimă jalnic:

- Nu... nu e ceea ce crezi. Căutam numai...

Zarah se opri, prinsă în cursă de propriul ei secret, si Stein îsi

asumă sarcina de a trage concluzia, cu un dispreț usturător:

- ... ceea ce în cele din urmă ai reusit să găsesti. Nu sunt deloc orb.

Arăta cu un deget acuzator spre teancul de bancnote pe care încă le mai strângea între degetele crispate.

Zarah simți că-i fuge pământul de sub picioare.

- Cum poți să mă bănuiesti...

- N-are rost să mai negi. Te-am prins asupra faptului.

- Asupra faptului? repetă ea cu o privire rătăcită.

- în flagrant delict, dacă-ți place mai mult expresia asta.

Stein alesese în mod intenționat cuvintele cele mai jignitoare si Zarah încremeni când le auzi.

- Ajunge! Nu fi atât de josnic!

Cu obrajii în flăcări, inspiră adânc pentru a-si mai calma bătăile neregulate ale inimii si spuse cu o voce lipsită de orice intonație:

- Sper totusi că nu mă bănuiesti că as vrea răul tatălui tău!

Stein zâmbi răutăcios.

- Nu? Mie mi se pare totusi că ăsta este unicul motiv al prezenței tale sub acoperisul lui! Am înțeles asta încă din prima zi.

- Dar nu este adevărat! se revoltă Zarah. îndrăzneşti cumva să mă acuzi de furt?

- Evident. Şi, ca să fiu mai exact, te acuz de furt cu premeditare, ca şi de spargere şi abuz de încredere.

în clipa aceea, un nou fulger brăzdă încăperea. Ploaia începu să cadă cu zgomot, în timp ce bubuiturile tunetelor se intensificară. în mod paradoxal, dezlănțuirea elementelor naturii

avu un efect calmant asupra tinerei. Se apropie hotărâtă de Stein şi-l privi drept în ochi.

- Ştiu că aparenţele sunt împotriva mea...

- Aşa s-ar părea, i-o reteză el cu răceală.

- ...dar cu toate astea te implor să mă crezi că sunt nevinovată.

- îmi pare rău. Nu pot să mai acord încredere nici o secundă unei intrigante ca tine.

Zarah clătină din cap fără să mai spună nimic şi vru să plece, ţeapănă şi rece ca o statuie, dar Stein, furios la culme, o prinse de braţ şi o zgâlţâi fără milă.

- Deci aşa, acţiunile pe care ţi le-a lăsat mătuşa ta nu-ţi mai sunt de-ajuns! urlă el scos din minţi. Nu puteai să mai ai puţină răbdare? Aveai nevoie imediat de şi mai mulţi bani?

- Eşti nebun, dă-mi drumul!

Tinând-o în continuare strâns de mână, pe buzele lui Stein apăru un zâmbet jignitor.

- Eşti foarte inteligentă, domnişoară Thornton. Ce păcat că însuşirile tale sunt puse în slujba răului şi a meschinelor tale ambiţii personale!

- îţi spun pentru ultima oară să-mi dai drumul! spuse Zarah palidă de furie.

- încă n-am terminat cu tine. Ştii foarte bine că tatăl meu nu te va suspecta niciodată de asemenea fapte pentru că te apreciază prea mult pentru a te bănui de asemenea masinaţiuni. Şi tu ai profitat din plin de asta. Puţin îţi pasă de socul pe care l-ar simţi atunci când ar afla că a fost jefuit. De fapt, în ciuda aerelor tale de compasiune, soarta lui îţi este total indiferentă!

Figura lui Zarah căpătase o asprime tragică. Se smulse din strânsoarea mâinii lui si suieră:

- Te urăsc.

Brațul lui Stein se ridică fulgerător. Timp de o fracțiune de secundă, Zarah crezu că o va lovi, atât de enervat părea. Dar tânărul reusi să se controleze si se depărtă de ea cu doi pasi, ducându-si nervos mâna la frunte.

- Deci, acum mă urăsti? bombăni el. Ei bine prefer asa, cu cărțile pe față. Cel puțin stiu cum stăm. Fiecare stie ce gândeste despre celălalt.

- Evident. Bine că ne-am lămurit.

Tăcerea apăsătoare care urmă îi învălui ca o mantie de plumb, dar situația se schimbase destul de mult, ca si cum Zarah îsi împrospătase forțele în timp ce atinsese culmile disperării. Folosindu-se de ultimele rezerve de energie, reusi să susțină cu fermitate privirea de oțel a lui Stein. Cu capul sus, pur si simplu îl sfida pe propriul ei teren, acela al bunului simț si al nevinovăției jignite. în cele din urmă, primul care cedă în această luptă mută a privirilor fu Stein.

- Ascultă, Zarah, începu el cu o voce nesigură.

Făcu un pas spre ea, dar tânăra îl opri cu un gest imperativ.

- Nu, totul a luat sfârşit. Nu mai avem nimic să ne spunem. Niciodată.

Ochii lui de un albastru metalic se întunecară şi mai mult, dar nu spuse nimic. „Probabil că se simte jenat din pricină că a ridicat mâna asupra mea”, îşi spuse Zarah în sinea ei. Pentru prima oară de când îl întâlnise, îşi dădea seama că-l vede pe Stein dezorientat, dar acum nu mai avea nici o importanță.

Tânărul îi întoarse spatele şi ieşi din cameră.

Afară se iveau zorii, dar ploua în continuare cu găleata. După ce rămase singură, Zarah stătu mult timp nemişcată, de parcă ar fi fost lipsită de viaţă. Trecură cinci-şase minute până să revină la realitate. Cuvintele dure şi nedrepte pe care le rostise Stein îi răsunau în mod dureros în urechi. Fusese un adevărat coşmar. Trează fiind, trăise unul din cele mai cumplite coşmaruri. Premeditare... abuz de încredere... intrigantă... Distrusese şi murdărise totul cu bănuielile lui josnice. Ea, care se îndrăgostise nebuneşte de el, era obiectul dispreţului lui. Stein nu ştia ce înseamnă încrederea şi dragostea!

Atunci când Zarah auzi maşina lui Stein demarând, nu reacţionă în nici un fel. Pleca să-l aducă pe Haldor... Dar ce importanţă mai avea acest lucru, din moment ce ea nu va mai fi acolo la întoarcerea lui?

în timp ce privea pe fereastră cum dispare Volvo-ul la orizont, cuvântul *adio* muri pe buzele tinerei.

Capitolul 9

Smulgându-se din starea de letargie, Zarah urcă în camera ei si se îmbrăcă în grabă. Trebuia să acționeze repede, de teamă ca nu cumva Stein să apară pe neasteptate. Aruncându-si claie peste grămadă lucrurile în geamantan, se gândea deja la scrisoarea pe care avea de gând să i-o lase lui Haldor pentru a-si explica plecarea.

Zarah n-ar fi putut preciza momentul exact în care se hotărâse să plece pentru totdeauna din casă. Ideea îi venise cu o forță irezistibilă dintr-o dată. De altfel, exista oare vreo altă soluție prin care să-si poată păstra neatinsă demnitatea, sau, mă rog, ceea ce mai rămăsese din ea? Nu, simpla ei dispariție constituia singura scăpare posibilă. Puțin îi păsa că în felul acesta odioasele bănuieli ale lui Stein ar fi părut pe deplin întemeiate!

Zarah îsi trecu nervoasă mâna peste fruntea înfierbântată. După scena care avusese loc cu puțin timp în urmă între ea si Stein, nu mai avea nici un rost să mai rămână sub acel acoperiş. Mândria ei înnăscută nu-i permitea să mai stea nici un minut în preajma unui om care o ura atât de mult. Un om care o considerase încă de la început o intrusă cu intenții răuvoitoare!

„Oricum, îşi spuse Zarah pentru a-şi mai alina suferința, prezența mea aici nu mai avea nici un rost.” în loc să-şi atingă scopul, ancheta ei asupra trecutului Annei se soldase cu un eşec lamentabil. La ce bun să mai viseze? Nu va afla niciodată adevărul despre mama ei... Şi pe planul investigațiilor, şi pe cel sentimental, sejurul ei în Norvegia putea fi considerat un adevărat dezastru.

Atunci când fu gata de plecare, Zarah mâzgăli un bilet în

care-l încredința pe unchiul ei de afecțiunea sa sinceră şi profundă. Descrise în cuvinte emoționante bucuria că avusese ocazia să trăiască un timp în sânul unicei familii care-i mai rămăsese. Dar totul avea un sfârşit şi acest moment sosise astăzi.

Zarah soase un oftat sfâşietor. Nu-i plăcea să-l mintă pe Haldor în legătură cu cauzele reale ale plecării ei grăbite în Anglia, dar ce putea să facă? Din nefericire, nu era bine întotdeauna să spui tot adevărul... Aşadar, născoci un motiv pentru a se întoarce de urgență la Shrewsbury. Evident, Stein nu se va lăsa dus de minciuna ei nevinovată, dar ce importanță mai avea? Părerea lui despre ea era de multă vreme formată.

Cu lacrimi în ochi, Zarah termină scrisoarea cu această propoziție simplă: „Nu mă uita prea repede.” Fusese gata-gata să mai adauge că spera din toată inima să-l revadă pe Haldor, dar stia că nu se va mai întoarce niciodată la Dalvik.

Zarah părăsi încăperea fără să privească înapoi, cu convingerea că atunci îsi pecetluia destinul. Coborî în tăcere scara, cu geamantanul în mână, si se trezi nas în nas cu Fru Onsvag, care o privea nedumerită. Observând paloarea cadaverică de pe fața tinerei, menajera nu spuse nimic.

Peste câteva secunde, Zarah iesise din casă.

Zgribulită din pricina aerului înghețat, tocmai se gândea cum să găsească un taxi care să accepte s-o ducă până la portul Bergen, când soarta aranjă frumos lucrurile. Usor de recunoscut din cauza culorii sale de un rosu strident, masina lui Rolv Fjelv se opri brusc în fața ei într-un scrâsnet lung de frâne.

- Domnisoară Thornton! Ce întâmplare fericită!

- Nu tocmai, de fapt te asteptam, improviză ea pe loc. Am reținut că în fiecare sâmbătă dimineață treci pe aici la ora asta.

Rolv îi zâmbi larg.

- Şi pot să-ți fac vreun serviciu?

- Da. Să mă duci la Oslo.

- Cu cea mai mare plăcere. Urcă repede, începe din nou să plouă.

Zarah nu sovăise nici o clipă în legătură cu alegerea destinației. întâlnirea aceea întâmplătoare cu fostul ei cavaler îi va permite să plece mai repede din țară cu avionul.

- Deci aşa, mă pândeai, insistă Rolv, încântat de idee. Şi eu care credeam că eşti supărată pe mine de când...

- A fost o neînțelegere.

Ea dădu din umeri şi luă loc pe scaunul din față al maşinii, în timp ce Fjelv, foarte fericit, îi punea geamantanul în portbagaj.

- Voiam să te sun aseară ca să te anunț, inventă ea ca să pară mai credibilă, dar...

- Eram plecat, aşa că n-aveai cum să mă găseşti.

Range Rover-ul puternic demară şi Zarah se linişti aproape imediat. Dalvik dispăru după o curbă a şoselei.

- Totuşi, spuse Rolv după câteva secunde, n-a fost prea înțelept să contezi pe trecerea mea pe aici. Când mă gândesc că intenționam să plec mai devreme... Te-aş fi ratat.

- N-am avut încotro. Stein şi unchiul meu au plecat cu un prieten la Edifjord în weekend.

- Şi te-au lăsat să ajungi la Oslo prin mijloace proprii?

Tânărul părea surprins de lipsa de atenție pentru o rudă care mai era şi musafir pe deasupra. Jenată, Zarah îi dădu o explicație evazivă:

- Oh, eu sunt cea care am ținut neapărat să nu le stric planurile.

Merseră o vreme în tăcere, după care Rolv, evident şocat, o întrebă:

- Nu puteai să-ți amâni plecarea cu o zi sau două?

- Nu, absolut deloc, îi răspunse ea fără să mintă de data asta.

Rolv clătină din cap cu o indignare prefăcută:

- Să abandonezi o femeie tânără şi frumoasă pentru o partidă de pescuit! Şi când mă gândesc că norvegienii sunt lăudați pentru ospitalitatea lor! E o greşeală de neiertat. Ce părere îți vei face despre noi? Totuşi, țin să te asigur că noi ştim să ne purtăm foarte frumos cu oamenii.

- Şi uneori sunteți chiar foarte îndrăzneți, după cum am putut să observ.

Simțind imediat aluzia la purtarea lui de săptămâna trecută, el se grăbi să schimbe subiectul.

- Ai de gând să stai mult în capitală?

- Nu, de fapt plec imediat în Marea Britanie, cu primul avion.

- Deja pleci? îți vom simți lipsa.

Zarah îi aruncă o privire recunoscătoare şi nu spuse nimic.

- Dar atunci, spuse Rolv lovindu-se cu mâna peste frunte, înseamnă că vrei să te duc la Fornebu. Trebuia să mă gândesc la asta.

- Fornebu?

- Da, acesta este numele aeroportului din Oslo.

- Nu... nu vreau să abuzez de amabilitatea ta.

Rolv schiță un zâmbet.

- La ce oră e plecarea?

Luată pe nepregătite, Zarah făcu un calcul în minte.

- La prânz.

- Atât de devreme! Ce păcat! oftă Rolv. Nu mai avem timp să luăm masa împreună.

Puțin rusinată de minciuna ei, tânăra se ghemui în scaun si începu să se uite la peisaj, care devenise si mai impresionant din cauza furtunii. Era ca o reflectare concretă a stării ei de spirit. Respectându-i tăcerea, Rolv conducea fără să scoată nici un cuvânt. După trei ore de drum fără pauză, ajunseră la Fornebu.

în ciuda protestelor lui Zarah, Rolv ținu să-i ducă geamantanul până în sala uriasă de îmbarcare. înainte de plecare, el se aplecă si o sărută usor pe obraz.

- Toată lumea face asa pe aeroporturi, îi sopti el la ureche.

Câteva clipe mai târziu, rămăsese singură.

Căzută pe gânduri, tresări atunci când vocea melodioasă a unei stewardese se auzi brusc în difuzoarele sălii. Vorbind pe rând în norvegiană si engleză, ea anunță: „în atenția călătorilor: din motive atmosferice, toate cursele cu destinația Marea Britanie sunt anulate până la noi ordine”.

Anunțul declansă un cor de proteste care se transformară curând în lamentații când un al doilea comunicat confirmă că toate legăturile aeriene dintre cele două țări erau suspendate pe

durata întregii zile.

în loc să blesteme, aşa cum făceau vecinii ei englezi, timpul nefavorabil din Marea Nordului, Zarah se resemnă şi rezervă pentru noapte una din camerele pe care aeroportul le punea la dispoziţia pasagerilor curselor amânate. Şi cum n-avea nici un chef să meargă în oraş, petrecu la Fornebu o după-amiază interminabilă, trecându-şi în revistă gândurile negre.

Seara se culcă, ştiind foarte bine că nu va reuşi să doarmă. Trupul simţea nevoia de odihnă, dar mintea agitată respingea somnul cu încăpăţânare. închise ochii, bântuită de imaginea lui Stein. Chiar dacă astăzi îl părăsise pentru totdeauna, era conştientă totuşi că acel bărbat o marcase pentru toată viaţa.

- Nu voi mai fi niciodată ca înainte... şopti ea în timp ce revedea în minte fiecare trăsătură, fiecare expresie a chipului lui Stein, forma nasului, culoarea ochilor, cuta din colţul gurii atunci când zâmbea...

Dar ultima imagine era alungată brusc de amintirea scenei cumplite în cursul căreia se despărţiseră pentru totdeauna. Stein rostise nişte cuvinte pe care nu le va uita niciodată, dar cu toate astea, nu reuşea să-l urască. în sinea ei, îi acorda circumstanţe atenuante, deoarece, dacă era să judece corect, oare în locul tânărului n-ar fi tras şi ea aceleaşi concluzii pripite?

Multă vreme, Zarah se strădui în zadar să-şi limpezească mintea de gândurile negre. O mică pendulă marca orele cu o încetineală exasperantă. Tânăra se răsucea în aşternuturi, nereuşind să scape de imaginile care o obsedau. Oare noaptea aceea nu mai avea de gând să se sfârsească o dată? Era clar că a se

gândi la Stein nu era cea mai bună metodă să adoarmă. în disperare de cauză, îsi concentră atenția asupra lui Margaret. Ea era singura mamă pe care o cunoscuse. Ea o crescuse, o îngrijise, o înconjurase cu dragoste. Asta era cel mai important. La rândul ei, si Zarah îsi dovedise afecțiunea față de ea. Ce dacă asupra ascendenței ei plana o enigmă care poate nu va fi niciodată descifrată? Esențialul nu era...

Deodată, gândurile lui Zarah fură întrerupte de un tărăboi care se auzea dinspre coridorul hotelului. Punându-si în grabă un halat de casă, se duse să vadă ce se întâmpla. Se auzeau ciocănituri în usile hotelului si un irlandez solid o informă că, după toate aparențele, se declansase un început de incendiu în subsol. Probabil că nu era nimic grav, dar regulamentul de securitate impunea părăsirea grabnică a camerelor. între timp, sosiseră o mulțime de pompieri ca să vegheze la bunul mers al activității de evacuare. Fără să se lase dominată de panică, Zarah se încadră în fluxul călătorilor care mergeau spre sala de asteptare a aeroportului. Se gândea un pic speriată că întoarcerea ei din Norvegia nu se desfăsura sub auspicii prea bune.

Tocmai cobora ultima treaptă, când tresări brusc. La capătul celălalt al holului urias, observase o siluetă cunoscută care-si făcea drum prin mulțime.

Stein! Simți că acea informație îi fusese transmisă mai mult de inimă decât de minte.

Era el, într-adevăr. Peste mai puțin de un minut, tânărul se proțăpi în fața ei. Tremurând din tot corpul, Zarah se pregăti de o nouă furtună.

*
* *

- După calculele mele, ar fi trebuit să fi părăsit până la ora asta teritoriul Norvegiei, spuse el brusc, abordând un zâmbet fermecător.

Zarah făcu ochii mari. Stein părea uşurat, ca şi cum ar fi respirat mai bine acum când ea se găsea în fața lui.

- Cunoscându-te, aş fi putut să jur că vei lua vaporul de la Bergen, continuă el pe un ton foarte fiesc.

Total descumpănită de atitudinea lui, ea îşi umezi buzele înainte de a-i răspunde.

- Ei bine, după cum vezi, nu mă cunoşti atât de bine. Trebuia o dată şi o dată să scap de spaima de avion.

- Şi ce s-a întâmplat de te-ai hotărât subit să-ți învingi frica asta atât de veche?

Zarah se gândi să-i răspundă foarte aspru:

- De ce vrei neapărat să mi se fi întâmplat ceva anume? Pur şi simplu am vrut să mă întorc acasă pe drumul cel mai scurt, asta e tot.

Stein făcu o mutră dezarmantă. Zarah se forță câteva secunde să-şi păstreze masca rece şi orgolioasă, apoi nu-şi mai putu reține întrebarea care-i ardea buzele.

- Dar tu? Ce cauți aici la ora asta din noapte?

- Oh, planul meu era foarte simplu. Voiam să iau avionul spre Edinburgh, s-o iau înaintea vaporului si să te întâmpin în port.

Zâmbi mulțumit si adăugă:

- Pe scurt, inițiativa ta fericită ne va scuti pe amândoi de o călătorie inutilă.

- *Pe amândoi?* se miră Zarah, tresărind.

-Evident, pentru că nu vei mai pleca.

Inima tinerei stătu în loc. Nu trebuia în nici un caz să mai lungească discuția cu acel om. Sub nici o formă. Era atât de sigur pe el, atât de convingător...

- Zarah, te rog să nu mai faci mutra asta tragică, îi spuse Stein cu blândețe. Totul o să fie bine, acum că te-am găsit.

A, nu! Era mult prea simplu! Zarah tocmai se pregătea să-i dea răspunsul cuvenit, când în difuzoare se auzi un comunicat în mai multe limbi. Pericolul de incendiu fusese înlăturat. Nu fusese vorba decât despre un incident tehnic lipsit de gravitate. Călătorii erau invitați să se întoarcă în camerele lor.

Sala de asteptare se goli ca prin farmec în câteva clipe. Rămaseră numai Zarah si Stein.

-A fost o alarmă falsă, sopti Zarah în tăcerea care urmă.

Stein spuse cu gravitate:

- Incidentul acesta a grăbit cursul evenimentelor, oferindu-ne o a doua sansă.

Pe Zarah o şocară ultimele lui cuvinte şi nu mai căută să-şi ascundă amărăciunea.

- Nu ştiu să mă fi bucurat de vreo şansă în relațiile cu tine.

- Ce-ar fi să mergem să stăm de vorbă în camera ta? Va fi mai bine ca aici pentru a...

-Nici să nu te gândeşti!

Zarah se dăduse înapoi aproape cu teamă.

-îți spun o dată pentru totdeauna că nu mai avem nimic să ne spunem! Credeam totuşi că am fost clară în legătură cu acest subiect şi n-am de gând să revin asupra lui.

Stein îi aruncă o privire îndurerată.

- Doamne Dumnezeule, Zarah, chiar e posibil să nu înțelegi de ce am pornit ca un nebun pe urmele tale?

Rostită pe un ton care vibra de emoție, întrebarea o lăsă fără grai. Ea nu ghicise motivațiile lui Stein. Se gândea că numai nişte împrejurări extrem de grave puteau să-l determine să-şi neglijeze tatăl şi să plece din Dalvik. Tatăl lui... Zarah păli brusc când se gândi că poate i se întâmplase ceva. Da, asta era. Haldor era bolnav, poate chiar pe moarte, şi o chema la căpătâiul lui.

- Unchiul a avut un accident? exclamă ea.

O sclipire mai blândă din ochii lui Stein îi arătă că greşea.

- Dimpotrivă, se simte foarte bine. Datorită ție.

- Mie?

Zarah îl privi cu neîndredere.

- Cu siguranță. Datorită ție si-a recăpătat cheful de viață. Dar acum cred că a sosit momentul să-mi explici si mie ce încercai să descoperi atunci când am dat peste tine.

Derutată câteva clipe de trecerea bruscă de la un subiect la altul, Zarah îsi recăpătă calmul imediat. Ochii îi scăpărară de furie. Deci, Stein avea tupeul să facă aluzie la scena aceea de cosmar fără măcar să clipească!

- Dar este foarte clar, ce Dumnezeu! Căutam bani, îl ironiză ea. Nu-ți amintesti că este lucrul care mă interesează cel mai mult pe lume? Mi-ai repetat asta de nenumărate ori.

- Ei bine, trebuie să recunosc că n-am avut dreptate.

- Oricum, e regretabil.

- Da, te-am judecat gresit...

- Sunt încântată să aud asa ceva, i-o reteză ea cu furie, dar din păcate, e cam târziu.

- ...si nimeni nu e mai nefericit ca mine.

- Acum ai remuscări? E emoționant.

Mărturisirea lui Stein era ca o pomadă pentru rănile ei sufletesti, dar Zarah se simțea mult prea jignită ca să renunțe atât de usor la atitudinea ei vădit ostilă.

- Dacă m-as lua după vorbele tale, continuă ea tot ironic, ar trebui să înțeleg că ai plecat în căutarea mea ca să-ți ceri scuze? Asa este?

- Mai aveam si un alt scop.

Stein îsi roti enervat privirea prin sala înghețată în care se aflau.

- Locul ăsta nu este prea potrivit pentru confidențe. Ce număr are camera ta?

- Nu vreau să ți-l spun, ripostă Zarah hotărâtă să nu cedeze.

- Min kjaerste...

Stein se aplecă la urechea ei şi şopti cu o blândețe prefăcută:

- Dacă nu vii acum cu mine, te voi lua cu forța şi te voi duce cât ai zice peşte la Dalvik!

- Să nu îndrăzneşti...

Expresia hotărâtă de pe fața lui îi îngheță cuvintele pe buze. Lui Zarah îi fu frică să-i mai opună rezistență. în drum spre camera de hotel, n-avu când să-şi adune gândurile. Stein o prinsese strâns de mână şi abordase un zâmbet relaxat pentru cei cu care se întâlneau pe coridoare.

Când ajunseră la etajul respectiv, ea trebui să accepte s-o

însoțească până la ușa camerei. Zarah se întoarse cu fața la el, încercând din toate puterile să-și ascundă starea de confuzie.

- Aici este camera mea. Ar fi mai bine să ne luăm acum rămas-bun.

Stein ridică mirat din sprâncene.

- Ce idee ciudată!

- Stein, noi nu știm decât să ne jignim unul pe altul. Ce rost are să ne certăm la nesfârșit?

- Nu voi pleca până nu vom avea o mică discuție, așa că nu te mai încăpățâna și nu mai tremura în halul ăsta!

- Nu tremur deloc! Numai că sunt...

- Ești pur și simplu terorizată de apariția mea neașteptată. îți repet că n-ai de ce să te temi de mine, Zarah.

Dar de ce oare se simțea dintr-o dată atât de slăbită? N-avea deloc intenția să se lase intimidată și totuși stătea acolo, șovăitoare, neștiind cum să scape de Stein și să-l pună la punct o dată pentru totdeauna.

- Bine. Hai înăuntru!

Intră în cameră înaintea lui și se duse să se așeze pe pat.

Stein avea dreptate: trebuia să aibă loc o discuție între ei. Ultima. Abia după aceea va putea să-l alunge pentru totdeauna din viața ei...

Pendula bătu de cinci ori. Afară se iviseră zorii.

Stein rămase câteva clipe sprijinit de pervazul ferestrei, privind întunericul risipindu-se. Fascinată fără voia ei, Zarah nu reușea să-și dezlipească ochii de el, regăsind cu o emoție nespusă acel chip drag pe care crezuse că n-o să-l mai vadă niciodată.

Palid ca un cadavru, Stein părea că îmbătrânise în ultimele douăzeci şi patru de ore şi pentru prima oară tinerei îi trecu prin minte că poate suferise din cauza dispariției ei.

Atunci când Stein vorbi în sfârşit, o făcu pe tonul cel mai blând pe care îl folosise vreodată față de ea:

- Cum am putut oare să mă înşel atât de mult în privința ta, *min kjaerste?* Am simțit de multă vreme că în tine coexistă două femei, una tandră şi fermecătoare şi cealaltă deținătoarea unui secret care o sufoca. Din păcate, aparențele erau împotriva ta si eu m-am lăsat amăgit de ele. E adevărat că nu-ți pasă de bani, care pentru tine n-au nici o valoare. Plecarea ta demonstrează pe deplin acest lucru.

Tulburată de mărturisirea lui neasteptată, Zarah ridică spre el o privire mirată:

- Nu înțeleg...

- E destul de simplu. Părăsind Norvegia înainte de scurgerea celor sase luini convenite, îți pierdeai mostenirea.

- Da... acțiunile. Nici nu m-am gândit la ele.

Stein îi zâmbi cu tandrețe.

- După ultima noastră discuție, abia plecasem de zece minute si deja îmi regretam pornirea violentă si cuvintele nedrepte pe care le rostisem, dar era prea târziu să mai dau înapoi. Mi-am continuat drumul spre Edifjord cu hotărârea fermă de a-mi cere mii de scuze la întoarcere. Din păcate, dispărusesi deja când am ajuns acasă...

Umerii lui Stein se curbaseră usor, ca sub povara socului pe

care-l suferise.

-Vrei să spui, zise rar Zarah, că erai convins de nevinovăția mea încă înainte de a descoperi că plecasem?

- Dacă nu m-as fi lăsat orbit de furie, cred că nu te-as fi putut considera niciodată vinovată.

- Dar atunci nu era prima oară când te arătai necruțător față de mine, obiectă încet tânăra.

Stein se aseză lângă ea pe pat si-i luă mâinile într-ale lui.

- Secretul tău ridicase un zid între noi. Nici nu-ți poți închipui cât de mult am suferit din cauza tăcerii tale şi a neîncrederii pe care o manifestai față de mine. De ce nu mi-ai spus totul, Zarah?

Ea înghiți cu greutate şi privi în jos.

-Nu ştiu ce vrei să spui.

Stein o sili cu blândețe să-l privească în ochi.

- Serios? Nici dacă îți voi pomeni despre un anumit certificat de căsătorie existent nu în seiful tatălui meu, ci în dulapul cu documente?

De data asta se simți pierdută. Nu mai protestă decât de formă.

-Şi ce mă priveşte pe mine acel certificat?

-Asta aştept şi eu să-mi spui. Haide, Zarah, te implor din nou. Mărturiseşte!

Ea tocmai se pregătea să deschidă gura pentru a nega iarăşi, când văzu în ochii lui Stein o înțelegere nesfârşită. Pentru ea a fost o adevărată revelație. El ştia! Limba i se dezlegă ca prin farmec şi puse în sfârşit întrebarea care-i ardea buzele de

săptămâni întregi:

- Cine este mama mea?

O tăcere încărcată de tensiune îi învălui. Cufundându-şi privirea intensă în ochii ei, Stein rosti încet:

- Anne.

Capitolul 10

Zarah închise ochii, cuprinsă în sfârsit de un sentiment de calm si usurare. Anne... mama ei? Ştia, stiuse dintotdeauna.

-Esti tristă? se interesă Stein. Sau dezamăgită? M-am gândit că trebuie să afli adevărul.

Tânăra clătină din cap si schiță un zâmbet slab.

- Lasă-mă să mă obisnuiesc cu ideea... Sunt încă tulburată.

îi strânse mâinile cu blândețe.

- Şi eu am fost, recunoscu el. Am fost socat când am descoperit care era unicul motiv al venirii tale în Norvegia.

-Nu mai crezi că am venit să-mi iau în primire mostenirea?

-Cum ar fi fost posibil? Nu stiai nici măcar că Anne murise până când ți-am spus eu în seara în care ai sosit.

Zarah îl privi uluită. După săptămâni întregi de dubii si bănuieli, în sfârsit o credea.

- Sunt bucuroasă că spui asta.

- Dintr-un motiv pe care nu mi-l pot explica, n-ai primit nici scrisoarea de la mine si nici pe cea a maestrului Langaard.

- E ciudat, dar aşa stau lucrurile.

- în schimb, ceea ce mă miră foarte tare, este faptul că ți-ai concentrat căutările asupra unor martori minori sau indirecți, ca Gyda Wenstad. Ar fi fost mult mai simplu să-l întrebi pe unchiul tău... De ce n-ai făcut-o?

- Nu puteam. Imaginează-ți cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat că femeia pe care o adora îi ascunsese toată viața că avea un copil din prima căsătorie. Cred că n-ar fi rezistat acestei veşti.

Stein o aprobă cu un aer recunoscător.

- Aşadar, pentru a-l cruța pe tatăl meu, ai preferat să compromiți şansele de reuşită ale anchetei tale... Ai fost foarte

generoasă, Zarah. Cât despre mine, ai fi putut să...

- Cu răceala pe care mi-o arătai, i-o reteză ea rapid, n-am vrut să risc făcându-ți confidențe!

- De fapt, chiar dacă m-ai fi întrebat, oricum nu ți-aş fi fost de nici un ajutor pentru că nu ştiam nimic.

Zarah se uită la el mirată.

- Dar atunci, când ai aflat adevărul?

- Chiar şi ieri, te ştiam drept fiica lui Margaret, până când Haldor mi-a arătat biletul de adio pe care i l-ai scris. Atunci când l-am anunțat că voi pleca imediat în căutarea ta, el a vrut ca mai întâi să-mi spună toată povestea.

Zarah simți cum inima începe să-i bată din ce în ce mai tare.

- Pot să ştiu şi eu ce dezvăluiri ți-a făcut?

- Dacă există pe lume un om care trebuie să afle ce mi-a spus Haldor, aceea eşti tu. După părerea mea, a trecut deja prea mult timp fără să ți se aducă la cunoştință nişte lucruri.

Sorbindu-i vorbele de pe buze, Zarah îl văzu pe Stein ridicându-se în picioare si plimbându-se de colo-colo în timp ce-si depăna povestea.

Pomeni mai întâi despre întâlnirea Annei cu Haldor si dragostea fulgerătoare care pusese stăpânire pe ei în urmă cu douăzeci de ani.

Omul de afaceri se găsea atunci în Anglia într-o călătorie de lucru. îsi dădu imediat seama că nu l-ar fi lăsat inima să se întoarcă în țară fără iubita lui. Şi Anne era tulburată de ideea despărțirii, dar nu voia să-si părăsească fetița. într-adevăr, micuța Zarah se născuse din scurta ei căsnicie cu răposatul ei soț, Felix Thornton. Impresionată de idila înfiripată între sora ei si Haldor,

Margaret se oferi s-o înlocuiască la căpătâiul fetiței, care stătea în spital încă de la nastere si momentan nu era transportabilă.

Anne nestiind în continuare ce să facă, Haldor îi vorbi despre faptul că la întoarcerea în Norvegia avea nevoie de o menajeră si guvernantă în acelasi timp. Era divorțat, avea un fiu de paisprezece ani care se simțea nefericit la mama lui si pe care dorea să-l ia la el. Anne se hotărî în cele din urmă să plece cu Haldor. Ştia că mai devreme sau mai târziu dragostea dintre ei îi va determina să se căsătorească. Atunci se va întoarce s-o ia pe Zarah, pentru care până atunci ar fi avut timp să găsească un spital adecvat.

La Oslo si la Dalvik, Anne a trăit alături de Haldor perioada cea mai fericită din viața ei. Numai Zarah îi lipsea pentru ca fericirea ei să fie deplină. Margaret îi ținea la curent cu evoluția micuței. După nuntă, Anne şi Haldor au primit de la ea o scrisoarea care avu efectul unei bombe: exista speranța ca Zarah să meargă la un moment dat ca toți ceilalți copii.

Margaret le oferi detalii despre o nouă tehnică chirurgicală care avea rezultate spectaculoase, dar din păcate, pentru operație era nevoie de o sumă astronomică. Fără nici o ezitare, Haldor se oferi să suporte toate cheltuielile, indiferent cât ar fi de mari. Anne plânse cu lacrimi de bucurie şi recunoştință. Pentru a nu-l lăsa pe soțul ei singur în timpul lunilor de zile cât ar fi durat spitalizarea lui Zarah, Margaret se oferi să se ocupe ea de toate în locul surorii ei. începând din acea perioadă, Haldor a început să aibă probleme financiare.

- N-am ştiut... se bâlbâi Zarah, uluită. Deci unchiului meu îi datorez faptul că astăzi nu sunt paralizată!

Ridică spre Stein o privire rătăcită.

- Cum aş putea oare să-l răsplătesc pentru generozitatea lui?

- Tatăl meu era fericit că are posibilitatea să te ajute, îi răspunse simplu Stein, şi n-a regretat niciodată că a făcut-o, nici măcar în perioada cea mai dificilă din punct de vedere financiar.

- Spune-mi ce s-a mai întâmplat după aceea.

- în anii care au urmat, *Industries Kildedalen,* care era pe vremea aceea o întreprindere modestă, avea de suferit de pe urma sumei enorme pe care directorul general al firmei o retrăsese din conturile acesteia. Haldor a fost de mai multe ori în pragul falimentului şi a ajuns să-şi ipotecheze până şi casa în care locuia ca să-şi poată onora obligațiile.

Stein observase că Zarah era din ce în ce mai stânjenită. îi puse mâna pe umăr cu blândețe.

- Nu-mi face plăcere să-ți descriu acest tablou deprimant. Dacă par că insist, o fac pentru că tocmai această situație materială precară nu i-a permis Annei să vină să te vadă în Anglia. Nu te-ai înselat în privința asta, Zarah: te iubea cu adevărat, dar pur si simplu ea si soțul ei nu-si puteau oferi luxul unei călătorii. Aproape toți banii disponibili erau trimisi lui Margaret, care avea grijă de tine.

Zarah lăsă capul în jos, coplesită. în urechi îi mai răsuna si acum acuzația lui Stein. Trăise în confort si nepăsare, în timp ce alții trudeau ca să-i ofere ei tot ce avea nevoie.

- N-au dat înapoi din fața nici unui sacrificiu, spuse ea încet. Nu voiam asa ceva.

Stein dădu din umeri.

- Tatăl meu ar fi făcut orice pentru Anne. Ea a acţionat exact asa cum trebuia. în locul ei, sunt sigur că si tu ai fi procedat la fel.

Zarah îi mulţumi din priviri si el îsi continuă povestirea.

- înlocuind-o pe sora ei în preajma ta, în cele din urmă Margaret intrase în joc. Vindecarea si apoi cresterea ta au devenit cea mai mare preocupare a vieţii ei. Te iubea ca pe fiica ei, ca pe copilul pe care nu-l avusese niciodată.

- Ştiu... sopti Zarah.

Vreme de câteva clipe între ei domni tăcerea, apoi ea întrebă, timid:

- Dar spune-mi, Stein, mai târziu, după ce ai redresat situaţia financiară a companiei... de ce nu s-a dus mama la Shrewsbury?

- Din păcate, nu era atât de simplu, Zarah. în ciuda dorinţei lor de a te avea în sfârşit lângă ei, Anne şi Haldor s-au trezit în faţa unor lungi ani de compromisuri.

- Cum adică?

- Până în ultima clipă a vieţii ei, Anne i-a purtat o recunoştinţă fără margini surorii ei pentru că te-a înconjurat totdeauna cu o iubire maternă, dar a devenit dintr-o dată neliniştită înţelegând că de atunci încolo nu mai stătea nimic în calea plecării ei în Anglia sau venirii tale în Norvegia.

- Nu înţeleg, şopti Zarah. Mi-ai spus că ăsta era visul vieţii ei, vis care acum putea fi îndeplinit...

- Bineînţeles, numai că mai era la mijloc şi Margaret. Cum ar fi putut să te smulgă de lângă ea fără să-i frângă inima?

-Ar fi trebuit să ne despărţim neapărat? se interesă tânăra, privindu-l mirată. Adică, nu era suficient loc la Dalvik şi pentru mine şi pentru ea?

Era convinsă că nu acela era adevărul, dar nu-şi imagina care ar putea fi în acel moment.

Stein clătină blând din cap.

-Tatăl meu v-ar fi primit cu brațele deschise pe amândouă, dar Margaret a refuzat invitația lui. Spunea că ar trebui să pleci singură.

- Dar... de ce?

- Medicii care o consultaseră pe Margaret fuseseră categorici: artrita de care suferea nu-i permitea să dea piept cu asprimea cumplitelor ierni norvegiene.

Zarah simți că ochii i se aburesc de lacrimi. Fusese urmărită încă de la începutul vieții ei numai de ghinioane.

- Biata de ea, oftă ea, si clima Marii Britanii era destul de greu de suportat pentru ea... Cât de mult trebuie să fi suferit la gândul că într-o zi voi fi luată de lângă ea!

- Gresesti, Zarah! Anne n-a avut niciodată intenția asta.

Se aseză din nou pe pat, lângă ea, si-i explică răbdător:

- Tocmai din dragoste pentru sora ei s-a resemnat să nu te viziteze la Shrewsbury. Anne se temea că dacă te-ar vedea, n-ar mai avea curajul să te părăsească.

- Şi poate nici forța de a-mi ascunde în continuare adevărul, adăugă Zarah cu tristețe.

- Asa este. Ea stia că Margaret era obsedată de gândul că vei afla că nu este mama ta.

- Dar asta nu mi-ar fi schimbat sentimentele față de ea...

- Sunt convins că spui adevărul, *min kjaerste,* dar Anne a preferat s-o cruțe de această încercare. Anne se mulțumea cu puțin si asta de foarte multă vreme. Scrisorile lui Margaret îi

vorbeau despre tine în amănunțime. Felicitările tale de Crăciun si de zilele de nastere o făceau fericită. S-a sacrificat pentru un lucru esențial.

Zarah rămase o vreme tăcută, usor derutată de avalansa dezvăluirilor care o priveau în mod direct. Toate piesele jocului de puzzle se potriveau în mod logic, însă mai rămânea un punct de lămurit.

Ea îsi drese glasul si întrebă pe un ton prefăcut indiferent:

- Dar tu, atunci când tatăl tău ți-a încredințat conducerea companiei, din câte îmi aduc aminte parcă ai procedat la nişte restricții draconice, nu-i aşa?

Stein o privi mirat.

- Aşa este, dar nu înțeleg ce vrei să spui.

- Suma trimestrială pe care ai continuat să ne-o trimiți mie şi lui Margaret ar fi putut să-ți compromită pur şi simplu redresarea companiei?

- Dovada cea mai bună este faptul că aşa ceva nu s-a întâmplat, spuse el zâmbind.

- Totuşi...

- Este adevărat, pe vremea aceea chiar mă temeam că voi da faliment din cauza asta, dar nici nu cunoşteam motivul real al acelor transferuri de fonduri. în caz contrar, îți dai seama că aş fi luat atitudine.

- Tatăl tău nu-ți dăduse mână liberă? insistă Zarah.

- Ba da, cu excepția acestor cheltuieli şi în ziua în care i-am spus că ele ne agravau situația financiară, nici n-a vrut să audă.

- Ce ți-a spus?

- Oh, a fost cât se poate de limpede: „în afară de cazul în care am fi total ruinați, nu vom înceta niciodată să facem aceste plăți. Consideră acest lucru ca pe o datorie de onoare!”

Zarah clipi des din ochi, nedumerită de tonul senin al tânărului atunci când evocase vorbele tatălui său.

- Unchiul nu ți-a spus niciodată din ce cauză?

- Nu era nevoie. Aflasem că era vorba despre nepoata Annei şi pentru mine era suficient. Simțeam o mare recunoştință pentru mama mea vitregă pentru că m-a tratat ca pe fiul ei...

- Dar oricum, cred că refuzul permanent de a ți se oferi o explicație rațională îți stătea pe suflet, nu-i aşa?

Spre marea ei mirare, Stein izbucni în râs.

- Pur şi simplu mă exaspera, sublinie el vesel. Mai ales când am aflat că tânăra Zarah îşi terminase studiile şi era perfect sănătoasă.

- Dar eu...

- Pune-te în locul meu, Zarah: munceam zi şi noapte ca un ocnaş pentru a oferi o viață lipsită de griji unei rude îndepărtate pe care nici măcar n-o cunoşteam!

- Nu puteam să-mi câştig singură existența, se apără ea vehement. Ti-am mai explicat o dată că trebuia să stau aproape în permanență lângă ma... mătuşa mea.

- Doar pe vremea aceea eu nu ştiam cum stau lucrurile. Mi se părea că eşti un fel de parazit.

Zarah clătină din cap. Totul, sau aproape totul fusese spus. După o scurtă tăcere, ea anunță cu o voce lipsită de orice intonație:

- Ei bine, acum nu mai ai altceva de făcut decât să încetezi aceste plăți.

Stein tresări.

- Poftim?

- Se înțelege de la sine că de acum încolo nu va mai trebui să plătesti pentru noi.

- De ce?

Zarah ridică glasul.

- Pentru că primul lucru pe care-l voi face atunci când voi ajunge acasă, va fi acela de a-mi găsi un serviciu. Nici nu se pune problema să mai trăiesc pe cheltuiala ta pe viitor! De altfel...

Se opri brusc, observând expresia total stupefiată a lui Stein.

- Doar n-ai de gând să-ți continui drumul spre Anglia!

- Ba da, cum să nu!?

- Dar asta este nebunie curată! N-o să te las să faci asa o prostie!

înspăimântată, Zarah rămase câteva secunde fără grai, înainte să treacă la atac.

- întâi de toate, nu este vorba despre nici o prostie! începu ea, plimbându-se de colo-colo prin cameră. Şi în al doilea rând, nu cred că sunt obligată să-ți dau socoteală de ceea ce fac!

- Zarah! Dar nu e...

- Şi în ultimul rând, continuă ea fără să țină cont de întreruperea lui, mi se pare că uiți de beneficiile de care te vei bucura datorită plecării mele!

- As vrea să stiu si eu care sunt alea, mormăi Stein furios.

- Poți să păstrezi toate acțiunile în cadrul familiei.

El se ridică si explodă:

- La toți dracii cu acțiunile alea! Tu ești familia mea!

Zarah încremeni, în timp ce el se apropia de ea.

-Acum a venit și rândul meu să vorbesc, spuse Stein pe un ton care nu admitea replică. Oare nu te-ai întrebat niciodată de ce clauza pentru dobândirea moștenirii prevedea să petreci șase luni în Norvegia?

- Presupun că... din grijă pentru companie.

- E absolut ridicol. Mai caută.

- Ca să nu mă simt în perioada asta singură pe lume, spuse Zarah pe un ton mai ridicat.

Stein o privi ironic.

- Arde! Dar voi pune eu punctul pe i. Ultima dorință a mamei tale a fost aceea de a ne apropia. Nu ghicești în ce scop?

Zarah nu îndrăznea să ghicească. Cu obrajii în flăcări, se grăbi să completeze.

-Vrei să spui pe noi trei. Nu pot să-l uit pe unchiul meu și acesta este încă un motiv pentru care vreau să plec. Nefericitul a suferit destul din cauza mea de-a lungul anilor.

- în cazul în care n-ai făcut-o intenționat, te anunț că ai deviat de la subiectul discuției, sublinie cu o plăcere răutăcioasă Stein. Cât despre tatăl meu, el nu vede lucrurile în acest mod, și tu știi foarte bine asta.

- îți repet pentru a nu știu câta oară că nu vreau să mă impun în fața voastră! se încăpățână ea să răspundă.

- Și eu îți spun că, pe lângă afecțiunea pe care ți-o poartă, Haldor crede că primindu-te sub acoperișul lui încearcă să repare o nedreptate.

- O nedreptate?

- Ti-ai petrecut totusi douăzeci de ani departe de familia ta.

Zarah îsi prinse tâmplele cu ambele mâini.

- Dar n-am fost nefericită. Unchiul nu trebuie în nici un caz să aibă remuscări. Nu el! Era gata-gata să se ruineze plătindu-mi operația si apoi...

- Atunci, vino si spune-i toate astea cu gura ta. Imediat ce vom ajunge acasă...

- Casa mea se găseste la Shrewsbury.

Corecția făcută de Zarah fu urmată de o liniste de plumb.

Stein o privea acum cu o expresie evident necăjită, aproape socată, ca si cum ar fi rostit o enormitate de prost gust. în cele din urmă vorbi, pe un ton foarte aspru:

- După toate explicațiile pe care ți le-am oferit, tot ai de gând să pleci! Cu atât mai mult cu cât stii foarte bine că noi ne opunem unei asemenea idei!

Zarah tresări usor când auzi cuvântul „noi", dar preferă să nu țină cont de spusele lui Stein când îi răspunse:

- Dar mi-ai mărturisit tu însuți că tatăl tău se simte mai bine. Sunt sigură că îsi va recăpăta pe zi ce trece cheful de viață si...

- Zarah, nu pentru tatăl meu îți cer să nu pleci, ci pentru mine.

- Pentru... tine?

Tânăra rămase blocată. De peste o oră, încerca de bine de rău să-si ascundă sentimentele pe care le avea pentru Stein, dar acum masca ei de indiferență se făcu țăndări... îsi umezi buzele uscate si-l întrebă:

- Nu înțeleg... în ce măsură crezi că prezența mea îți poate fi de folos?

- De folos? Indispensabilă vrei să spui. Esențială... vitală!

Stein izbucni în râs când văzu cât de uluită este.

- Este adevărat că până acum nu prea ți-am dat ocazia să remarci acest lucru, recunoscu el indiferent.

- Nu prea, şopti Zarah.

- Şi totuşi, aşa este!

Fără să ia în seamă consternarea ei, sări fără nici o legătură la alt subiect arzător.

- Şi acum, explică-mi şi mie, *min kjaerste.* Ai venit în Norvegia cu o singură idee în cap: aceea de a descoperi cine era mama ta. Atunci, de ce ai şters-o brusc înainte de a afla adevărul? Nu prea e în stilul tău să renunți aşa uşor...

Zarah se simți cuprinsă de panică. Vedea foarte bine ce încerca Stein să audă din gura ei! Voia să recunoască în fața lui ceea ce nu îndrăznise să recunoască nici față de ea însăşi: *plecase pentru că îl iubea, iar el o ura.*

- Să zicem că în cele din urmă am înțeles că investigația mea nu era în definitiv atât de importantă pentru mine. Nu fusese Margaret cea mai bună mamă din lume? Nu simțeam nevoia să aflu mai mult.

- E şi asta o explicație, recunoscu el, dar pe mine nu mă satisface. Aş vrea să fiu sigur că n-ai dat bir cu fugiții numai din cauza ultimelor mele acuzații.

- Ca să-ți spun sincer, Stein, aproape că mă obisnuisem cu acuzațiile tale, spuse ea scrâsnind din dinți. A fi nedrept este ca o a doua natură la tine!

El îi zâmbi si mai larg, ceea ce o enervă la culme pe Zarah.

-Asadar, nu ăsta este motivul pentru care ai vrut să pleci?

- Atunci când voi avea mai mult timp, suieră ea, îți voi întocmi o listă cu toate reprosurile pe care le am la adresa ta. îți garantez că va fi una foarte lungă.

- De ce să mai asteptăm? Dă-mi un exemplu.

Zarah oftă enervată si se hotărî să-si dea drumul la gură.

- Ai căutat-o cu lumânarea! Mi se pare că esti brutal, obraznic, arogant si... bănuitor! Şi... ăă...

- Şi posesiv în dragoste? îi sugeră Stein linistit.

- în privința asta, nu văd cum as fi putut să-mi dau seama, ripostă Zarah pălind.

-Ah, da! N-ai băgat de seamă că eram gelos?

Brusc, revăzu explozia de furie a lui Stein atunci când iesise cu Rolv. Deci, asta era... Dar atunci...

Ridicând repede capul, descoperi că el se amuză de starea ei de confuzie.

- Gelos? Nu stiu nimic despre viața ta personală.

- Dar o cunosti foarte bine pe englezoaica fermecătoare care a intrat într-o bună zi în casa si în inima mea.

- O englezoaică...

Stein zâmbi.

- Ai ghicit, min kjaerste.

Expresia aceea de alint specific norvegiană o tulbură profund.

- Nu... nu e posibil. Eram atât de sigură că mă disprețuieşti...

- Dar am toată viața înainte pentru a te convinge să mă ierți. Cu condiția să-mi mai răspunzi la o întrebare.

- Care?

- Vrei să fii soția mea?

Zarah se clătină pe picioare, simțindu-se copleşită de o fericire fără margini. Aşadar, viața putea fi ca într-un basm cu zâne!

- Oh, dragul meu!

Ultimele cuvinte țâşniră din străfundurile sufletului său. Acestea marcau sfârşitul oricărei rețineri, a oricărei rezistențe. Din privirea pătimaşă a lui Zarah, Stein îşi dădu seama cât de intensă era dragostea ei.

- Răspunsul este... da? şopti el cu o voce gâtuită de emoție.

- Da. Pentru totdeauna.

Oftând uşurată, Zarah se aruncă în brațele lui Stein şi buzele li se uniră în cel mai minunat sărut din lume.

Sfârșit

*   *
*
*   *
*
* *
*
* *